

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 101

Izlazi subotom

Zagreb, 31. srpnja 2010.

Turske topovnjače ispred Neuma

dr. Tomislav Djurasović

ŠTO IMAJU ZAJEDNIČKOG ISTANBUL I NEUM

iliti:

Ne čini drugima što ne želiš da drugi čine tebi!

Rudi Tomić, Kanada

HRVATSKI NAROD NIJE VIŠE - NACIJA!

Hrvati nisu više narod u Hrvatskoj nego građani Hrvatske.

Promicanje građana u Hrvatskoj je izdaja hrvatstva i odricanje od nacionalne pripadnosti.

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Moj hrvatski dom

- Asaf Duraković: YAHVEH.....3
- Asaf Duraković: ELOHIM..... 3
- Akademik Mirko Vidović: LIRSKE MOLITVE ASAFOVE 3

Susret s Europskom unijom

- KUPONSKA PRIVATIZACIJA
- HRVATSKA PLJAČKA STOLJEĆA.....5
- VOUCHER PRIVATIZATION
- CROATIAN PLUNDER OF THE CENTURY..... 6

Svoji na svome

- dr. sc. Tomislav Dragun: ŠTEFAN FÜLE.....9

U žarištu

- NEKOLIKO PISAMA DRAGUTINA ŠAFARIĆA
S ISTRAŽIVANJA GROBNICA KOJE KRUIJU
ŽRTVE KOMUNISTIČKIH ZLOČINA..... 11
- dr. Tomislav Djurasović: ŠTO IMAJU
ZAJEDNIČKOG ISTANBUL I NEUM
iliti:
Ne čini drugima što ne želiš da drugi čine tebi!..... 14
- Diana Majhen: NAŠA I NIJHOVA LJUDSKA PRAVA..... 16
- Rudi Tomić.: HRVATSKI NAROD NIJE VIŠE - NACUJ!.....17
- Zvonimir R Došen: ŠTO JE S NAŠIM HEROJIMA?.....20
- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA
UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA
REPUBLIKE HRVATSKE (17. dio)..... 21
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG i "KRIŽNI
PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I
MEMOARSKOJ LITERATURI (23. dio)..... 22
- prof. Filip Čortlukić: UZROCI RASPADA
JUGOSLAVIJE (12. dio)..... 23
- Safet Jaskić: SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN
NAD BOSNOM (12. dio)..... 24
- Harun Yahya : PODVALE TEORIJE
EVOLUCIJE (24. dio)..... 25
- Safet Jaskić: SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN
NAD BOSNOM (13. dio)..... 26

Stajališta

- Mate Čavar: SPREMA LI SE DEŽELA
ZA JADRANSKI RAT?!..... 27
- Josip Kokić : NASILJE U VARŠAVSKOJ ULICI
JE PORUKA GRAĐANIMA DA JE VLAST
APSOLUTNI GOSPODAR I DA JOJ SE SVI
MORAJU POKORAVATI..... 27
- Mladen Schwartz: GROBARI, GROB, UZKRSTNUĆE 28
- Branko Stojković: SKRIVANJE IZA ZAVJESE 29
- prof. Žarko Marić: JOSIPOVIĆ IZ TITOVE KOČIJE
NADGLEDAO VELIČANJE ZLOČINA NAD HRVATIMA 30
- Đivo Bašić: NOVA DEKLARACIJA NEOVISNOSTI
- PARODIJA NA ONU AMERIČKU
IZ 1776. GODINE (1. dio)..... 31

Hrvatska gruda

- dr. Tihomir Drezga : POSTANAK I PRIZNANJE
NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE..... 33
- dr. Mile Budak: BAZALO (39. nastavak).....40

Bosno moja

- Hazim Šabanović: IBRAHIM-PAŠA POŽEŠKI VELIKI
SULEJMANA II. (2. dio)..... 43
- dr. Muhamed Borogovac: U DAYTONSTANU
NIŠTA NOVO – UKIDAJU JOŠ JEDNU INSTITUCIJU
BiH: NOGOMETNU REPREZENTACIJU..... 47
- NOVA TAKTIKA REPUBLIKE SRPSKE U
PROVOCIRANJU IBRANA MUSTAFIĆA..... 48
- U PRODAJI JE KNJIGA PUKOVNIKA HUSE
SALIHVIĆA: „SREBRENICA – ZAŠTO SMO
DOŽIVJELI GENOCID!?“..... 49
- GENOCIDNA POLITIKA "REPUBLIKE SRPSKE"
SE NASTAVLJA I U MIRU..... 50

Pravoslavci u Hrvatskoj

- Ivo Matanović: "PREOBRAŽENJE" 51
- ZNAČENJE OSNUTKA HRVATSKE
PRAVOSLAVNE CRKVE..... 52
- PREDSTAVNICI PRAVOSLAVNIH SELA ISTIČU
VJERNOST POGLAVNIKU I NEZAVISNOJ DRŽAVI
HRVATSKOJ..... 53
- NAREDBA O NAZIVU "GRČKO-ISTOČNE VJERE"..... 53
- USTAV HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE..... 54

Bog nas je stvorio

- KRŠTENJE GOSPODINOV..... 55
- Mieczysław Malinski: RUCJ ZA SVAKI TJEDAN
(55. nastavak)..... 56
- Josip Badalić D.I. : BOŽJI PUSTOLOV (6. nastavak) 57

Hitrosov Bleiburških mučenika

- U MASOVNOJ GROBNICI U SREDIŠTU
LJUBUŠKOG PRONAĐENA DVA FRANJEVCA 59
- HRVATSKI DOMOBRANCI I CIVILISTI
POMORJENI V SLOVENIJI OD 23. maja 1945..... 59
- Franc Perme, Franjo Talan i Dragutin Šafarić:
BLEIBURŠKI MEMENTO MORI (2. dio)..... 59

YAHVEH

Asaf Duraković

Ni dan sunčani, ni kiše nebeske
Ni magle što klonu nad praznim poljima
Ne dižu nade iz tamnice tijesne.

Kad sva je stvarnost krajem omeđena
Kad sva je radost svijeta mračnih sjena
Tek pusti san za vječnim prostorima.

Gdje i bez daha slobodno se diše
Gdje i bez srca ljubavi su više
Što nose život svojim postancima.

I zato svijet ko stvarnost bezimena
Nestalan kao magla podno stijena
Uzljetu stremi novim visovima.

A tama traje bez sunčanih zraka
Sve dok se vuče pod svijetom oblaka
Što kriju staze čudesnim slovima.

A slova vezana u riječi tajnoj
Uznose nadu visini beskrajnoj
Gdje nema magle ljudskim opstancima.

ELOHIM

Asaf Duraković

U Elifu živi vječno postojanje
Sazviježđa nebeskih i kraj i rađanje
Samo su prikaze bez promjene sjaja.

Niti Mojsije ni sva tri patrijarha
Ne znase značenja riječi Ahayaha
Koja Ramzesovo utrnu vladanje.

Tek u kriptama iz drevnih piramida
Stoje svjedočanstva sa pokojeg zida
Kuju snagu slovo Elifsko sadrži.

Kad goloruk narod ne poznaje straha
Kad se cijepa more. Kad oluje praha
Pokazuju pute novih zemljovida.

Jerihonske kule slovo prahom čini
Slovo ognjem gori na Sinaj planini
Nad Jordanskom vodom mnoštvu srca kida.

A svome značenju nema odgovora
Izvan beskrajnosti. I izvan prostora
Ostaje mu tajna izvan ljudskog vida.

prof. dr. sc. Asaf Duraković

LIRSKE MOLITVE ASAFOVE (3)

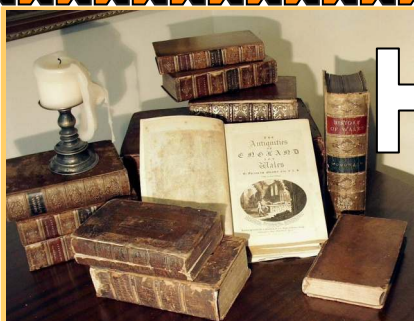
Akademik Mirko Vidović, Pariz

Kao posebno nadarenog čovjeka i Turci slave čovjeka naše krvi – Mahmut pašu Hirvata, koji je bio na čelu sultanovih četa kad je osvojen Carigrad, a pod njegovim vodstvom dio sultanove vojske je došao i u Hirvatovu domovinu Bosnu, da je zaštititi od prodora razaračkih i ubistvenih vojnih pohoda iz susjedne Mađarske i to pod isprikom – vjere i nevjere.

Mahmut paša Hirvat i danas slovi u Tuskoj kao jedan od najvećih turskih pjesnika uopće.

Dinarci su dali jedinog čovjeka, rođenog od žene, koji je nosio i te kako zasluženu titulu KOSMOKRATOR - Dioklecijana. Njegov prestiž ostavio nam je, prema don Frani Buliću, u baštinu - kosmopolitski mentalitet.

S tim primislama sam pozorno čitao lirske molitve efendi Asafove najnovije njegove zbirke "TAMNO OGLEDALO". Osjećajući se u duši lijepo i ugodno, kad čitamo nečije ovako skladno usklađene pjesme, možemo osjetiti i kako mir i sklad vladaju u duši pisca pjesnika.

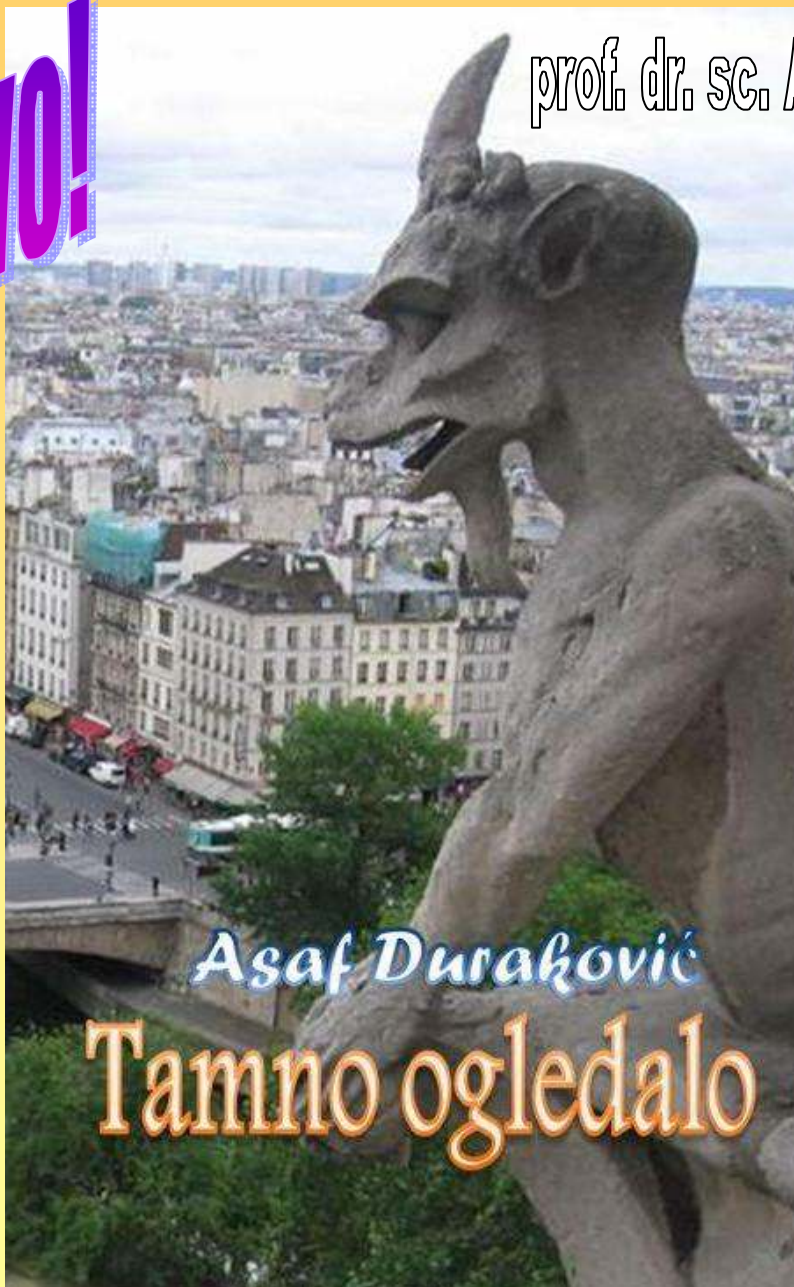
Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

prof. dr. sc. Asaf Duraković

Tamno ogledalo

100,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtre poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

KUPONSKA PRIVATIZACIJA - HRVATSKA PLJAČKA STOLJEĆA

Govorim, reći ćete možda, načelno. Što je sa suvremenim pravosudnim konkretnostima? Strpite se.

Zapravo. Možemo odmah.

Hrvatska je u katastrofalnom gospodarskom stanju. Državnom proračunu manjka ove godine nekih 6 milijardi EURa. Izlaz se traži na sve strane. Pokušava se štedjeti, ipak, iako to može završiti sa socijalnim nemirima.

Ipak, ... Da, ipak.

"Vlada SN Holdingu vraća 165 mil. kuna i dionice za Liburnia Hotele" (Nikola Sever Šeni, www.vecernji.hr – 23. srpnja 2010.)

Ipak, kad treba, novca se nađe. Dakako, riječ je kuponskoj privatizaciji i "pravima" stečenim pri "zamjeni dionica" tijekom kuponske privatizacije. Čitam:

"Kako bi se izbjegla šteta od 1,850 milijardi kuna, Vlada je na današnjoj sjednici donijela odluku o izuzimanju i prijenosu SN Holdingu (PIF EXPANDIA – op.td) 165.941 dionice Liburnia Riviera Hotela, nominalne vrijednosti 531,01 milijun kuna. Riječ je o 54,83 posto temeljnog kapitala te tvrtke. Također, Hrvatski fond za privatizaciju SN Holdingu vratit će, u tri rate i bez kamata, iznos od 162,1 milijuna kuna koje je uplatio SN Holding 2005. godine, za posao koji nikada nije realiziran. Odluka kojom je 25 posto plus jedna dionica LRH-a proglašena ništetnom, ali SN Holding priznat će vlasništvo tih dionica tvrtki Liburnia Nova u vlasništvu grada Opatije."

Lijepo je vratiti dug. Korisno je izbjeći štetu.

Svakako, kad se ne bi radilo u nezakonitom prisvajanju tuđe imovine. I to državne. Na veliko, a za što je poslužila kuponska privatizaciju (25 % hrvatskog gospodarstva), te "zamjena" dionica u kuponskoj privatizaciji, koju je vodio i provodio sam državni vrh: Ministarstvo privatizacije (ministar Milan Kovač) i Hr-

vatski fond za privatizaciju (predsjednik Stipe Hrkać).

Nisam li pretjerao?

Ni govora. To, uostalom, ni nije moja osobna tvrdnja, nego nalaz Državnog ureda za reviziju RH (IZVJEŠĆE O OBAVLJENOJ REVIZIJI – PROCES KUPONSKE PRIVATIZACIJE, Državni ured za reviziju, Zagreb, veljača 2003. godine), a u zaključcima kojega se kaže:

1. „Hrvatski fond za privatizaciju trebao je odrediti kriterije za nadoknadu dionica u postupku kuponske privatizacije.“

2. „Trebalo je uključiti sve sudionike i omogućiti im novo dražbovanje dionica, kako bi se nadoknadila šteta zbog uključivanja nesolventnih i neprofitabilnih trgovačkih društava u proces kuponske privatizacije.“

3. „Obavljanje zamjene trebalo je obavljati na temelju dražbovane vrijednosti dionica, a ne u omjeru 1:1 (nominalna vrijednost za nominalnu vrijednost).“

4. „Dionice trgovačkih društava koje nisu sudjele u procesu kuponske privatizacije, a koje ne kotiraju na tržištu kapitala, prije zamjene trebalo je procijeniti, što je propušteno učiniti.“

5. „Potrebno je okončati postupke prijenosa dionica na privatizacijske investicijske fondove, pri čemu zamjene treba obaviti u skladu s odredbama Pravilnika o uvjetima i načinu zamjene dionica ili udjela, odnosno uz suglasnost Upravnog odbora.“

Ugovori o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji, dakle, ništetni su. Unatoč toga, Državno odvjetništvo RH nikada nije zatražilo utvrđivanje njihove ništetnosti.

Zato je Hrvatski uljudbeni pokret, udruga za zaštitu prava građana, iz Zagreba odlučila to sudskim putem ishoditi. Ujedno ki testirati nazočnost "pravne države" u Republici Hrvatskoj.

Konkretno, Hrvatski uljudbeni pokret, Dragunov ured d.o.o. iz Zagreb i dr. sc. Tomislav Dragun podnijeli su tužbe za

Milan Kovač

utvrđivanje ništetnosti ugovora o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji, i to protiv Hrvatskog fonda za privatizaciju i protiv privatizacijskih investicijskih fondova, odnosno njihovih sljednika, dotično kako slijedi:

Trgovački sud u Zagrebu

PIF EXPANDIA d.d. (sada: PROFICIO d.d.) – 23.8.2006. - br. XIV P-3820/2006, sudac Davor Pustijanac

SNF PIF d.d. (sada: DOM HOLDING d.d.) – 28.8.2006. - br. XLIX-P-3848/2006, sudac Mladen Šimundić

PIF PLETER d.d. (sada: VALIDUS d.d.) – 9.8.2006. - br. XLIX-P-3667/2006, sudac Mladen Šimundić

Općinski građanski sud u Zagrebu

PIF Dom Fond d.o.o. (sada: Dom Holding d.d.) – 23.8.2006.

SLAVONSKI PIF d.d. (sada: SLAVONSKI ZATVORENI INVESTICIJSKI FOND d.d.) – 28.8.2006. - br. LXV P-9712/06, sudac Vlatka Paškvalin Bošković

VELEBIT PIF d.d. (sada: VELEBIT ZIF d.d.) – 28.8.2006. - Javorka Šikić Slivar - LIII-P-9708

PIF SUNCE d.d. (sada: LUCIDUS d.d.) – 11.8.2006. - br. LII-P-9359/06, sudac Nikola Ramušćak

Dosad, naravno, bez rezultata.

Imate li volje i hrabrosti, za poštenje zaista ne dvojim, pa me pozvati – na jednu od rasprava vezanih za Poglavlje 23 - za svjedoka u ovom pitanju HRVATSKE PLJAČKE STOLJEĆA?

Ili se to pregovaračkih tijela Europske Unije uopće ne tiče?

VOUCHER PRIVATIZATION - CROATIAN PLUNDER OF THE CENTURY

I'm speaking, you might say, in principle. What is the contemporary concrete judiciary? Be patient.

In fact. We can start immediately.

Croatia is in a disastrous economic situation. State budget deficit this year is about of some 6 billion Euros. Exit from that situation is seeking in every way. However, it is trying to economize although that could end up with social unrest.

However, ... Yes, however.

"The Government returns back to SN Holding 165 million of Kuna and shares for Liburnia Hotels (Nicholas Sever Seni, www.vecernji.hr – July, 23 2010)

However, when necessary, the money is found. Of course, this is about the Voucher privatization and "rights" acquired thru "exchanging of shares" in the Voucher privatization. I'm reading:

"In order to avoid loss of 1.850 billion Kuna, the Government has at today's meeting made a decision of exclusion and transfer to SN Holding (PIF EXPANDIA - op.td) 165,941 shares of the

Stipe Hrkać

Liburnia Riviera Hotel, with a nominal value of 531.01 million Kuna. This is a 54.83 percent share capital of the company. Also, the Croatian Privatization Fund will return to SN Holding, in three installments, without interest, an amount of 162.1 million Kuna, which was deposited by SN Holding in 2005 for the job that was never realized. The decision from which is 25 percent plus one share of LRH was declared ineligible, but SN Holding will recognize ownership of these shares to the Liburnia nova which company is

owned by the city of Opatija."

It is nice to return the debt. It is useful to avoid damage.

It is so, but when it would not be involved in misappropriating someone else's property. And that is the property of the state. Wholesale, and for which the Voucher privatization was used (25% of the Croatian economy), and then "replacement" of the shares in the Voucher privatization, all that led and implemented by state leaders: the Ministry of Privatization (Minister Milan Kovač) and the Croatian Privatization Fund (President Stipe Hrkač).

Did I exaggerate?

Not at all. That, by the way, is not mine personal allegation, but was the result of the State Audit Office of Croatia (Audit Report - The process of the Voucher privatization, State Audit Office, Zagreb, February 2003). And in conclusion of which is written:

1. "Croatian Privatization Fund was to determine the criteria for reimbursement of shares in the Voucher privatization."
2. "It was necessary to involve all shareholders and enable them new auctioning of shares, to compensate them for damage due to involvement of insolvent and unprofitable companies in the process of Voucher privatization."
3. "Performing of replacement had to be done on the auction value, rather than the ratio of 1:1 (nominal value for nominal value)."
4. "Shares of companies that have not participated in the process of the Voucher privatization, and which are not listed on the capital market, should have been estimated before replacing, but that was missed."
5. "It is necessary to finish procedures of transferring the shares to the Privatization investment funds, where the replacements should be carried out in accordance with the provisions of the Ordinance about conditions and methods of exchange of shares or stocks, or with the consent of the Management Board."

Contracts about the stock exchange in the Voucher privatization, then, are ineffectual. Despite this, the State Attorney's Office of RH never asked for determination of ineffectuality.

Therefore, the Croatian civil movement, associations for the protection of the civil rights, from Zagreb decided to obtain that by the Court. Also to test the presence of the "rule of law" in the Republic of Croatia.

Specifically, the Croatian civil movement, Dragunov ured Ltd. from Zagreb and Tomislav Dragun PhD. filed a lawsuit to determine ineffectuality in agreements for the exchange of stocks and shares in the Voucher privatization, and against the Croatian Privatization Fund and against the privatization investment funds, or their successor, concerned as follows:

Commercial Court in Zagreb

PIF EXPANDIA d.d. (now: PROFICIO d.d.) – August, 23 2006. - br. XIV P-3820/2006, judge Davor Pustijanac

SNF PIF d.d. (now: DOM HOLDING d.d.) – August, 28 2006 - br. XLIX-P-3848/2006, judge Mladen Šimundić

PIF PLETER d.d. (now: VALIDUS d.d.) – August, 9 2006. - br. XLIX-P-3667/2006, judge Mladen Šimundić

Civil court in Zagreb

PIF Dom Fond d.o.o. (now: Dom Holding d.d.) – August, 23 2006

SLAVONSKI PIF d.d. (now: SLAVONSKI ZATVORENI INVESTICIJSKI FOND d.d.) – August, 28 2006 - br. LXV P-9712/06, judge Vlatka Paškvalin Bošković

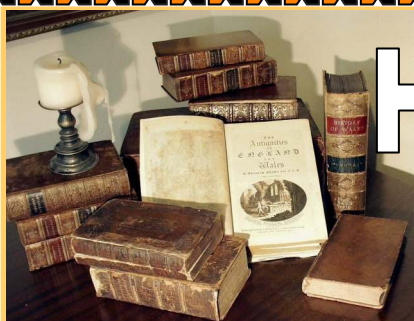
VELEBIT PIF d.d. (now: VELEBIT ZIF d.d.) – August, 28 2006. – LIII-P-9708, judge: Javorka Šikić Slivar

PIF SUNCE d.d. (now: LUCIDUS d.d.) – August, 11 2006. - br. LII-P-9359/06, judge: Nikola Ramušćak

So far, of course, without result.

Do you have the will and courage, for the honesty I really have no doubt, and call me – on one of the discussions related to Chapter 23 - as witness in this matter the CROATIAN PLUNDER OF THE CENTURY?

Or the negotiators of the European Union do not care?

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

dr. sc. Tomislav Dragun

dr. sc. Tomislav Dragun

**Živjeti
Nezavisnu Državu Hrvatsku**

Živjeti

Nezavisnu Državu Hrvatsku

Ahmed Muradbegović
Na Božjem putu

150,00 kuna

OGNIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
 PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvite poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
 e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
 tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

ŠTEFAN FÜLE

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Ne bi se moglo reći da je Hrvatima "dosta Europe". Njen su sastavni dio tisućljećima, pa kako bi to uopće moglo i biti.

Ne znači pak, istodobno, da su Hrvati pritom, zato, i nekritični prema ulasku svoje Države u Europsku Uniju. Pače. Kritični su i skeptični su.

S pravom. Utemeljeno.

Ta tek su stekli, rekao bih tek im je potvrđena država, nakon 45 crnih godina crvenog ropstva. Sve tamo od 1945. Od godine stravičnih i katastrofalnih slutnji da smo zauvijek izgubili svoju tek stečenu Nezavisnu Državu Hrvatsku.

Sad, iznova, da ju opet izgubimo!

Republika Hrvatska, istina, brat bratu govoreći, i nije država kakvu bismo mi Hrvati htjeli, za kakvu smo se borili, za kakvu smo živote davali. Nu, ipak je naša.

Odiše Republika Hrvatska, istina također, odveć partizanštinom. U Ustavu joj je kao njen temeljni korijen upisan nekakav nepostojeći ZAVNOH. Zločinački. Nameću nam, uz to, nekakvu partizansku budućnost, s kojekakvim Perkovićima kao predvodnicima. Savjetodavcima i kormilarima.

Svejedno. Naša je ovo Država i ne damo ju. Nikome.

Ni Europi. Ni Europskoj Uniji.

Ne označuje takva misao, bez obzira što tko o njoj mislio, istodobno i život izvan realnosti. Izvan suvremenosti, kako to običavaju reći naši mrzitelji. Oni, s pogubnim nakanama, koji sve znaju, a u biti ništa ne znaju. Niti išta vrijede, niti išta znače.

Tu smo. Itekako. U ovom vremenu. Na ovom prostoru. Stvoreni i rođeni od svog Oca Svemogućeg. Poslani na Zemlju Njegovom voljom i s Njegovom – zadaćom.

Ne želimo samo biti naivni. Upravo zato i stoga.

Jedino oprezni. Jer, ne damo svoje.

Ponekad smo, moramo to - s rukom na srcu -

priznati, pritom pretjerano povučeni u sebe. U svoj krug. Obranaški. Defanzivni. A karavana prolazi. I odnosi sve ono što joj se nađe pod rukom.

Mi šutimo.

Završna poglavlja pregovora o pristupanju Hrvatske Europskoj Uniji su na stolu. Čak i tajnovito Poglavlje 23 – Pravosuđe.

Mi šutimo. Ignoriramo sve to. Zaboravljamo da je i Bosna šaptom pala.

Zar opet?

Ne, ne. Moramo svoje reći. Napad je uvijek bio najbolja obrana.

Zato u napad. Svi!

Štefan Füle je povjerenik Europske Unije za proširenje. Što on zna o nama? Što on zna, a preko njega i cijela Europska Unija, o našim tegobama, o našim boljkama, o našim težnjama, o našim nadanjima?

Ono što mu kažu Vesna Pusić, Vladimir Šeks i Josip Perković.

Oni govore za nas i u ime nas.

To pak nismo mi. To pak nije naša duša i misao.

Zato sami progovorimo, pa ma koliko i kako grmjelo oko nas. Razvedrit će se. Pokažimo svoj razum, ali i svoju moć.

Hrvatski uljudbeni pokret odlučio je prekinuti hrvatsku šutnju. Svaka dva tjedna, na engleskom, ali i na hrvatskom, ide naše pismo u Brusel. U ured i na stol Štefana Fülea.

I stiže. Potvrđeno je.

Možda, ponekad, ni vrag nije tako crn kako izgleda, kakvim ga zapravo prikazuju.

Pridružite nam se.

Postojimo i značimo. Neka se zna.

Tad će nas se i uvažavati. Čak i od naših neprijatelja.

Kao i 1941.

EUROPEAN COMMISSION

Enlargement Directorate-General

B - CROATIA, FORMER YUGOSLAV REPUBLIC OF MACEDONIA, TURKEY, ICELAND
B1 - CROATIABrussels, 12 -07- 2010
ARES (2010) 414710

Dear Mr. Dragun,

Commissioner Füle has asked me to reply to your letter of 28 June 2010.

In February 2003, Croatia formally applied to join the EU. In October 2005, the two sides formally opened negotiations. These negotiations will continue until both sides are content with the arrangements and agreements made for Croatia's entrance into the EU.

Please note that detailed information regarding the European Union's relations with Croatia can be found on our websites. The website of the European Union's delegation in Zagreb explains, inter-alia, the negotiation process and participants of the process.

<http://www.delhrv.ec.europa.eu/?lang=en&content=66>

More generally, you may also be interested in reading the Commission's latest progress report, which provides an overview of the progress made by Croatia on its path towards EU membership. The next Report is scheduled to be published in November 2010.

http://ec.europa.eu/enlargement/press_corner/key-documents/reports_oct_2009_en.htm

Yours sincerely,

D Lange
Head of Unit

Mr. Tomislav Dragun
Pete Poljanice 7,
Zagreb
Croatia

NEKOLIKO PISAMA DRAGUTINA ŠAFARIĆA S ISTRAŽIVANJA GROBNICA KOJE KRIJU ŽRTVE KOMUNISTIČKIH ZLOČINA

Otkrivene nove grobnice kod Velenja

21. srpnja 2010.

Poštovani prijatelji,

Upoznajem vas s lošim informacijama – opet su otkriveni dosad nepoznati komunistički zločini.

Na priloženoj karti i slikama može se vidjeti o koliko se grobnica radi, u blizini naselja.

Za lokaciju, na tom području šume, o kojoj vam šaljem slike i podatke, govori se o 50, pa čak i do 200 žrtava.

Ovog četvrtka otvaramo još jednu jamu od četiri kod Šoštanja, za koje se vodi evidencija.

Laku noć

Dragutin Šafarić

Novi materijali

21. srpnja 2010.

Poštovani g. Dragun,

Danas sam čitav dan proveo u šumi i u čvrstom popodnevnom spavanju. Dobro je kada to ide.

Sada je 23.59 sati, pa sam suprugu zamolio, da mi skuha „debelu“ kavu, možda ću uspjeti nešto - kritično - odraditi ove noći. Ipak, živim ja od nekih drugih poslova. To mi je jedini izvor da malo „migam“.

Šaljem vam nekoliko materijala s današnje ekshumacije. Radi se o onom što sam vam telefonom javio s terena.

Napravio sam preko 50 slika. Kada je bilo baš „aktualno“ imao sam tada jedino ja kod sebe „slika-aparat“, jer su predstavnici, oni dežurni, prije toga napustili „ratište“. Nije bilo uspjeha preko dana, pa kada smo ostali sami s „fizičarima“ i s g. Štravsom, koji je predstavnik državne komisije, krenuli smo u potragu po kanalu.

Čak je jedan mještatin, jedan od marljivih civilnih istraživača, još jednom otišao u starački dom do jedne gospođe, koja je ponovno potvrdila, da je tamo malo dalje u samom kanalu grobnica. I tom je mještatinu na kraju ponestalo vjere. pa nas je i on napustio, ali se je kasnije nakon otkrića brzo vratio.

Kada pogledate slike, jest, sve to djeluje malo zastrašujuće, to gdje su ljudi zakapali u tajnosti (je su li?).

Jer, sve do 10 sati nisu imali uspjeha, ranije me nisu niti obavijestili, da su tu na terenu. Kada sam dobio obavijest, krenuo sam doma po opremu. Tada me je gospodin ponovno nazvao. Sjetio sam se, da imam crno-bijelo sliku iz davnih vre-

mena. Ispisao sam je na računalu i ponio sa sobom. Slika je iz 1990. g. To nas je smelo. Nikako nismo mogli da „fizički“ vjerujemo, da je moguće na takvom mjestu zakapati ljude.

Pažljivo pratite kamo je, kao posljednja nada, uspio doći po kanalu stroj, koji je zamijenio radnike (opet NAŠE!). Kažem naše, jer su naši ljudi.

U tom kanalu su kosti bile na dubini, najmanje, od 1 m. Za boga miloga, koliko puta su morali zatrpavati taj kanal, jer voda čini svoje i odnosi mekani materijal s površine. Po šumi leže ostaci izgorjelih svijeća. Čudno, gdje ih sve nema? Zbunjuje nas i hodamo šumom. Na mnogim mjestima vidljivi su pokušaji traženja žrtava, a one su tu pod našim nogama.

Prije tri godine s jednim prijateljem potražio sam ovu lokaciju i poslikao teren. Vrhove drveća gledam sa svog prozora. Za tu lokaciju znam već punih 20 godina. Moja arhivska slika to dokazuje. Ipak zapisane riječi mnogo vrijede uz sliku. Ove moje zapise oni neće moći vidjeti.

Kada su nas napustili predstavnici vlasti, jer više nisu vjerovali u uspjeh, tada smo mi produžili sami. Kada pronađete prvi dokaz o žrtvama, mo-

rate odmah prekinuti, obavijestiti vlasti i čekati. Zločesta smo djeca, pa smo odmah kopali dalje i na drugom mjestu. I tu smo pronašli kosti, pa smo onda stali.

Kada sam došao na teren, pozdravio sam se s g. Štavsom. Organe vlasti sam pozdravio i napomenuo: policijske trake nemate, zato ću se slobodno kretati ovim kanalom. Kada sam im pak pokazao sliku, kao kopiju kanala od prije 20 godina, imao sam propusnicu kao mještatinin. A kada sam imao što da im u razgovoru s predstavnikom komisije g. Štravsom ispričam, bilo je sve O.K.

Zbog neuspjeha pri iskopavanju ovi „službeni“ ljudi napustili su nas. Kada su se morali vratiti, prije im nisam bio interesantan (provjerio sam jesu li nešto pitali za mene – nisu), jedan „zapisničar“ se je ipak sjetio i pitao me, koji je razlog da sam ja ovdje i zašto toliko znam o svemu tome. Hm.

Izvadio sam one moje lisnice o društvima, pa je stvar bila puno zanimljivija, jer čega su se gog dotakli od Celja, Šoštanja i nekih drugih lokacija, o svima sam nešto znao, o samoj lokaciji ili sadržaju grobišta.

Ova lokacija će sada mirovati mjesec dana, kada se mora donijeti odluka o tome što dalje. Mi pak krećemo u ovaj četvrtak na Goricu iznad Šoštanja. Sve to imam poslikano. Domaći je teren. Lako je onda pričati i valjda neću biti ometan kao gost. Zbunjujem ove predstavnike, jer malo dalje u gradiću Topolšica je mjesto predaje generala Aleksandra Löhra 1945. g., a negdje nedaleko u šumi pobijeno je oko 170 visokih njemačkih oficira. Ja znam približno za tu lokaciju. Oni pak „nikad nisu čuli“ za taj dio zločina, a znaju o nekim stvarima – o domaćim žrtvama.

Tajna je u tome što imam informaciju, tko je taj čovjek koji to zna.

Na pitanje sam odgovorio: svaka informacija je tajna zato je mnogo vrijedi. Ne dam je.

Nekada mladi svećenik u Šoštanju 1945. g., veliki prijatelj pokojnog vlč. Kušera, koji mi je pričao za onaj potopljeni rudnik Pečovnik kod Celja s oko 12.000 žrtava, sada je umirovljenik i živi u crkvenom domu, koji je malo dalje u suprotnom pravcu od ovog današnjeg iskopavanja žrtava.

Znamo se već preko 10 godina.

Znam da mu je netko prije 20 godina dao kopije tajnih udbaških dokumenata na čuvanje, ali sada mi to ne priznaje. Nekada mi je kazao, da će mi dati kopije – to je područje krvavog Celja. Čekam.

Na priloženoj karti i slikama može se vidjeti koliko su te grobnoce blizu mjesta.

Slike lokacije, na tom području šume, za koju vam šaljem podatke, kazuju o broju od 50, pa čak i do 200 žrtava.

Laku noć

Dragutin Šafarić

Nova poruka s područja Šoštanj-Gorica

22. srpnja 2010.

Poštovani prijatelji,

Dolazim vam opet s lošim informacijama – o novootkrivenim poslijeratnim komunističkim zločinima.

Pokusno iskopavanje u "kukuruzu" je bilo na jednom mjestu. Dakako, potvrđeno je, a na osnovu toga PRIZNATO je 5 grobnica!!!

Mi pak isključivo govorimo o toj lokaciji zvanj Gorica i o još mnogo više grobnica!

Na priloženoj karti i slikama može se vidjeti koliko je to grobnica u blizini naselja.

Uz slike lokacije za koju vam šaljem i podatke govori se o velikom broju žrtava na području općine Šoštanj. Ukupno je pobijeno oko 4.000 osoba raznih narodnosti.

Lijep pozdrav

Dragutin Šafarić

ŠTO IMAJU ZAJEDNIČKOG ISTANBUL I NEUM iliti:

Ne čini drugima što ne želiš da drugi čine tebi!

dr. Tomislav Djurasović

Puno se toga promijenulo od moga zadnjeg posjeta Istanbulu.

Kad iz zrakoplova promatrate ovaj najveći turski grad, smješten uglavnom na južnom dijelu Bospora, dobivate dojam, kao da njegovih 15 milijuna pučana čvrsto drže spojnicu Istoka i Zapada, Azije i Europe, kao da se pribojavaju da im ne umakne jedan od ta dva kontinenta. No, ne zaboravlja pri tome ta fascinantna metropola ni na protok materijalnih i nematerijalnih dobara sa Sjevera prema Jugu. I tako već dva i pol tisućljeća! Samo što je u ovom okomitom protoku i u novije doba ovih drugih dobara sve manje, a onih prvih je broj zabrinjavajuće porastao.

I Hrvati su ostavili, posebice diplomatskih i trgovačkih, tragova po Carigradu (Konstantinopolu) - glavnom gradu, najprije Istočnoga Rimskoga, zatim Bizantinskoga, i na kraju Osmanlijskoga Carstva. A, nije rijetkost ni danas ovdje čuti hrvatsku riječ, posebice kad krenete u obilazak muzejima, ranokršćanskim crkvama, palačama i džamijama.

Istanbul mi ovih zadnjih lipanjskih dana ljeta Gospodnjega 2010. izgleda kao umiven i promijenut, i to ne samo njegove glavne turističke atrakcije kao Aja Sofija, Hipodrom, Palača Topkapi, Plava džamija, nego, kao da su preko noći nestale i mnoge, za mene nostalgične *gecekonde* (bespravno građene kuće), koje su me uvijek podsjećale na "divlju gradnju" po mojoj Hrvatskoj.

To zahtjevno, "veliko pospremanje" prouzročio je izbor Istanbula za laskavi naslov *Europske kulturne prijestolnice 2010.* – te male kulturne olimpijade. O čemu je uopće riječ?

Dogovorom ministara kulture država Europske unije iz godine 1985. svake godine proglašava se drugi grad, unutar EU-zemalja članica, kulturnom prijestolnicom Starog kontinenta. Slijede golema financijska ulaganja EU-a, te zemlje i grada domaćina u gradnju kulturnih ustanova vrhunske suvremene arhitekture (koji, naravno, zauvijek ostaju domaćinu na raspolaganju) i

adaptaciju postojećih kulturnih ustanova, a što opet rezultira jačom prepoznatljivošću pojedinog grada, regije i države, ali i njihovim naglašenijim pozicioniranjem na karti destinacija kulturnog turizma.

Naime, za vrijeme jednogodišnje "vladavine" grad domaćin poprište je mnogobrojnih kulturnih događanja (izložbe, festivali, koncerti, kazališne predstave) najpoznatijih svjetskih umjetnika, a nakon godišnjeg mandata grad domaćin i dalje ostaje upisan među središtima kulturnog turizma što i ubuduće donosi promotivnu i financijsku dobit.

Tijekom vremena mijenjao se koncept ovoga projekta i broj gradova domaćina, ali osnovni je cilj ostao isti – promovirati europsku kulturnu baštinu te paralelno s tim razvijati kulturni turizam.

Istanbul se u zajednici s njemačkom Rurskom oblasti domogao ove prestižne titule i praktično uskočio u posljednji vagon "Orijent-expressa", budući će poslije ove tekuće godine samo dva grada moći istovremeno ponijeti tu prestižnu titulu, i to oba iz EU.

Ipak, ni spomenuto "veliko pospremanje" Istanbula nije moglo rastjerati noćnu moru i brižnost stanovnika u 'Stambolu na Bosporu'. Čak što više od naftne kataklizme u Meksičkom zaljevu taj strah prerasta u jednu opću depresiju. A, kako i ne bi!? Dnevno kroz ovaj najljepši, ali i najopasniji, morski tjesnac na svijetu, kroz središte ovoga 15-milijunskoga grada prođe 150 brodova, na-

Istanbul

tovarenih većinom naftom i plinom.

I upravo dok smo se penjali na jahtu moga prijatelja dr. Müsezi, samo nekoliko metara od nas "provuče" se 190 metara dugački brod-gorostas iz Honkonga. Umjesto pilule za umirenje slijedi komentar: Ovi prevoze samo pšenicu!

Zaludu svi apeli turske vlade i premijera Recep Tayyip Erdoğan, bivšeg gradonačelnika Istanbula, i njihove zamolbe na naftne kompanije da ne voze kroz Bospor, nego da koriste dobroizgrađene naftovode. A više od molbi i apela ne mogu poduzeti ugroženi Turci, jerbo su im ruke zavezane odredbama Ugovora iz Montreux-a iz 1936. godine.

Saznajem u Lučkoj kapetaniji kako su od 1988. godine do danas registrirali točno 300 udesa u Bosporskom tjesnacu. Najgori je zasigurno onaj iz 1979. godine, kad je poslije sudara s grčkim brodom, eksplodirao rumunjski tanker "Independenta". Gorio je tri duga tjedna, a od jakih eksplozija stradali su i prozori na Palači Topkapi.

Posljednja havarija je tek 5 mjeseci "mlada" i dogodila se na samom ulazu u ovaj morski tjesnac. Stradali naftni tanker zagadio je cijeli okoliš, a posebice plaže na mediteranskoj strani Istanbula. Ali, zar uistinu moram prizivati statistike udesa i stradanja, iliti navoditi milijune hektolitara otpadnih voda s brodova, kako bih prikazao očitu tragiku ovoga nekad grandioznog ljepotana svih svjetskih mora.

No, na koga uprijeti prstom? Na Ruse, jer im je prijevoz tankerima jeftiniji od naftovoda? Na europske i svjetske pomorsko-pravne institucije? Na BP, Exxon Mobil, Chevron?

Ne! Ja ipak u razgovoru s mojim turskim prijateljima upirem kažiprstom prema službenoj Ankari i njenoj vladi, koji ništa ne naučiše iz ove svoje

tragedije. Jerbo, da jesu, e onda, **ne bi činili drugima, ono što ne želi da njima drugi čine**, pa kao svjež primjer spominjem uplovljavanje dva turska ratna broda u Neumski zaljev i to po četvrti put zaredom u posljednjih nekoliko godina.

Iako im je prošlih godina dato na znanje da posjetitelji ovakve vrste nisu dobro došli u neumsku sredinu, Turci se požuriše i ovoga 18. lipnja s dvije fregate u ovo ekološki zaštićeno područje, kao da tim činom kane otvoriti neumsku turističku sezonu.

Posada turskih brodova uvjerava domaću i stranu javnost kako dolaze kao NATO- članica, te da im je jedini cilj, demonstrirati obvezu stabilnosti i sigurnosti Mediterana, odnosno, očuvati svjetski mir i sigurnost. A, njihov jogunasti veleposlanik u BiH izjavi kod prošlogodišnjeg uplovljavanja turskog ratnog broda "TCG Gokova" (F-496), kako je to jedan oblik demonstarcije dubokih i bratskih odnosa između Turske i BiH, te kako se nada da će naredni posjet Neumu biti posjet luci čija je država članica NATO-a.

I određeni krugovi u Sarajevu vide u tim posjetama jednu vrst demonstracije i to p(r)okazivanje njihovog bolesnog prohtjeva i puste, nenaravne želje da od Neuma naprave veliku pomorsku luku (sic!).

I, sve to nasuprot i unatoč *Projektu Južni Jadran*, t.j. Regulatornom prostornom planu Južnog Jadrana, kojega su zajednički izradili i usvojili UN i BiH, Republika Hrvatska i Crna Gora, a kojim u Neumu nije predviđena gradnja luke, pa ni lučice, jerbo su vode neumskog akvatorija plitke, more duboko zalazi u kopno, zaklonjeno je Klekom, Pelješcom i Hvarom, pa nema turbulentnog gibanja voda ni strujanja. Zato se otpadne vode, smeće, gorivo, mazivo i druge otrovne tvari, koje ispuštaju brodovi dugo vremena zadržavaju u ovim vodama. Studija o ekološkoj zaštiti Neuma i zaleđa, rađena za potrebe UNESCO-a, svjedoči o Neumu kao potencijalno izrazito ugroženom području.

Baba Mara iz moga dječijeg susjedstva zasigurno bi im poručila: *E, o svom se jadu zabavili!* Ja sam pak uvjerenja da će ljudski razum pobijediti, pa ću se za prve Bogu moliti da im pamet prosvijetli, a drugima, mojim susjedima Neumljanima obećajem svesrdnu pomoć kod zaštite ekološkog i turističkog neumskog područja.

Neum

NAŠA I NJIHOVA LJUDSKA PRAVA

Diana Majhen, Zagreb

U cijeloj ovoj streci oko Varšavske, koja nikako ne prestaje, mogli smo se, ne znam koji put za redom, osvjedočiti o tome da tzv. borci za ljudska prava u Hrvatskoj smatraju kako ta prava nisu jednako zavrijedili svi ljudi.

Samo podobni i odabrani.

Još se nisam oporavila od šoka gledajući snimke uhićenja prosvjednika u Varšavskoj. Takva grubost i neopravdana primjena premjerne sile, sramota. Jasno se vidi kako policajci odnose prosvjednike, na način da im ni jedna vlas na glavi slučajno ne zavijori u krivom pravcu, te ih polako i obzirno smještaju u kombi i odvoze u stanicu, gdje počinje pravi policijski teror.

Uhićeni Kregar i Pusić, recimo, svako malo širokim narodnim masama javljaju se mobitelom, kako predstava ni u jednom trenutku ne bi stala. Doista sram može biti tu policiju, fakat se ne drži provođenja zakona. Da postupaju onako kako bi trebala, uhićenici bi imali pravo na telefonski poziv, mobiteli bi im bili oduzeti te ne bi bili u mogućnosti iz pritvora režirati daljnje nered.

Drugi pak dio slavnog jugoslavenskog dueta Pusić odrađuje svoje, traži prekid sjednice Vlade radi izvanredne situacije u Varšavskoj, te ističe kako ulicama Zagreba vlada snažna represija i izvanredno stanje.

Baš me zanima, zna li Vesna Pusić što je to izvanredno stanje i što se događa kada se ono proglasi? Sumnjam da je to uspjela vidjeti u inozemstvu, gdje je uglavnom boravila tijekom Domovinskog rata. Možda ne bi bilo zgoroga da joj netko objasni što bi izvanredno stanje značilo u ovoj državi i kako bi vrlo vjerojatno u Hrvatskoj bilo krvi do koljena.

Al opet, s druge strane, koga briga?

Nikada ta krv nije njihova, uvijek se nađu idea-

listi i ljudi koji su doista spremni umrijeti za svoja uvjerenja, mali, obični ljudi. Njihova je to krv, uvijek je tako bilo. Dok se podstrekači i oni koji zazivaju ratove i izvanredna stanja sa svojim obiteljima uvijek na vrijeme sklone na sigurno.

Uz obitelj Pusić, reagiraju i Teršelička, Puhovski, jedan Hrvat veći od drugoga, dokazani domoljubi i čovjekoljupci. Bosanac pak traži smjenu ministra Karamarka. Naravno, da nije ovoga, Karamarkova bi se smjena tražila iz bilo kojeg drugog razloga, ali ovaj je baš dobro došao. Nije bitno što Karamarko radi strogo po zakonu, zakon ne vrijedi kada se radi o Pusićima i njihovoj ekipi. Pa slijedom toga ne vrijedi ni Karamarko koji ga provodi.

Karamarko nadljudskim naporima uspijeva držati strane špijune i plaćenike na jednoj pristojnoj distanci od uplitanje u naše poslove. Sumnjam da to može odgovarati obiteljima koje prijateljuju npr. s Englezima desetljećima, a aktivni su na našoj političkoj sceni.

Stoga, dolje Karamarko. Od njega nikakve love, s onim stranama se uvijek sve može dogovoriti.

Ali postoje dva aspekta čitave ove priče koja su svakako najzanimljivija.

Kao prvo, postavlja se pitanje, što su ti prosvjednici čekali do sada, dok se nije trebalo započeti s gradnjom? Pa svako malo se ustanovi da je netko od onih koji ih danas podupiru i te kako dizao ruku za tu gradnju.

Nadalje, ovim i ovakvim udrugama za ljudska prava trebalo bi više stati na kraj. Ne trebaju nam udruge koje će se boriti samo za prava onih s kojima su politički i ideološki na istoj strani, dok ih neistomišljenici uopće ne zanimaju.

Ovaj posljednji primjer, Varšavka, samo je još jedna kap u čaši koja je već toliko puna nepravde i nepoštenja, da zaudara na sto kilometara.

Dreka oko ljudskih prava uhapšenih prosvjednika, koji nisu doživjeli nikakve grubosti, prema kojima se ponašalo daleko bolje nego se trebalo, dok se istovremeno šuti kada je u pitanju bio onaj mali kojeg je policija cipelarija usred grada za vrijeme gay parade.

Ili tog mladića ne smatraju čovjekom, pa stoga ne može ni imati nikakva ljudska prava, iz razloga što on ne dijeli njihova mišljenja i stajališta?

Kako to onda, kada je doista došlo do najgrubljeg kršenja ljudskih prava nikakve udruge za ljudska prava nisu zazivale Karamarkovu smjenu? Moguće zato što su tada oni bili štice dobro, a u Varšavskoj je situacija obrnuta, akcija se provodi protiv njih.

Koja dvoiličnost i koji dvostruki kriteriji, i to od druga za ljudska prava.

Osobno sam mišljenja da su udruge za ljudska

prava u Hrvatskoj sramota za sve njene građane, s obzirom na njihov način rada.

I stoga, čak iako sam doista protiv ove gradnje u Varšavskoj, ne pada mi na pamet da odem prosvjedovati. Prvenstveno iz razloga što cijela ta priča nikako nije čista.

A s druge strane, ja također ne spadam pod njihove istomišljenike.

Što znači, da mene nitko ne bi štiti od nekog eventualnog cipelarenja, niti bi se udruge za ljudska prava oglasile jednom jedinom riječju u vezi tako nečega.

Sve dok su nam udruge za ljudska prava takve kakve jesu, najbolje je sjediti doma.

Osim u slučaju izvanrednog stanja kojeg, kako se čini, zaziva Vesna Pusić.

HRVATSKI NAROD NIJE VIŠE - NACIJA!

Hrvati nisu više narod u Hrvatskoj nego građani Hrvatske. Promicanje građana u Hrvatskoj je izdaja hrvatstva i odricanje od nacionalne pripadnosti.

Rudi Tomić, Kanada

Preduvjet za oblikovanje nacije je svijest o pripadnosti zajednici koju povezuje isto ime, povijest, tradicija, životni prostor, kultura i jezik (isti je kriterij za sve narode u svijetu). Takve zajednice pripadaju jednom narodu/naciji i imaju zajedničko ime: hrvatski, njemački, poljski, ruski i drugi.

Bilo je pokušaja u nedavnoj povijesti, da se narodima (prisilno) mijenjaju nacionalne posebnosti i oduzima pravo na njihovu državnu ukupnost, u interesu stvaranja novih više-nacionalnih zajednica, kao što je bio Sovjetski savez i Jugoslavija.

Iako povijest svjedoči, da su takvi pokušaji bili promašaj i nakaza za sve narode u tim zajednicama, nije se prestalo s oblikovanjem novih heterogenih zajednica. Doduše, stvaranje novih zajednica u demokratskom sustavu ne postiže se silom oružja, nego snagom ucjenjivanja, odnosno uvjetovanjem životnog (potrošačkog) boljitka, guraju narode da se odreknu svojih nacionalnih posebnosti i ograniče vlastita prava u svojim domovi-

nama zbog udruživanja u veće zajednice, u kojima će ovisiti o odlukama moćnijih u tim udrugama.

Taj proces "zblizavanja" naroda u veće multinacionalne zajednice nije više ograničen samo na prostorima susjednih naroda, koji imaju neke međusobne sličnosti, nego na šire kontinentalne prostore, kao što je Europska zajednica. Nakon izvjesnog vremena formirat će se Južnoamerička i Afrička unija. Sjeverna Amerika će vremenom uključiti Kanadu u sastav svojih država. Jedino Azijski kontinent u kojem se nalaze dva gigantska naroda, kineski i indijski, neće se ujediniti u jedan državni okvir. One su već multinacionalne u svojim državnim granicama jer su apsorbirali brojne male narode.

Građani su avangarda u Hrvatskoj

Nacionalna izdaja je odlazak na neprijateljsku stranu; podmukli rad za neprijateljske interese, a takvih političkih izdajica bilo je, a ima ih izobilja i danas, u hrvatskom narodu. Da nije bilo takvih građana nikad se hrvatski narod ne bi "ujedinio" s Austrijancima, Mađarima, Talijanima i Srbima. Sva su ta udruženja imala tragične posljedice za Hrvate, hrvatski prostor i hrvatsku opstojnost.

U svim tim zajednicama bilo je zabranjivano isticanje hrvatskog nacionalnog identiteta, u bilo kojem obliku, posebice uporaba jezika i kulturnih manifestacija. Isticanje povijesnih događaja i hrvatskih velikana bilo je čak kažnjivo. I zbog takvih asocijacija Hrvati se nisu u potpunosti oblikovali u državotvorni narod, jer su zatirani osjećaji i svijest o nacionalnoj pripadnosti. I kada je bilo povijesnih prilika (od Gubca do Tuđmana) da se hrvatstvo manifestira u svim svojim domoljubnim vrednotama, politički čimbenici (avangarda) su zaustavili prirodni proces emancipacije državotvornosti. Zbog ne osvješćivanja i jačanja osjećaja državotvornosti uslijedila je indolentnost, odnarođivanje (zatiranje u sebi osjećaj pripadnosti svome narodu) i iseljavanje.

Za vrijeme jugo-komunističke diktature svako isticanje hrvatskog imena ili obilježja bilo je osumnjičeno kao promicanje nacionalističke, odnosno ustaške ideologije, a to je bilo obojeno fašizmom i vezano za genocid.

Jugoslavija je srušena, ali se jugoslavenstvu još nije zameo trag u Hrvatskoj! Mada nije više pogubno isticanje hrvatskog imena, ali ta imenica ili zamjenica (Hrvatska ili hrvatski) toliko su odbojne riječi u medijima, kao da su sinonim za terorizam. Dapače, riječi homoseksualnost češće je u uporabi nego nazivi hrvatstva ili hrvatskog naroda.

Hrvati u Hrvatskoj nisu više "Jugoslaveni", ali nisu ni Hrvati, nisu ni hrvatski narod, nego su "građani", kao i svi ostali pripadnici nacionalnih manjina koji su uzeli hrvatsko državljanstvo. Iako u današnjoj Republici Hrvatskoj 90% od sveukupnog pučanstva su Hrvati, a samo 10% su pri-

padnici nacionalnih manjina, među kojima se nalaze i Srbi sa svega 3% zastupljenosti na podneblju Hrvatske, ali za ljubav (ili od straha) te manjine/a Hrvati u svojoj državi nisu narod nego građani!

Bivši predsjednik RH Stjepan Mesić osmislio je nazive: Građani u Hrvatskoj (umjesto Jugoslaveni) i Hrvatska u regiji (umjesto u Jugoslaviji), a socijalistički, ljevičarski, komunistički (antifašistički) mediji prisvojili su izričaj jer to odgovara petokolonašima i avangardi u Hrvatskoj.

Pobrkanost značenja riječi

Riječ građani ili građanin ima sasvim drugo značenje od onoga u kojem se kontekstu izražava i doživljava u Hrvatskoj. U rječniku hrvatskog jezika glasi: **građanin** – *pripadnik građanskog staleža, čovjek rođen u gradu, stanovnik grada; naslov koji grad dodjeljuje kome za posebne zasluge za grad ili državu.*

Dakle, nigdje ne stoji da bi se takvim nazivali pripadnici jednog naroda u svojoj državi.

Hrvatski narod ne pripada građanskom staležu; hrvatski narod nije "građanska gospoda"; nisu svi Hrvati rođeni u gradovima, nisu bome svi ni stanovnici u gradovima, a malo ih je koji su dobili priznanje za zasluge u gradu i državi. Znači, očita je podvala značenja riječi.

Nije to toliko ni bezazleno kako izgleda na prvi pogled. Naime, ako se hrvatski narod usmjeri (ušalta) iz nacionalnog bivstva u građansko društvo onda će u Hrvatskoj vladati **bratstvo, jedinstvo i jednakost**, kako je to bilo u komunizmu. "To zavođenje jednakosti je zavođenje totalitarizma kakav još svijet nije vidio. Uzme li se u obzir tehnološke, biotehnološke i medicinske mogućnosti osim pravnih, može se govoriti o zavođenju pakla na zemlji. To je definitivno uništenje Božjeg plana i Gospodinovog stvaranja svijeta koji ni sve prste na ruci, ni dva čovjeka nije stvorio jednakim, odnosno stvorio ih je jednakim u različitosti. Dakle, Europski sud za ljudska prava se rukovodi načelom jednakosti... Treba se dobro proučiti Deklaracija o pravima čovjeka i građanina, da se sagleda kamo vodi put u Europsku uniju. U toj deklaraciji se govori o **GRAĐANINU**, to je Europa građana a ne Europa naroda." (fra Marijo Varga, *Internet*, 07.07.2010.)

Hrvatski narod nema mogućnosti utjecati na svoje zastupnike u Saboru, jer zastupnici imaju veliki utjecaj na javno priopćenje. Dočim, u demokraciji mediji su jedino sredstvo, snaga slova i riječi koja brine o narodu. Hrvatska, na žalost, nema niti jednog dnevnika, niti jednog TV kanala koji nije u vlasništvu stranaca, ili pod utjecajem Vlade, ili kriminalaca.

"Ali ovo nije samo statistička činjenica. Isti novinari koji su u komunizmu žigosali, 'antisamoupravne', 'kontrarevolucionarne', 'reakcionarne', 'kleronacionalističke'...stavove i pojave istim ih stilom žigošu i danas, ali malo promijenjenim riječima pa su im protivnici sada 'desničari', 'ogništari', 'antidemokratski, 'retrogradni', 'rigidni', 'konzervativni'.. U 95% hrvatskih medija prevladavaju stajališta protivna kršćanskome moralu, kad je riječ o pobačaju, i o medicinski potpomognutoj oplodnji, i o braku, i o homoseksualnim zajednicama, i o spolnom odgoju u školi, i o radu nedjeljom.... To se protukršćanstvo redovito promiče kao stav 'javnosti' premda su golemo većina stanovništva kršćani." (Milan Ivkošić, VL, 16.07.2010.)

Ipak se nešto može učiniti

Najprije se Hrvati moraju trznuti iz ravnodušnosti i osjećaja bespomoćnosti. Upravo zbog takvih kompleksa bio je Stjepan Mesić biran za predsjednika RH u dva uzastopna navrata, a nje ga je zamijenio isti, samo malo drugačiji, *poetastro* Ivo Josipović, koji obilazi grobišta u Hrvatskoj i u **regiji** (novi naziv za Jugo/Balkan), gdje se dodvara (a ne moli) žrtvama čije brojke ponavlja iz srpskog i židovskog zapisnika. On poziva "građane regije" da se okrenu prema budućnosti i zaborave prošlost, kako bi Hrvatska odustala

od optužbe u Haagu protiv Srbije za genocid. Ako hrvatski narod zaboravi prošlost, onda će ponovo doživjeti novi genocid. *Error hesternus sit tibi doctor hodiernus!* (Pogreška od jučer neka ti danas bude učitelj!)

Službeni susret hrvatskog predsjednika (regionalnog aktera) Ive Josipovića sa srbijanskim predsjednikom Borisom Tadićem u Beogradu još je jedan dokaz dodvaranja Srbiji. Doduše, Josipović se nije vratio praznih ruku iz Beograda (!) - za sve one dokumente (prevode) o zahtjevima Europske unije, koje je Hrvatska poklonila Srbiji: donio je ikonu iz Dolja, popis nekih stratišta gdje su zatrpani poubijani Hrvati, ali i dugu listu srbijanskih potražnja od Hrvatske. Josipović je pao na ispitu u Beogradu, još gore nego kad se srušio u Subotici.

Hrvati se trebaju odstraniti od **regije (Regija znači: područje unutar država koje tvori zemljopisnu, povijesnu, političku ili gospodarsku cjelinu** – ne smrdi li ovo na Zapadni Balkan, odnosno Jugoslaviju?) i u vlastitoj državi izgrađivati svoju budućnost. Vjerojatno će hrvatski narod uskoro ući u Europsku zajednicu, jer dovršene su sve predradnje, učinjeni su svi mogući ustupci susjednim državama, povlaštene su sve nacionalne manjine u Hrvatskoj (posebice Srbi!) pa put u Europu može biti: **građana iz Hrvatske-ili hrvatskog naroda.**

Ipak, u Hrvatskoj će prije biti parlamentarni izbori nego stigne pristupnica u Europsku zajednicu. Stoga treba strogo povesti računa koji se ljudi kandidiraju za zastupnike, jer među sadašnjim zastupnicima nema neke velike ideološke (stranačke) različitosti, samo se vide razlike u personalnosti stranačkih čelnika. Vjerojatno će budućnost hrvatskog naroda, u Hrvatskoj i u Europi, ovisitin o slijedećim izborima u Hrvatskoj.

Glas svakog Hrvata ima istu težinu, stoga su u demokraciji presudni izbori i prosvjedi. Opstojnost **hrvatstva** postalo je ozbiljno pitanje, nema više šale!

ŠTO JE S NAŠIM HEROJIMA?

Hrvatski Informativni Radio Program,
18. srpnja 2010.

Zvonimir R Došen, Kanada

Narod koji dozvoljava da se ponizavaju, progone i optužuju njegovi heroji, a glorificiraju njegovi izdajice, osuđen je na skorbu propast. A kad su ti slavljani izdajnici ujedno bili i njegovi dželati, onda njegova propast, njegov nestanak kao naroda je već tu. Većina naroda, posebno onih brojčano "velikih", kao što su na primjer: Britanci, Rusi, Amerikanci, Francuzi i drugi, stekose svoje države i svoj status "velikih naroda" ne u krvavim bitkama za obranu svojih ognjišta, nego osvajanjem i kolonizacijom tuđih zemalja i sistematskim iztrebljenjem urođenog stanovništva, slijedeći onu Julija Cezara: Veni - vidi - vici (Došao - vidio i zauzeo). Nije uopće potrebno, a bilo bi i nemoguće nabrojiti sve strašne zločine ovih tzv. velikih naroda, nu ipak je potrebno da one koji manje poznaju povijest podsjetimo na barem neke od njih. Englezi su stvorili svoju Veliku Britaniju (danas ne više tako velika), svoj Imperij u kojem, kako su se hvalili, nikad sunce nije zalazilo, na krvi i grobovima mnogih naroda, počevši najprije s Welsima, Škoti i Ircima, da bi kasnije zaposjeli i porobili pola svijeta od Kine, Indije, Burme i drugih zemalja Azije, do Afrike, Australije, Novog Zelanda i cijele Sjeverne Amerike. Počinili su strašne masakre: u Indiji (Ramitsar), u Kartoumu i ostalim mjestima Sudana, u Rodeziji, te Južnoj Africi gdje su protiv ratobornog plemena Zulu rabili svoje specijalno napravljene "Zulu puške" velikog kalibra. Nu, najveći genocid izvršili su nad tzv. Indijancima u

Sjevernoj Americi koje su skoro do temelja uništili držeći se svoga uvjerenja da je - jedino mrtav Indijanac, dobar Indijanac.

Sve se to činilo u ime "civiliziranja divljih naroda", iako su skoro svi ti narodi imali svoju tisućljetnu civilizaciju davno prije nego je itko čuo za Engleze. U ime te civilizacije, u njihovim "kolonijama" do nedavna je vladao robovlasnički sistem. U svim tim "civiliziranim" zemljama cvala je trgovina robljem. Ali ta priča o širenju nekakve civilizacije, bila je samo podla izprika za zauzimanje tuđih zemalja, podjarmljivanje ili podpunu anihilaciju njihovog pučanstva. Tako su radili Amerikanci, tako je radila "Majka Rusija" i sve

države Zapadne Europe, pa i one male poput Nizozemske i Belgije koje danas nama Hrvatima žele dijeliti lekcije o toleranciji, uljudbi i demokraciji. Iako su se neke od tih država (kao Engleska, Francuska i Španjolska) znale tu i tamo međusobno poroškatati radi prevlasti nad tuđim zemljama, one nisu stoljećima vodile ratove na smrt i život kao naš hrvatski narod. Lako je njima bilo osvajati i robiti i "Stari" i "Novi svijet" dok su Hrvati iza njihovih leđa stoljećima vodili krvave bitke protiv raznih najezda s iztoka, Mongola, Turaka i drugih.

Eto, tako su, postale te veličanstvene, uvijek slobodne, čvrste i stabilne nacije, a one koje su se poput naše borile ne samo za svoj, nego, dapače, i njihov obstanak osuđene su na uništenje. Nije suvišno reći da smo u tim bezkrajnim bitkama izgubili najbolje među najboljima. Izgubili smo cvijet skoro svakog naraštaja. Postepeno smo gubili dijelove naše zemlje da bi konačno, kao dar onih "Zapadnih kršćana" čija leđa smo stoljećima branili, Versajskim ugovorom, 1918., a Jaltanskim 1943. izgubili sve što je bilo hrvatsko, uključujući i sam nacionalni identitet. Pa, moramo se upitati zašto je to tako.

Da li je u našem narodu zbilja nestalo pravih ratnika? Zar oni koji s mačem u ruci padoše na raznim bojištima od Grobničkog do Krbavskog polja, od Sigeta do Gvozda nemaju više vrijednoga potomstva? Zar danas više nemamo ljudi poput Jure Francetića, Ranka Bobana, Ibrahima Pjanića, Avdage Hasića, Frane Sudara, Memišage Džubura, Sulejmana Paćariza i mnogih drugih koji znadoše na ljutu ranu staviti ljutu travu?

Odgovor je jednostavan.

Imamo ih! Imamo ih u Anti Gotovini, Mirku Norcu, Mladenu Markaču, Ivanu Čermaku i mnogim drugim herojima koji danas čame u uzama istih onih koje su naši ratnici stoljećima štitali od uništenja, a sve zaslugom jugoboljševičke izdajničke bande, tuđinskih slugana, svrstanih u nekoliko pro-komunističkih stranaka kao što su: HDZ, SDP, HNS, HSLŠ, IDS, te one kriminalne udruge ostataka masovnih ubojica, zvane SABA. Imamo ih u tisućama onih čestitih branitelja, dragovoljaca Domovinskog rata.

Opet moram postaviti pitanje, pa što se to dogodilo s našim braniteljima koji su u Domovinskom ratu s oružjem u ruci porazili mnogostruko jačeg protivnika, srbokomunističku JNA? Kako se moglo dogoditi da poslije svega toga izdajnička jugoslavenska banda na čelu s jednim ignoramusom, jugo-kretenom poput Mesića uzurpira i utvrdi absolutnu vlast u Hrvatskoj? Kako se danas može mirno gledati da nam ova banda, koja se u vrijeme rata skrivala u mišjim rupama i u potaji pripremala povratak na "Titov put" našim novcem podiže spomenike krvnicima našeg naroda, kao onaj u Srbu?

Kako možemo dozvoliti da nas izdajice vode iz jednog robstva (jugoboljševičkog) u drugo (europsko)? Zar ništa nismo naučili iz naše krvave povijesti? Ovdje smo prisiljeni postaviti nekoliko pitanja u prvom redu svim udrugama branitelja Domovinskog rata.

Da li i vi vjerujete da će se svi vaši problemi riješiti kad vas "drugovi" uvedu u Europsku uniju i "posude" još nekoliko milijardi eura za koje će kao zalog dati sve što je hrvatsko, uključivši vaše domove, vas same i napokon vašu djecu i sva vaša buduća pokoljenja? Tako ćete postati pravi proleter koji poput onih prvih "proletara" (robova) u Rimskome carstvu, koji su taj naziv dobili po tome što su, kad ništa drugo nisu imali da caru plate porez, morali dati svoj porod (lat. proles).

Očito je da mnogi danas u Hrvatskoj ne vide, ili neće da vide, sve ovo što ova prokomunistička banda svrstana u gore navedene stranke radi i kud naš narod vodi njihova izdajnička politika. To se donekle i dade razumjeti, jer njihovi vođe su u Titinim partijskim školama dobro naučili svoj zanat, pa su najprije ugrabili kontrolu nad svim sredstvima priopćavanja kao HTV i skoro sve važnije novine koje su načičkali svojim vjer-

nim jugo-novinarima. Povrh toga u sve tkzv. nevladine organizacije infiltrirali su svoje operative i sabotere, a posebno u sve udruge sudionika u Domovinskom ratu koje su toliko napučili svojim tobožnjim "borcima" tako da je od okončanja rata do danas broj veterana udvostručen.

Da zlo bude što veće, a uvreda što teža, uz ove fiktivne borce, veliki broj stvarnih veterana su članovi Titovskih stranaka: HDZ-a, SDP-a, HNS-a, IDS-a i HSLŠ-a, pa ne možemo zaobići da im postavimo pitanje: Kako se možete družiti i bratimiti s nositeljima političkoga sistema protiv kojeg ste se borili? Kako možete podržavati one koji umjesto hrvatskih heroja slave krvnike i zatornike našega naroda i dižu im spomenike diljem Hrvatske?

Gdje vam je ljudska čast, vojnički ponos i nacionalna svijest? Nedavno je kanadska Vlada donijela odluku da se jedna od najglavnijih autoprometnica preimenuje u "Highway of Heroes" (Autoput heroja) zato što se tim putem prevoze tijela kanadskih vojnika poginulih u Afganistanu koji se uopće nisu borili za stvarnu obranu svoje zemlje, nego protiv navodnog svjetskog terorizma. Nu, svejedno, oni za sve Kanadane nisu ništa drugo nego heroji koji zaslužuju bezrezervnu zahvalu, poštovanje i čast.

A što je s našim hrvatskim herojima koji su se samo i jedino borili za svoju domovinu? Zar oni nisu zaslužili barem toliko priznanja? Zar su zaslužili da ih se umjesto izkazivanja barem minimuma poštovanja, blati, progoni i optužuje? Izgleda da vas, dragi Hrvatski veterani, to puno ne uzrujava, pa stoički promatrate kako titovska banda slavi naše krvnike, kako stostruko uvećava tkzv. žrtve fašizma, a otvoreno vrijeđa, umanjuje ili podpuno niječe žrtve jugo-komunizma, te kako dodjeljuje vaše teško zarađene milijune za podizanje spomenika krvnicima hrvatskoga naroda u četničkim žarištima po Hrvatskoj.

Vrijeme je da se ustanete i kažete toj bandi da je toga dosta!

Zato, na 27. ovoga mjeseca SVI U LIKU! SVI U SRB! DA SE SPRIJEČI TO PONOVO OTVARANJE NAŠIH RANA! DA SE I TU NA LJUTU RANU STAVI LJUTA TRAVA!

Za Dom Spremni!

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (17. dio)

Priredio: **Dragutin Šafarić**, Velenje, Slovenija

Ocjenio sam da je nenormalna situacija ... Tog trenutka pretpostavljam sam, da sam i sam pod pratnjom, odlučujem se da to provjerim, prelazim ulicu i ulazim u jedan blok manjih ulica i nakon njihovog prolaska utvrđujem da nisam pod pratnjom. Nakon izvjesnog vremena bilo mi je jasno da je S. Uhapšen...

Javio sam se u Centar Osijek što se dogodilo i pribavio broj telefona načelnika I Odjela SDS RSUP-a SRH kojem sam se direktno javio. Nakon razgovora s njim sugerirao mi je da ako postoji ikakova mogućnost da napustim Njemačku. Nakon sagledavanja situacije moje vlastito mišljenje je da je supruga saradnika 'Hamiltona' saradnik njemačke policije. Na ovakav zaključak me upućuju i ranije nejasne situacije oko saradnika "Hamilton". Njegovu izdaju isključujem, jer u tom slučaju ne bi došlo do hapšenja S. na mjestu gdje je izvršeno, odnosno došlo bi i do mog hapšenja i postoji mogućnost, da saradnik za čitav slučaj i ne zna. Operativni radnik: J. P."

J.P., I.S. i "Hamilton" trebali su se naći u Stuttgartu s inspektorom Centra SDS Split Č.G. koji je bio zadužen da suradniku "Hamiltonu" preda "specijalno sredstvo" za "specijalni zadatak", a koje je bilo pohranjeno u Münchenu kod njegovog suradnika baze pod pseudonimom "Vanja".

Pokušaj ubojstva Franje Gorete

Najkritičniji dan u životu hrvatskog emigranta Franje Gorete bio je 13. prosinca 1980. kad su ga Udbini plaćenici Georg Huber i Adam Lapčević pokušali ubiti u njegovom stanu u Saarbrückenu.

Franjo Goreta je, u razgovoru za Nedjeljnu Dalmaciju (ND od 9. i 16. veljače 1994.), opisao taj događaj:

"Samo sam malo otvorio vrata. Nikad ih nisam širom otvarao. Vidim da su mi ljudi nepoznati, pogledam naniže i vidim da jedan u ruci drži pravi mali top, revolver cal. 45. Sve se odvijalo veli-

kom brzinom. Pokušao sam zatvoriti vrata, ali ni oni nisu bili slabići, nisam uspio.

Reagirao sam refleksno i bacio se prema vratima spavaće sobe koja su bila zatvorena. Probio sam vrata i bacio se prema krevetu. Ispod jastuka je bio moj revolver Smith & Wesson. Napipao sam ga i znao sam da sam spašen. Počela je pucnjava s obiju strana. Oni su pucali nasumce, jer nisu znali gdje sam. Jedan moj metak pogodio je Lapčevića u predjelu grudnog koša. Huber je počeo bježati niz stepenište. Poslije je i sam priznao kako je gledao da ga imam na nišanu i pomislio je da je gotov. Međutim, peti metak je zatajio. Kako sam često taj revolver nosio za pojasom, vjerojatno je municija povukla vlagu."

Atentatori su uspjeli pobjeći. Međutim, budući da je Lapčević krvario, Huber ga je odlučio ostaviti u jednoj bolnici kod Münchena. Njemačkoj policiji, koja je već tragala za atentatorima, to je bio dovoljan trag. Sljedećeg dana uhićeni su Lapčević i Huber, ali i njihov nalogodavac Dragan Barać.

Zemaljski sud u Saarbrückenu osudio je 22. srpnja 1981. Hubera na Četrnaest, Baraća na dvanaest i Lapčevića na osam godina zatvora.

Nakon prvih višestranačkih izbora u Hrvatskoj te agresije JNA i paravojnih srbočetničkih formacija na RH, i Dragan Barać i Franjo Goreta stavili su se na raspolaganje hrvatskoj državi i Ministarstvu obrane. Stoga

je Vijeće početkom 1994. godine organiziralo njihov susret i pomirenje. Goreta je oprostio Baraću, ali je rekao da će nakon potpunog oslobođenja Hrvatske i stabiliziranja hrvatske države podnijeti tužbu protiv organizatora atentata, prvenstveno protiv Blagoja Zelića. To je učinio 12. svibnja 1999. Nakon što je Komisija dostavila Državnom odvjetništvu dokumentaciju s kojom je raspolagala o tom slučaju, Državno odvjetništvo odredilo je istragu protiv Blagoja Zelića.

Međutim, Zelić je ubrzo nakon toga umro.

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (23. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

O probodu Crljen nastavlja: "Pucaju u kolonu. Bježite ljudi s ceste! (...) Nije prošao sat vremena od početka bitke, a već su prvi ranjenici stigli u zgradu zapovjedništva (...) **Naši su već u partizanskim rovovima.** Poslije pola ure oštre pripremne vatre poletjeli smo na juriš. Nije došlo do prave borbe prsa u prsa, jer nas partizani nisu smjeli ni dočekati u rovovima. (...) Kolona konačno može krenuti preko mosta. Odlučeno je uputiti naprijed sve pješake, a vozila tek sutradan. Cijelu noć tekla je pored nas rijeka izbjeglica. Tromo, potišteno, beskonačno." Pri prelasku željezničkog mosta, koji su nadzirale jedinice JA trebalo je proći brisani prostor od oko 200 metara, "ne mislimo ni na što. Vidimo samo cestu i most pred nama (...) počinjemo prijelaz u najvećem mogućem trku (...) preskakiivali smo mrtve i ranjene (...)." Za Franza Schramla **"bile su to posljednje junačke borbe Hrvata, svijetao primjer slave i časti, vjernosti i hrabrosti."**

Sreta Savić u vezi ovih sukoba navodi kako je pred pad mraka neprijatelj "sa nesrazmerno nadmoćnim snagama, izvršio protivnapad na celom frontu i uspeo da potisne 6., 12. i delove 8. brigade na levu obalu r. Drave, gde su ove zauzele dominantne položaje sa kojih su bili tučeni svi prilazi reci Dravi. Naročito su bili dobro branjeni prilazi postojećim mostovima preko kojih je neprijatelj uporno pokušavao da pređe." Basta nadodaje kako su 7. i 8. brigada 51. divizije, kao i dijelovi 1. brigade 14. divizije, branili područje Guštanj (Ravne na Koroškem) – Poljana i tako bili raspoređeni na preširokom području. "Poslije oštre borbe neprijatelj je izvršio prodor prema Pliberku (...) Obrana nije imala potrebne dubine; nedostajalo je snaga. (...) Sada nam je, posljednjeg dana rata, neprijatelj uspio razdvojiti diviziju na dva dijela." Prema Basti, neprijatelj je uspio zauzeti nešto terena, ali se nije probio, jer su snage JA uspjele održati mostobran na desnoj obali i oba mosta. Gotovo istovremeno, 7. brigada 51. divizije i "Tomšičeva" brigada 14. divizije, nakon kraćeg otpora, razoružale su njemačku 104. diviziju na području Poljana – Bleiburg. Prema Nađu, 13. svibnja, na području od Dravograda do Bleiburga, **JA je imala skoro 15.000 boraca, dok je između Ravne na Koroškem i Bleiburga bilo više od 1.500 vojnika Tomšičeve brigade. 51. divizija imala je preko 9.000 boraca, a najbrojnija je bila 6. vojvodanska (3.107 boraca) i držala je Otiški vrh.**

S obzirom da se pitanje snaga nije moglo definirati na ratnom polju, pokušalo se probleme riješiti pregovaranjem. Jugoslavenska historiografija, ponajviše Basta, navodi kako je, da bi dobila na vremenu ustaška komanda poslala na pregovore pukovnika Franu Sudara, koji je navodno priznao da je došao pod lažnim imenom, nakon čega je razoružan i zarobljen. Ante Ljerkić potvrđuje kako se, da se dobije na vremenu, učestalo pregovaralo, te navodi bezuspješan susret generala Slavka Štancera s Francom Severom, načelnikom operativnog odsjeka 14. divizije. Navodno niti jednom prilikom nije prihvaćen uvjet za predaju, već se odlučilo napredovati dalje. Ante Ljerkić navodi, kako je vojno vodstvo NDH uvidjelo da je nemoguće zauzeti mostove, pa će i daljnje napredovanje prema Lawamündu tj. Klagenfurtu biti teško, stoga je **odabran sporedni, duži put dolinom rijeke Meže, preko Ravne na Koroškem i Poljana do Bleiburga.** Da bi se to onemogućilo, 7. i 8. brigada otposlane su na područje ispred Bleiburga.

1 D. CRLJEN, "Bleiburg", Hrvatska revija, 277.-279.; Tomislav BROZOVIĆ, "Na cesti Dravograd – Maribor", Forum, god. XXXVII, knj. LXX, br. 4-6, Zagreb travanj – lipanj 1998., 703.-705.

2 Z. BRDARIĆ, "Moj put u nepoznato – Bleiburg, 1945.", u: Našička spomenica, 160.-161.

3 F. SCHRAML, Kriegsschauplatz Kroatien: die deutsch-kroatischen Legions-Divisionen - 369., 373., 392. Inf.-Div. (kroat) – ihre Ausbildungs- und Ersatzformationen Mit 23 Karten und Skizzen und 46 Abbildungen (Neckargemuend 1962.); Vidjeti: F. SCHRAML, Hrvatsko ratište, 257.

4 S. SAVIĆ, 51. vojvodanska divizija, 208.; S. SAVIĆ, Ž. ATANACKOVIĆ, Treća armija, 324.-325.

5 M. BASTA, Rat je završen 7 dana kasnije, 339.

6 Isto, 340.

7 Vidjeti: M. MORAČA, "Operacije Prve i Treće armije u završnoj ofanzivi oslobođenja Jugoslavije", u: Za pobjedu i slobodu, 163.

8 I. DOLNIČAR, "Okruženje i kapitulacija neprijateljevih snaga u severozapadnom delu Jugoslavije", u: Za pobjedu i slobodu, 539.; P. S. BRAJOVIĆ, Konačno oslobođenje, 524.-539.

9 K. NAĐ, Pobjeda, 205.

10 A. LJERKIĆ, "Od Ivan planine do Bleiburga", 78.-79.; P. S. BRAJOVIĆ, Konačno oslobođenje, 520.-521.

11 A. LJERKIĆ, "Od Ivan planine do Bleiburga", 80.-81.

12 S. SAVIĆ, 51. vojvodanska divizija, 208.; S. SAVIĆ, Ž. ATANACKOVIĆ, Treća armija, 325.

UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (12. dio)

prof. Filip Čorlukić, Pula

Premda je u Hrvatskoj i ranije bilo sporadičnih okršaja odmah nakon prvih demokratskih izbora, poslije proglašenja neovisnosti počinje i masovna pobuna onih koji su se nacionalno opredijelili za srpstvo u svim područjima u kojima predstavljaju većinu. Bitke se sve više zaoštravaju, a budući da je JNA još ranije oduzela oružje Općenarodne obrane (ONO), oružja nije bilo, još nije bilo ni vojске, pa je početak rata, osim policijskih postrojba, obranu Hrvatske zatekao nespremnom, a prve su udare u Hrvatskoj, a kasnije i u Bosni, primili izvrsno i dobro naoružani borci Paraginog HOS-a. Bez tog snažnog i učinkovitog otpora teško je reći kako bi se dalje razvijale ratne operacije. No dok je jugovojska snažno pomagala sve dragovoljačke srpske paravojne postrojbe, hrvatska vlast se krajnje nelojalno, pa čak i neprijateljski odnosila prema HOS-u.

Vijeće sigurnosti je pod pritiskom engleske i francuske diplomacije donijelo krajnje nemoralnu, a moglo bi se reći i neprijateljsku odluku o zabrani uvoza oružja, premda je bilo poznato da je JNA bila jedna od najmoćnijih oružanih sila u Evropi. Njima nije bio potreban uvoz (dosta su i izvozili), dok je Hrvatska bila prisiljena oružje tajno nabavljati na svjetskom crnom tržištu.

Na referendumu o osamostaljenju BiH održanom 19. 05. 1991., za samostalnost je glasalo preko 2/3 građana. No, kada je na Skupštini donesena takva odluka, srpski delegati su napustili zasjedanje i u drugoj dvorani izglasali odluku o uspostavi Republike Srpske, s glavnim gradom "Srpskim Sarajevom".

U Hrvatskoj je to bio pravi obrambeni rat, koji je nazvan Domovinskim, a na strategijskoj razini odvijao se u tri etape. Oružani sukobi počeli su izbijati u četvrtom mjesecu 1991., i to uz postupno priklijanje JNA srpskim pobunjenicima. Od os-

mog mjeseca 1991., prerasli su u izravnu agresiju iz Srbije. U drugoj etapi, od prvog mjeseca 1992. do petog 1995., došlo je do zastoja u agresiji i do razmjesta mirovnih snaga UN-a duž crta prekidatvate. Za Hrvatsku je to bila etapa diplomatskih nastojanja i pregovora te strpljivog jačanja snaga uz provedbu operacija taktičke razine u kojima su oslobođeni manji dijelovi teritorija. U trećoj etapi, u petom i osmom mjesecu 1995., bile su izvedene navalne operacije u kojima je oslobođen najveći dio okupiranoga područja u Posavini i zapadnoj Slavoniji te na Banovini, Kordunu, Lici i u sjevernoj Dalmaciji. Preostalo okupirano područje u hrvatskom Podunavlju reintegrirano je uz pomoć prijelazne međunarodne uprave 1996. - 1998. godine.

Rat je bio strašan i razarajući, a spomenut ću samo bitku za Vukovar. Bila je to najveća i najkrvavija bitka obrambenog rata. Grad u neovisnoj državi Hrvatskoj napale su i opkolile snage elitnog Novosadskog korpusa JNA države Srbije, kao i njihovih paravojnih postrojbi, a uz pomoć hrvatskih Srba. Razaranje svim vrstama oružja trajalo je 87 dana: od osmog do jedanaestog mjeseca

1991. g. Napadači su imali ogromne gubitke u ljudstvu i oružju, ali obzirom na izrazito nesrazmjern odnos snaga bitka je završena porazom branitelja. Nakon ulaska u razoreni grad, agresori su u znak osvete odveli i pobili sve ranjenike iz bolnice, a da bi iskazali luđačku mržnju pjevali su: „Slobodane šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate!“. Taj su video zapis prikazivale TV postaje širom svijeta.

Iako je ta bitka bila značajan i simbolički gubitak za Hrvatsku, to je zapravo bila moralna pobjeda. JNA je pretrpjela ne samo neshvatljivo velike gubitke, nego i ogroman psihološki gubitak prestiža, pa je pridonijela da Hrvatska dobije veću međunarodnu potporu za svoju neovisnost. Budući da je široko cijenjena kao ključni trenutak u tijeku tog rata, to je bila prava pivova pobjeda JNA nad hrvatskim braniteljima.

Prisilnim napuštanjem vojarni, a i pod pritiskom međunarodne javnosti, postrojbe JNA su se postupno iz Hrvatske povlačile u BiH, ostavljajući pri tome pobunjenim Srbima ogromne količine oružja.

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (24. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

"Podesna pojava mutacija, koje omogućavaju životinjama i biljkama da udovolje svojim potrebama, izgleda teška za vjerovanje. A, Darwinova teorija je, ipak, još zahtjevnija: **jedna jedina biljka, jedna jedina životinja trebala bi hiljadama i hiljadama godina biti podložena korisnim slučajnostima.** Tako da bi čuda trebala postati pravilo: događaji sa infitenzimalnom vjerovnošću dešavanja sa lahkooćom bi se realizirali... Ne postoji zakon koji zabranjuje sanjarenja, ali se znanost ne bi smjela prepustiti tome."

Grasse je rezimirao što koncept "slučajnosti" znači za evolucioniste: "...Slučajnost postaje jedna vrsta božanstva koje se, pod plaštom ateizma, potajno obožava."

Logični neuspjeh evolucionista je rezultat njihovog zatvaranja u svetište koncepta slučajnosti. U Kur'anu je napisano da su oni koji obožavaju druga bića, a ne Allaha, lišeni razumijevanja:

"...Oni pameti imaju - a njima ne shvataju, oni oči imaju - a njima ne vide, oni uši imaju - a njima ne čuju; oni su kao stoka, čak i gori - oni su zaista nemarni." (Al-A'raf,179)

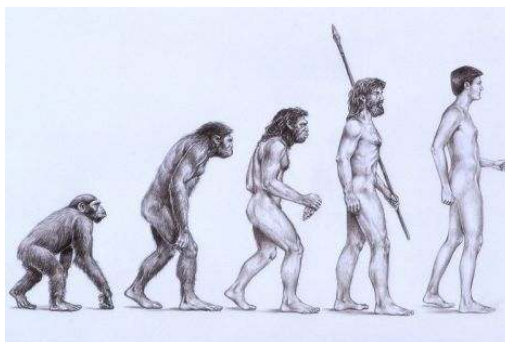
Darwinova formula!

Pored svih tehničkih dokaza sa kojima smo do sada imali posla, hajde da sada, na jednom primjeru tako jednostavnom da ga mogu razumjeti čak i djeca, ispitamo kakvu to vrstu praznovjerja posjeduju evolucionisti:

Evolucionarna teorija tvrdi da je život stvoren slučajno. Prema ovoj tvrdnji, neorganski i nesvjesni atomi sakupili su se i sastavili da bi formirali stanicu, a tada su stanice nekako formirale druga živa bića, uključujući čovjeka. Hajde da razmislimo o tome. Kada sakupimo zajedno elemente koji čine gradivne blokove života, kao što su ugljik, fosfor, dušik, kalij... formirali smo samo jednu običnu gomilu. Bez obzira kroz kakve tretmane ona prolazila, ova gomila atoma ne može formirati čak niti jedno jedino živo biće. Hajde da formuliramo jedan "eksperiment" o ovoj temi i hajde da, bez

zvučnih izjava, u ime evolucionista, ispitamo što oni stvarno tvrde, pod imenom "Darwinove formule":

Neka evolucionisti u veliku burad stave mnoštvo materija prisutnih u sastavu živih bića, kao što su fosfor, ugljik, kisik, željezo i magnezij. Štoviše, neka dodaju u ovu burad bilo koji materijal koji ne postoji u normalnim uvjetima, ali koji oni smatraju neophodnim. Pustimo ih da dodaju u ovu smjesu koliko god hoće aminokiselina koje nemaju mogućnost formiranja pod prirodnim uvjetima i koliko god žele proteina, od kojih samo jedan ima

vjerojatnost formiranja 10950. Dozvolimo im da ovu mješavinu izlože željenoj temperaturi i vlazi. Dozvolimo im da ovu mješavinu pobuđuju kakvom god tehnologijom žele. Neka najistaknutije znanstvenike stave pored ove buradi.

Neka ovi znanstvenici po redu čekaju pored ovih buradi milijardama i čak trilijunima godina. Neka se osjećaju slobodni da upotrijebe sve vrste uvjeta koje smatraju neophodnim za formiranje čovjeka. Bez obzira šta oni radili, oni ne mogu u ovim buradima proizvesti čovjeka. Oni ne mogu proizvesti žirafe, lavove, pčele, kanarinke, konje, dupine, ruže, orhideje, ljiljane, karanfile, banane, narandže, jabuke, datulje, rajčice, dinje, lubenice, smokve, masline, grejpfrut, breskve, paune, fazane, višebojne leptire, ili milijune drugih živih bića kao što su ova. Doista, oni ne mogu načiniti niti jednu jedinu njihovu stanicu.

Ukratko, nesvjesni atomi ne mogu formirati stanice jednostavnim sakupljanjem. Oni ne mogu donijeti novu odluku i podijeliti se u dvije stanice, a tada donijeti i druge odluke i kreirati profesore koji će prvo izumiti elektronski mikroskop, a onda pod tim mikroskopom ispitivati svoju vlastitu staničnu građu. Materija je jedna nesvjesna, neživotna gomila, i postaje živa jedino s Allahovom nadmoćnom kreacijom.

Evolucijska teorija, koja tvrdi suprotno, totalna je zabluda potpuno oprečna razumu. Čak i malo razmišljanje o tvrdnjama evolucionista otkriva ovu realnost, baš kao u gornjem primjeru.

SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (13. dio)

Safet Jaskić, "Drinapress", Valencia, Španjolska, 1967. – ulomci iz knjige

Ukinuti sadašnji sud, koji mjesto da sudi četničke koljače i da dade satisfakciju muslimanima, osudio je 12 muslimana na smrt. Među njima narodnog tribuna, opozicionara beogradskom režimu prije rata, predsjednika općine u Ustikolini Suljbege Čengića, za koga mi je Moša rekao, da je bio ispravan i da smo ga trebali pozvati na suradnju.

Imenovati narodni sud, koji će suditi sve koljače i organizatore klanja, koji se nalaze na partizanskoj teritoriji.

Takav pravedan stav prema muslimanima stvorio će povjerenje muslimanskih masa prema partizanskom pokretu i oniće se opredijeliti za nas. Po mom mišljenju za to je bio zgodan momenat. Ustaše su se bili kompromitirali kao pomagači i sluge okupatora. Četnici su svojim zločinima izazvali mržnju svih poštenih ljudi, a pogotovo muslimana, na kojima su počinili takav strašan zločin. Ako mi ovo propustimo, Pavelić će iskoristiti priliku da se prikaže kao jedini branioc hrvatskih života u istočnoj Bosni, a mi ćemo se kompromitirati, da smo sankcionirali jedan od najgnjusnijih zločina povijesti Bosne. I možda za uvijek izgubiti domaće mase na ovom području.

Samnom je bio i Ferid Čengiće, koji se nije usudio na pitanje Tita potvrditi da po svim stvarima dijeli moje mišljenje.

Na tome savjetovanju Vrhovnog štaba bili su prisutni: Tito, Marko (Aleksandar Ranković), Moša Pijade, Lola Ribar, Milutinović Milutin i Milovan Đilas. Jedini, koji je akceptirao moje izlaganje bio je Milutinović, koji je rekao, da bi u vezi sa tim trebalo održati kratak sastanak CK i Vrhovnog štaba. Tito je smatrao, da je stvar sasvim jasna, da mi po tom pitanju nemamo diskutirati. Aleksandar Ranković mi je odgovorio slijedeće:

- Treba smatrati našom velikom političkom pobjedom, da je osnovna četnička masa prilikom nastupanja naših jedinica prešla nama. Mi ne možemo iz obzira prema njima da pohapsimo i sudimo njihove komandante, ma da su oni bez sumnje počinili zločin prema muslimanima. Drugo, muslimani se još kolebaju i ne može biti govora o njihovom masovnom prelazu na našu stranu, a pojedinačni prelazi mogu nam škoditi, jer će izazvati lošu rea-

kciju Srba. Nama muslimani u Foči sada nisu potrebni kao borci, nego kao pomagači. Mi imamo šnajdersku, šustersku i druge radione, muslimani neće da nam rade; tvoj zadatak je da se privuku k nama. Naravno nase simpatizere i članove partije mi ćemo prikriti i slati na drugi teren, gdje kao takovi mogu djelovati.

- Ja prilaz četničkih masa ne uzimam kao definitivno, oni će nas prvom prilikom napustiti.

Ali mišljenje Markovo bilo je mišljenje Vrhovnog štaba i ja tu nisam mogao učiniti ništa.

- Ja mogu od srca da se angažiram samo na ovom planu, koji sam podnio - rekao sam Marku.

Čekao sam dva dana odluku Vrhovnog štaba, Nitko me nije zvao. Izgleda, bio sam nepodesan za politički rad u mome rodnom mjestu. U to vrijeme iskoristio sam priliku, da se upoznam sa događajima, koji su prohujali preko ovih krajeva...

Jedamput šetajući uz Drinu sreo sam jednu muslimanku, koja mi je prišla.

— Ja sam majka Ibra Muftića, on je s tobom išao u školu i družio se s tobom.

— Da, da sjećam se. Šta je s Ibrom?

— Zaklali su ga, i oca mu i sestru i mlađega mi sina Abdurahmana. Mene su htjeli i jedan kaže: Ostavite nju neka živi i neka priča sudbinu, koja je zatekla Turke.

- A tko je to učinio?

- Popadić Ranko i Zečević. Danas sam ih srela obadvojicu. Popadić je vaš komandir.

SPREMA LI SE DEŽELA ZA JADRANSKI RAT?!

Mate Ćavar, Zagreb

Najnovija slovenska kupnja drugog raketnog broda ruske topovnjače koju su nazvali "Triglav" mnoge je hrvatske branitelje itekako iznenadilo.

Zašto Sloveniji kao zemlji bez otvorenoga mora trebaju ratni brodovi naoružani raketama i dalekometnim topovima? Pa nije to nikakva zabavna namjera. Očito je da Slovenci pate od kompleksa velike vojne sile na ovim prostorima. Sumnjati je da Slovenija naoružava svoju ratnu mornaricu ratnim raketnim brodovima s namjerom da prisvaja talijanski Trst, jer joj Italija nadzire prostor svojim zrakoplovima u Atlantskom paktu.

Radi se o kupnji raketnih ruskih razarača jedino protiv Hrvatske.

Prema našim izvorima ukoliko im ne bude odgovaralo arbitražno presuđivanje da će potegnuti sa ratnom silom protiv hrvatskoga Jadrana i to ne samo u Savudrijskoj Vali ili po njihovu Piranskom zaljevu, nego i dalje sve dokle se vidi hrvatski Jadran s Triglava.

Hoće li imati ratne šanse protiv hrvatske vojne sile?

To je vrlo upitno s obzirom da su im ratni brodovi i naoružaniji i duži od par hrvatskih, čak i od "Petra Krešimira" jednoga od dva hrvatska ratna broda, na kojemu je prva časnica jedna tridesetogodišnja Hrvatica zapovjednik. Jugosaboteri sve

su učinili da ponize i razvojače hrvatsku pobjedničku vojsku Vrhovnika Franje Tuđmana i ratnog ministra Gojka Šuška kojega je ondašnji ministar obrane Amerike gospodin Perry predstavljao velikim ratnim pobjednikom.

Povratkom bivših SDP-ovskih jugokomunista na vlast u R-Hrvatskoj je sve činjeno i učinjeno da se ponizi hrvatska pobjednička vojska nad Jugoarmijom, ondašnjom trećom ili četvrtom vojnom silom Europe. Da, to je premandurene jugosatane smetalo, pa su željeli poniziti pobjedničku Hrvatsku vojsku Mesićevim aktom o smjenjivanju petnaestak najviših zapovjednika Obrambenog domovinskog rata, s nekoliko tisuća otpuštenih pripadnika Hrvatske vojske i Hrvatske policije.

Za ministricu obrane dovedena je jedna bezvezna žena koja nikada nije imala niti pušku u ruci. A tko su bili te čelne "barabe" čulo se i nedavno pri predstavljanju Boljkovčeve nekakve ratne knjige skupa sa Stipom Mesićem. On izjavi kako mu je najžalije u životu što nije uhapsio Gojka Šuška kada se vratio iz emigracije. Tako izjavljuje pukovnik zloglasne UDBE taj Mesićev veliki prijatelj kojega se proziva za ratne i poratne osobne zločine nad nama Hrvatima.

Slovenci se naoružavaju ratnim brodovima dok se naša imenjača jadranskoga mora ljubaka s Borutom Pahorom.

Savjet Slobodne Hrvatske

NASILJE U VARŠAVSKOJ ULICI JE PORUKA GRAĐANIMA DA JE VLAST APSOLUTNI GOSPODAR I DA JOJ SE SVI MORAJU POKORAVATI

Josip Kokić, Zagreb

U jednoj od prošlih kolumni pisao sam koja je cijena države Hrvatske.

Ovim poslušnim specijalcima kao i svim njihovim nadređenima cijena države krvlju izborene je onolika kolika su im mjesečna primanja i koliko im može garantirati radno mjesto. Kao što vidimo potvrda te teze je ubrzo po tko zna koji put dokazana u brutalnom nasilju na građane, koji ne po-

državaju spregu vlasti i krupnog kapitala upitnog podrijetla.

(Uostalom neka se provjere glasine o **Horvatiććevoj udbaškoj djelatnosti**, pa će se jasno znati od kud taj krupni kapital dolazi i u koje svrhe.)

Taj čin zatire sve žrtve koje su dale svoje živote za slobodnu, uljudenu i demokratsku državu, u kojoj svaki čovjek zaslužuje poštovanje, ponajprije od onih koji su odgovorni za društvo i državu. Vo-

lja građana je posve ignorirana kao i mišljenja nekih odgovornih institucija poput mišljenja i preporuke zagrebačke gradske skupštine i g. Šprema kao predsjednika.

Nažalost slična ili ista slika je također viđena i diljem svijeta, a to je dokaz u prilog stvaranja novog svjetskog poretka i totalne uzurpacije temeljnih ljudskih prava čitave planete. Činjenica je koja nije dobra a ni za pohvalu da su potporu inicijativi pravo na grad i obrani javnog prostora dali uglavnom tzv. lijevi građani. Tzv. desna orijentacija bilo u Saboru ili u gradu Zagrebu prebacuje svu krivnju i licemjerje na tzv. lijevu i sve se svodi na međusobno optuživanje kao da građani uopće i ne postoje, a koji svu tu farsu jedini i plaćaju.

Tako se događa farsa od apsurdna da najveći apologet HDZ-a u svim razdobljima g. Hebrang podržava nemiješanje države u ovo nasilje nad građanima, a gđa Pusić u Saboru se protivi ponovnom stvaranju srpske Krajine u RH po uzoru na davno odbijeni od Srba Z-4. Sve u cilju dobivanja poena kako i iz kojih pobuda. Gđi Pusić nakon, moram reći pljuvanja u Sarajevu po deklaraciji o Domovinskom ratu koja je izglasovana u vrijeme vlasti njene grupacije, kako bi ublažila oštricu domoljubne javnosti i ponovo se vratila u mega – fokus

medija, kao i njena reakcija u Saboru (koji ionako ne postoji) o stanju u Varšavskoj ulici. Pridružuju joj se oznojeni borci za ljudska prava, braco Zoran i kolega po struci Puhovski.

Prije mnogo godina obje stranke javno sam obilježio u kolumni SD-e u naslovu OD BAHATOSTI DO BEŠĆUTNOSTI, pa eto neka nepromišljeni građani i dalje se odazivaju na izbore i njihove pozive kad im zatrebaju i biraju između te dvije opcije, što najbolje govori o njima samima.

Ovaj zaista udar na građane, je u biti poruka svim građanima ukoliko se pobune za bilo što i u ime bilo čega, što ih sljeduje. Tako je i plasirana u vijestima HRT-a izjava jedne građanke, mi tu ništa ne možemo, oni su jaki i rade što hoće!!! Dakle, za sada njihov cilj je postignut, ali može a i morao bi biti snažan poticaj rastu građanske hrabrosti jer voda je došla do grla svim kategorijama ljudi u kojima postoji domoljubno-odgovorni osjećaj za svoj narod i državu i buduće naraštaje, pa i ovom ih prigodom pozivam na opći građanski bunt sa svijećom u ruci, molitvom i krunicom oko vrata!!! To je jedini put da ih razvlastimo u njihovoj prljavoj i protunacionalnoj raboti. Ako netko ima bolji način neka ga javno objavi i rado ću ga prihvatiti, a da bude brz i učinkovit i krajnje uljuden i demokratski.

GROBARI, GROB, UZKRSTNUĆE

Mladen Schwartz, Zagreb

I ja i Nova Hrvatska Desnica, ruku na srce, kroz duge smo godine izrekli o vladajućim politikantima, o vlastodržcima nad onim što je 1990 imalo biti obnovljeno kao Hrvatska Država, puno oštrih rieči, pa i ponečega što se nazivlje invektivama, osobnim uvrjedama, smatrajući da nam sam predmet dopušta nesmiljeni polemični, pače pamfletistični stil. O svojim protivnicima s vlasti (u koju, dakako, uključujem i današnju oporbu, ali bome i ono što nazvah *Antihrvatskom!*) sve do danas, eto, dopuštam sebi verbalne okrutnosti zbog

najem da se i sam pokadkada zapitam smiem li tako grubo govoriti o kakvim-takvim sunarodnjacima, o braći ljudima i Božjim stvorovima. Osudimo ih mužki i na smrt, ali ih nemojmo toliko vrijeđati i ponižavati!

S takvim prigovorima, izvana i iznutra, načelno bih se i složio. Nedvojbeno ponetko od dotičnika imade i boljih osobnih značajki. O tomu nam je prosudjivati od slučaja do slučaja. Nisu to baš sve ogavna čudovišta, rodjeni zločinci, ljudski otpad koji nikomu na svietu nije simpatičan i drag, koji je bezostatno nepošten, sebičan, lažljiv i kradljiv, koji nimalo u sebi ne krije *subjektivne* dobrohotnosti, sposobnosti, marljivosti, pa možda čak i stanovitoga domoljublja. No kada ih tako bez milosti seciramo i korimo, to je izključivo zbog njihove *objektivne* uloge u poslu razgradbe Hrvatske Nacije i Države. Tu ne može biti kolebanja, ali ni oprosta, tu prestaju vriediti čak i konvencionalna pravila puke pristojnosti, jer tu se radi o *biti ili ne biti* Hrvatsva, i stoga je tu jedino najenergič-

kojih me neriedko pitaju jesu li ti ljudi doista tako loši, nema li u njima baš ničega čime bi možda ipak zavriedili sućut i ponešto blaži ton. Priz-

niji povišeni ton primjeren i umjestan.

Naša borba je borba **protiv samih okvira ovoga sustava**, u srži krivog, nepoštenog, nepravednog, nenarodnog. Pritom se mora pomesti sve koji predstavljaju njegove eksponente, u onoj mjeri u kojoj oni to jesu i hoće biti. Sustav protiv kojega se borimo opravdava borbu svim legitimnim sredstvima. **Svi njegovi temelji su laž**. Laž je demokracija, laž su liberalizam i liberalni kapitalizam, laž srljanje u europske i svjetske, civilne i vojne integracije, laž je pripuštanje srbskih neprijatelja natrag na mjesto zločina, uza sve povlastice koje taj povratak prate, dok hrvatski narod grca i pati i propada. **Laž su današnje hrvatske granice**, laž je pristanak na posvemašnje židovladje te njegovu mitologiju *jasenovca*, *aušvica* i *holokausta*, nedodirljivih svetinja današnje hrvatske zbilje. Laž je da smo pobijedili u ratu, laž je da smo izvojshtili i uživali Državu, laž je ono što su novi naraštaji Hrvata prisiljeni slušati o poviestnim svojim junacima, laž je da se, za ljubav neprijatelja, moramo odreći svoje svete poviesti, laž je da smo dužni prinositi žrtve, izručivati na milost i nemilost svoje plemenite heroje, nekakvim bjelosvjetskim „sudištima“, laž je da moramo ratovati, na dalekim prostranstvima prijateljske nam Azije, u judeo-američkim imperialnim ratovima, laž je da moramo popustiti anglo-srbskom teroru nad hrvatskim jezikom, **laž je, riečju, takozvana Republika Hrvatska**, jer niti je ona *res publica* ako bi to imalo značiti *stvar naroda*, niti je uobće Hrvatska. Ono što ona u svojoj zbiljskoj biti uistinu jest, moglo bi se ponajbolje opisati imenom „srbo-židovska pseudodržava Vrabče“ (po ludnici u predgradju Zagreba), ili, u najmanju ruku (prema genialnoj dosjetki Trpimira Gudara): „**bivša jugoslavenska republika Hrvatska**“.

Pružajući nacionalni otpor samim temeljima sustava, razumljivo je po sebi da se moramo uzprotiviti i njegovim nositeljima, stečajnim upraviteljima,

ma, štoviše, grobarima Hrvatske. Hrvatska na naše oči ubrzano srlja u propast. Onomu, tko je sliiep, pa tvrdi kako će se sve riješiti kada „udjemo u EU“, kao što se nekoć čarobni nestanak svih problema očekivao „ulazkom u komunizam“, tome nije pomoći. Mi smo danas suočeni samo s dva moguća razpletaja, *tertium non datur*: ili će, na ovome putu, Hrvatska u dogledno vrieme (za pet ili deset, dvadeset ili trideset godina) konačno doista propasti, što znači da više ne će biti hrvatskoga naroda na svojem tlu i sa svojom vladom, nego će se ostatci hrvatskoga pučanstva pomiešati do neprepoznatljivosti s afroazijskim, talianskim, židovskim, srbskim i tko zna kakvim došljacima koji će dominirati bivšim hrvatskim područjem; ili će se, u najkraćem roku, mobilizirati od naroda prepoznate, pozvane i *pučkim pučem* izvikane državotvorno-nacionalističke elite, koje će, na čelu s karizmatiskim Vodjom, čeličnom šakom podvući crtu, započeti *Sve Novo*, te provesti fundamentalne, revolucionarne reforme na svim poljima nacionalno-državnoga života. Zadržim i zaludjenim demokratima zacielo se ne će svidjeti nacionalna revolucija i nacionalna diktatura, ali njih se ne će ni pitati: važnija je nacija od demokracije!

Zato, tko još i danas spasonosne promjene očekuje od potrošenoga političkog *establishmenta*, od aktualnih veleizdajničkih izroda, od stranaka ovih ili onih, od uvijek novih, uvijek sljedećih, uvijek budućih, režiranih i manipuliranih „izbora“ – taj se izravno, svjestno, dragovoljno stavlja na stranu neprijatelja, o kojemu će Buduća Hrvatska morati povesti računa. Jedino spasonosno jest, naprotiv, – okupljati zdrave snage: počev od spontanah malih temeljnih zajednica, slobodnih drugarstava, te ih postupno okupljati onako kako od grude sniega nastane ubitačna lavina, ili od niza potočića na Sjevernom moru – smrtonosna plima.

Djelujemo li tako, pobjeda je naša!

SKRIVANJE IZA ZAVJESE

U sindikatima je skriven blok bivše Komunističke partije

Branko Stojković, Bjelovar

Hrvatski narod se veseli što potpisuje ovih dana sindikalni referendum Zakona o radu. Gomila poltrona stoji u redu i čeka da stavi svoj potpis na mrtvi papir. Potez je dobar i megalomanski zahvat - gotovo "pola milijuna" ljudi je potpisalo no-

minacijski list. Sindikatima je masa "digla rep". No, opet su sindikati prevarili zatucane građane, koji većinom ne rade, odnosno nemaju zaposlenje. Pitam se: Zašto se hrvatski građani daju opet neprekidno varati? Potpisivanje za referendum, to neće ipak trebati da znači kako će taj proces donijeti nešto dobro za opću stabilizaciju u Hrvatskoj, trajat će to još dugo dok se narod ne osvijesti.

Kako i koliko i dokle spletkariti? U 406. emisiji "Nedjeljom u dva" gostovala je Spomenka Avberšek, sindikalna liderica kod Aleksandra Stankovića na HRT-u 20. lipnja 2010. godine. Ona je bez srama rekla da ima plaću 12.500,00 kuna. A vođa Stanković je podsjetio da ima godišnja primanja oko 200.000,00 kuna, što iznosi u deset godina otkako je u sindikatu oko 2,5 milijuna kuna. Jedna obična po struci medicinska sestra ima i službeni mobilni. Ona tobože diže - sve veći bunt u državi. Ili bolje rečeno sindikalna šefica utemeljila je novi (ne)radnički pokret od "pola milijuna", onih neradnika koji ne žele raditi.

O kakvim oni govore radnicima, o kakvim radničkim pravima... Sve su to laži. U emisiji Spomenka Avberšek govori kako predsjednik države Ivo Josipović nije podržao referendum. Pa normalno, da ga nije javno podržao, ispalo bi da Josipović i SDP-e stoje iza političkog referenduma u rušenju HDZ-a. Uglavnom, da je predsjednik RH, Ivo Josipović podržao "pedersku i gay paradu" u Zagrebu, koju je čuvalo toliko policajaca koliko je bilo

sudionika u paradi. Isto tako u subotu 19. lipnja 2010. na Trgu bana Jelačića SDP-e podržao je akciju udomljenja pasa - koju podržava saborska zastupnica Mirela Holy. Zahvaljujući tim socio-demokratima, koji imaju najviše glasača na izborima, komunisti su "preliveni" u nekoliko frakcija. Oni opet svojim smišljenim lažima varaju i ovako neinformirani narod.

Za osam mjeseci idu izbori u Hrvatskoj, pa opet treba stvoriti klimu i tlo, za novu prevaru glasača. Uz pomoć agitropovske mreže organizacija je da gladni i sirotinjski narod masovno aplaudira novo-starim vođama. Iza te brigade bukača stoji cijeli državni mehanizam. Kad narod nema što da radi, neka se potpisuje na papir, koji će ionako završiti na smetlištu. Sindikati dvadeset godina statiraju i ništa posebno nisu poduzeli za obespravljene građane, nego su se s vodećim političarima dogovarali i likovali. Na kraju moram zaključiti kako Hrvati slijepo vjeruju u laži, dok u istinu ne vjeruju.

JOSIPOVIĆ IZ TITOVE KOČIJE NADGLEDAO VELIČANJE ZLOČINA NAD HRVATIMA

prof. Žarko Marić, Zagreb

Kao što je Tito 1945. god., kako govore povjesni dokumenti, cijelo vrijeme nadgledao i bio u blizini mjesta masovnih Blajburških likvidacija nad Hrvatima, tako je ovih dana i njegov gardist Ivo Josipović nadgledao i bio u blizini mjesta gdje se veličao zločin nad Hrvatima.

Baš taj dan se vozio u kočiji u kojoj se nekada vozio i prvi čovjek spomenutog zločina.

Nije mogao a da se baš toga dana ne nađe u spomenutoj blizini.

Pitomi zagorski gradić Kumrovec, toga dana nije bio pitom, jer mu je neka čudna fauna popasla spomenuti epitet.

Razobadani faunovci s podignutim nenarodno-okupatorsko-zločinačko jugokomunističkim rekvizit repovima (petokrake, jugotrobojke, tito-fotke) nemilosrdno su gazili nacionalne i moralne osjećaje hrvatskog čovjeka i građanina.

Mada bi neki to činili odmah, za protuhrvatsku jugonostalgiju ne možemo preporučiti oklagiju, a kako travarije iz biljne apoteke Paunovski Matije ne daju rezultata, moramo što prije angažirati naše vrhunske liječnike da propišu nešto efikasno.

U svakom slučaju, ako želimo biti zdravi i ostati živi, naše Hrvatsko Zagorje ne smije biti jugozagorje, a s tim u svezi, jugocvijeće zasađeno ili izniklo u njemu se mora što prije prenijeti u nekakav, za to određen, jugomuzejski botanički vrt ili bolje rečeno, jugomuzejsku botaničku baštu.

NOVA DEKLARACIJA NEOVISNOSTI - PARODIJA NA ONU AMERIČKU IZ 1776. GODINE (1. dio)

Divo Bašić, Dubrovnik

Tekst koji slijedi je udanašnjivanje i parodija na tekst američke Deklaracije neovisnosti od 4. srpnja 1776. godine:

"Kada tijekom ljudske povijesti postane prijeko potrebno i neizbježno za neki od naroda i ljudi općenito (jer ne možemo bježati od onoga što jesmo ili što nas čeka) u tom smislu raskinuti političke, misaone ili druge sprege - poveznice s drugim narodima i ljudima, te preuzeti svoju sudbinu na Zemlji u svoje ruke kako nalažu zakoni prirode i prirodnog, vrhunarnog Boga, razumno je javno objaviti i izreći razloge koji dovode to toga.

Ove istine možete smatrati očiglednim: svi su ljudi stvoreni nejednaki, obdareni od njihovog Tvorca neotuđivim pravima kao što su život, sloboda i nakana za sretnim životom u blagostanju. Čovjek je jednak s drugim čovjekom jedino u svojoj gluposti ako ne pomaže bližnjega, a takav je slučaj i s državama koje su tijekom povijesti pljačkale druge države, pa je neka nova i uljudnija međunarodnost zakonodavstva takvih država upravo jadna. Stoga pravni sustavi služe (ili su sluge) pojedincima koji će normirati načelnu jednakost iako ona takva nije nikad bila niti će ikad biti. Ljudi se rađaju različite boje kože, u različitim životnim uvjetima, pa čovjek nema pravo stvarati narodima, grupama ili pojedincima gore uvjete nego li su oni koje sam priželjkuje ili ih pak uživa.

U cilju osiguranja ovih prava na svijetu moraju postojati ispostave Međunarodnih sudova koje neće biti koncentrirane u bivšoj kolonijalnoj sili (Nizozemskoj), već će ravnomjerno biti raspoređene diljem cijele planete Zemlje. Vlade ustanovljene od ljudi služe boljitku ljudskog roda, te su moralno odgovorne ne samo ljudima svoje zemlje, već čovječanstvu uopće. Zakonita moć proizlazi iz suglasnosti onih koji istinski vladaju na papiru, a to su narodi. Nikad nemojte pokušavati umanjiti snagu naroda jer bi mogli ostati bez one vlastite.

U slučaju ometanja ovih ciljeva, pravo je naroda da promijeni, ukine ili ustanovi novu vladu koja će u korijenu imati moralna načela ne samo papirnate ravnopravnosti, već stvarnog napretka i

sigurnosti za neki narod. Razboritim se može činiti da su davno ustanovljene vlade nepodložne promjenama u smislu prizemnih i trivijalnih razloga jednako kao što su i one nove nevaljale jer su proistekle iz prošlih, uvijek nasljeđujućih sustava. Povijesno iskustvo je pokazalo da ljudi mogu trpjeti podnošljiva zla, te da su neskloni ukidanju već ustaljenih oblika (vlasti). Čemu i kome su onda potrebna zla ako ih načelna dobrota u svakom živućem biću razdvaja od onoga što je dobro za neku državu i svijet. Višestoljetne ili dugogodišnje zloporabe i uzurpacije, te stvaranja apsolutnog despotizma i nepotizma nad većinskim stanovništvom neke države daje tom istom kao dužnost zbacivanje takve vlade i oprezno uspostavljanje čuvara svoje sigurnosti i budućnosti na način da se u obijesti kasnije ne ponovi uzrok koji će također imati pravo pozivanja na ove riječi i slične posljedice.

Takva bijaše npr. strpljivost hrvatskog naroda kroz povijest, ali ga je velikosrpska nevolja nagnila na promjenu bivše vlasti i umjetne državne zajednice. Prošlost stare kraljevske i ex-Jugoslavije povijest je neprekidnih povrijeđa i uzurpacija nad hrvatskim narodom i državom, a takve su imale većim (ekonomskim i ljudski nehumanim) dijelom uspješan cilj uspostavljanja apsolutne tiranije nad hrvatskom državom.

Dokaz za takve i slične stvari treba tražiti u kompleksnim povijesnim zbivanjima i sadašnjem trenutku, a nije li takav oduvijek bio otvoren i spreman razlaganju iskrenom svijetu u vidu činjenica:

- Odbacivanja zakona moguća su uvijek na način da za nekoga vrijede, a za drugoga ne vrijede što nas opet dovodi do činjenice da svi ljudi nisu jednaki jer smisao takve rečenične konstrukcije zasigurno nije mogućnost pozivanja pred drugostupanjskim ili možda "međunarodnim" (internacionalnim) sudom koji bi se trebao zvati multinarodni (multinacionalni) jer se ne nalazi među narodima ili između njih, već je izniknuo iz naroda (drugo je pak pitanje iz kojih ili kojeg).

Zabrane usvajanja zakona od neposredne i hitne važnosti moraju proizlaziti iz narodnog bića, a ne nekog despota, tiranina ili skupina ljudi (npr. umjetnih 200 ili kolikogod bogatih obitelji od ko-

jih se neke predmnijevaju valjda "bogate" duhom) za koje vrijede privatni interesi koji su blijeda ili nikakva slika onih nacionalnih. To je svojevrsno suspendiranje razuma koji je bitan čimbenik ustroja neke države.

Predstavljanje ljudi u zakonodavnim tijelima povijesna je stečevina, te je nemoguće nekoga prisiliti da se odrekne takvog prava jednako kao što je nemoguće zaboraviti na hrvatske povijesne političke stranke još iz XIX. stoljeća, pa ih ne staviti u povijesni kontekst sadašnjosti kada su već uvedene županije kao stečevina srednjeg vijeka.

Zakonodavna tijela trebaju se sastajati na uobičajenim, 'udobnim', cijenom i vrijednošću nepovlašćenim i bliskim mjestima čuvanja pravnih akata koja su samim tim što su izniknula iz naroda zapravo nacionalno i neotuđivo vlasništvo. Takva su i izvješća Državnih ureda za reviziju, te moraju biti javna, objašnjena (registama), te u svakom trenutku dostupna (putem Interneta, tiskovina i dr.).

Raspuštanje predstavničkih domova (parlamenta/sabora) moguće je samo u slučaju silnog nezadovoljstva naroda neke države jer u duhu naroda i 'psihologije mase' leži činjenica moralnih obveza i okosnica koje uvijek prevladaju, te su teško spojive s pljačkom, birokratskom obješću i iskvarenošću.

Nemogućnost biranja, opstruiranje ili utjecaj na izbore i bilo kakvo izivljavanje takve vrste nedopustivo je samim tim što je državi potrebna stabilnost kako izvan tako i iznutra, tako da joj ne trebaju iznutrice od bivših tajnih službi (KOS, UDBA) da nastavlja mrežu utjecaja preko svojih aparatčika iz ex-komunističkog režima.

Nedopustiv je utjecaj na Ministarstvo pravosuđa

ili bilo koju Državnu upravu jer onda takve ne čine dobro za državu koja time postaje poligon za uskogrudne privatne interese kao što su npr. europske integracije bez referenduma (ili pak glasačkim listićima lažiran bilo koji referendum).

Ne smije se utjecati na suce koji ovise o svojoj volji stavljenoj na raspolaganje narodu jer u suprotnom (i bitnim povrijedama zakona) narod može raspolagati njima. Plaće svih zaposlenih u pravosuđu, upravi i svim ostalim djelatnostima u nekoj državi regulirani su zakonima i ugovorima čiji smisao ne smije biti npr. u propisivanju vlastitih plaća jer budućnost može donijeti "nekolektivno" poštivanje zakona zbog manjka novca i kroničnog manjka hrabrosti obračuna s lopovima koji žestoko i uvelike potkradaju sve sustave otkad je svijeta, a danas vladaju pod zastavom koja se zove 'demokracija'.

Vladar ili vlada može stvoriti mnoštvo novih javnih položaja, te gomile službenika za zlostavljanje naroda potkradanjem i prožduranjem njegovog bogatstva iako su prečesto iznikli iz toga naroda, a povijesna je činjenica da se to događa kao ustaljeni sofisticirani nastavak prošlog sustava.

Vojska i policija 'među narodom' bez suglasnosti zakonodavstva i naroda nisu stečevine narodnog blagostanja, već oružje u rukama privatnih interesa koji mogu ići protiv interesa svog naroda ako ga taj u takvoj poziciji uopće može imati.

Utjecaj na vojsku u smislu pružanja neovisnosti od građanske moći i nadmoć nad njom u biti je nedopustiva, ali u tom smislu postoji pravna regulativa koja opet u pravilu ide na ruku zakonodavca koji štiti interese (prečesto kriminalno stečenog) bogatog kapitala, a samo na papiru i načelno štiti široke slojeve naroda.

Udruživanje pravnih, pravno dopuštenih ili bilo kakvih skupina koje se udružuju da bi podčinile sudstvo tom utjecaju nespojivim sa zakonom može imati vanjsku formu akata navodne zakonitosti.

Razmještaj velikog broja naoružanih vojnika ili policije 'među narodom', gušenje na razumu utemeljenih prosvjeda i sl., nedopustiv je čin slično kao što je nedopustivo da vojska i policija ustavom imaju zajamčeno pravo na 'ograničeni' štrajk jer takva ograničenja nisu izniknula iz 'jednakosti svih pred zakonom' ili pak iz većine naroda, već pojedinih interesnih sfera koje štite sve sustave ovoga svijeta.

POSTANAK I PRIZNANJE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE

Obstojnost hrvatske države nije u neskladu s međunarodnim pravom, nego bi njezino niekanje značilo povredu toga prava

dr. Tihomil Drezga, "Spremnost", Zagreb, br. 164-165, Uskrs, 1945.

Prošle su četiri godine, odkad je uzpostavljena unitarna hrvatska država pod nazivom Nezavisna Država Hrvatska. Stečena je vremenska udaljenost, iz koje se mogu *sine ira et studio* prosuđivati zamjerke i primjetbe, koje su novom članu europskog društva država stavljene sa stanovite strane. Ima prigovora, koji padaju sami od sebe. Od ostalih mnogi idu u sferu politike. Ovdje će se ogledati i ocieniti samo oni, koji bi trebali pripadati pravnom području.

Nu nesamo da se još jednom pokazuje, koliko je granica između prava i politike mjestimice slabo vidljiva i teško određiva, nego se politički motivi svjestno zaodievaju u pravno ruho (Stimsonova nauka, Budimpeštanska interpretacija Kelloggova pakta); pravne ustanove zlorabe se kao politička sredstva (priznanje, intervencija); pravna načela i vriedeći propisi (legalitet, ratno pravo) tumače se na način, s kojim logika, i materialna i formalna, nema ništa zajedničkoga.

Današnja je dužnost razkrinkati takve prerusene i zvučne doktrine; vratiti pravnim institutima pripadajuće značenje i dohvat; otkriti sofizme u pozivanju na navodne vječne principe.

Prije ulazka u stvar sjetit se je, da je dosada uvijek u međunarodnoj poviesti fenomen osnivanja novih i uzkrisivanja starih država izazivao reakciju i negaciju, prigovore i protustavove. Karakteristični aspekt poviesti postanka država znači u glavnom poviest razčišćivanja s protivnicima. Nema slučajeva u diplomatskoj praksi, da bi novi član međunarodne zajednice bio od ostalih članova jednodušno primljen (priznat) ili od svih jednako povoljno gledan. Osim manjih država južno-američkog kontinenta i jugoiztoka Europe tokom

19. st. prošle su tim križnim putem i države, koje su danas moćne velesile: Sjevero-američka unija koncem 18. st. i Sovjetska unija u razdoblju poslije prvog svjetskog rata.

Diplomatski podatci

Nije stoga toliko uočljivo, da takvoj sudbini nije izbjegla ni Nezavisna Država Hrvatska, koliko je u tom pogledu upadljiva povoljnost njezina položaja. Ti pozitivni podatci su nadasve važni nesamo kao gradivo hrvatske diplomatske poviesti, nego i kao formalni dokaz jednog objektivnog stanja. Stoji zanimljiva činjenica, da pojavljivanju Nezavisne Države Hrvatske, kao najnovijem obliku one države, koja u svom neprekinutom poviestnom kontinuitetu pripada *par excellence* europskom sustavu država, jer je sudjelovala u izgradnji njegovih temelja i jer ga je vjekovima branila, nije sa strane glavnih europskih država bilo uobće prigovora. Nezavisnu Državu Hrvatsku priznale su bezuvjetno i bezodvlačno eksplicitnim načinom: Njemačka 15. travnja 1941., Italija 15. travnja 1941., Španija 27. lipnja 1941., Mađarska 10. travnja 1941., Bugarska 21. travnja 1941., Rumunjska 6. svibnja 1941., Slovačka 15. travnja 1941., Finska 2. srpnja

1941., Danska 10. srpnja 1941. Zatim s Vatikanom (izmjena posebnih stalnih delegata), s Francuzkom (gospodarski ugovor 10. rujna 1941., generalni konzulat u Zagrebu, recipročne kulturne delegacije u Zagrebu i Parizu), sa Švicarskom (gospodarski ugovor 16. ožujka 1942., generalni konzulat u Zagrebu, stalno trgovačko izaslanstvo u Zürichu, imovinsko-pravni zahtjevi) podržavaju se odnosi, koji u međunarodnom pravu znače implicitno priznanje, t. zv. priznanje konkludentnim činima. Praksa ga naziva *de facto* priznanje, što je pogriješno, jer je svako priznanje *de iure* priznanje. Razlika leži u trajnosti i opozivosti.

S azijskim kontinentom postoji odnos priznanja između Nezavisne Države Hrvatske i Japana (7. lipnja 1941.), Mandžurije (2. kolovoza 1941.), Nacionalne Kine (1. srpnja 1941.), Thailanda (27. travnja 1943.), Burme (7. kolovoza 1943.), Filipina (16. listopada 1943.), Azad Hinda (20. studenoga 1943.).

U taboru nepriznavatelja nalaze se u glavnom Velika Britanija, Sjedinjene američke države i Savez sovjetskih socialističkih republika. Ostali su povučeni njihovim stavom. Što se tiče Sovjetske unije poznato je, da se njezina koncepcija međunarodnog prava razlikuje od klasičnog nazora one međunarodno-pravne zajednice, kojoj pripada hrvatska država. Za međunarodno pravo sovjetskog uzorka pretpostavke, mjerilo i ocjena jedne novoosnovane države ne mora biti ista kao u međunarodnom pravu europskog tipa. Stoga se njezin stav u pravnom pogledu ne može prosuditi.

Prigovori nepriznavatelja — način postanka države

Ostaje dakle za izpitivanje, kao jedina možebitno relevantna, samo kritika predmnjevana ili izrečena, u anglo-američkom taboru.

U čemu je ona?

U notama, koje su vlade Londona i Washingtona primile u svibnju 1941. i kojima se prosvjeduje protiv osnutka Nezavisne Države Hrvatske, kaže se na prvom mjestu da je taj čin uslijedio **”protiv volje hrvatskoga naroda”**. O ovoj bezsmislici nije vrijedno trošiti ni jedne riječi. Samo nepozvani odvjetnik, **in concreto** bio je **Srbin, može napisati, da je obstanak hrvatske države u suprotnosti s voljom hrvatskoga naroda.**

Ozbiljnije izgledaju daljnji argumenti prosvjeda. Prvim se želi izvesti nezakonitost postanka Nezavisne Države Hrvatske, jer da je nasilno stvorena uz pomoć Njemačkog Reicha. U drugom se kaže, da je čin od 10. travnja u neskladu s međunarodnim načelima, posebno s normama ratnog i okupacionog prava.

Na navod, kojim se stavlja u sumnju legitimnost postanka Nezavisne Države Hrvatske, kojim se dakle načinje problem legaliteta u fazi pojave jednog novog vrhovništva, odgovor je jednostavan: u svakoj početnici međunarodnoga prava stoji jasno i glasno, da je legitimističko načelo zastarjelo, da se danas ne može iztraživati i ne smije ocjenjivati način rođenja države. To je pravilo neizpitivanja zakonitosti podrijetla države.

Ovdje je mjesto citirati riječi, koje je u polemici s Lazarom Markovićem o postanku države SHS

svojedobno (1921.) napisao srbski profesor Slobodan Jovanović, ne radi nekog autotiteta, jer tu dogmu zasvjedočuju najveći njemački, francuzki, anglo-američki pravni pisci, koliko da se zabilježi upravo providnostni stjecaj, neumoljivi povratak pravde, koju nisu spoznali bezpomoćni sastavljači svibanjskih protestnih nota, nego su mislili, da mogu zatajiti tezu i primieniti drugu, kad se radi o hrvatskoj državi. **Jovanovićev pasus glasi:**

”Nova država uopšte, i ne može postati pravnim načinom nego faktičkim... ima država koje su postale nesamo faktičkim, nego čak i nasilnim načinom, koje su, drugim rečima, izišle iz rata ili revolucije, i kojima to ništa ne smeta da pravno postoje... Kod države mi se ne pitamo da li je postala faktičkim ili pravnim načinom; glavno je da je postala, pa da smatramo da sa pravnog gledišta postoji.”

Tako se srbski profesor, uočivši svu tragiku neprirodnog i u genezi država osuđenog načina rođenja države SHS, pozvao na jedno proceduralno pravilo, kako bi izbjegao materialnoj razpravi i dokazivanju naslova, kojeg država SHS nije imala. Hrvatski pravnik mogao bi sada uzvratiti istim oružjem. Nu, to bi bila pretjerana skromnost. **Hrvatskoj tezi stoje naime na raspolaganju svi oni naslovi (poviestni, državopravni, etnički, narodnostni, samodređenje, pravni i kulturni efektivitet, pozitivni doprinos zajednici), koje je pravna misao na području opravdanja države izgradila, a od kojih nijedan nije bio primjenljiv na slučaj države SHS.**

Uobće usporedba države SHS s Nezavisnom Državom Hrvatskom pokazuje veoma vidljivo i poučno s jedne strane nepravilan i protupravan, a s druge strane valjan i s međunarodnim pravom skladan tip i primjer države.

Jer, iako je istina da država može postati nasilno, međunarodno pravo se tu ne zaustavlja, nego pita dalje, tko je taj, koji može državu oživotvoriti silom te zatim, na čemu država trajno počiva. Prvo je narod, drugo narodna volja. Dakle **narod može svoju državu silom ostvariti**, ali država ne počiva na tuđoj sili, nego na volji naroda. **Tri aspekta: način (sila), subjekt (narod), podloga (narodna volja).**

Poznato je, da je u evoluciji mjerila za zakonitost konkretne vlasti stari dinastički princip ustupio tokom 19. st. mjesto novom načelu narodnosti. Ne legitimitet vladara, nego legalitet naroda. Ne probitci dinastije iz doba Svete Alianse, nego dobrobit nacije u eri nacionalnih revolucija.

Ovaj u modernom pravu jedino vriedeći legalitet nije u slučaju države SHS uobće bio ostvaren. **Nije hrvatski narod sudjelovao u stvaranju i vršenju nove vlasti.** Jedan od glavnih činbenika vlasti je dakle manjkao. Vlast se temeljila na nečemu, što nije ona prava tekovina, kojom se međunarodno pravo diči, nego na narodu tuđoj političkoj kombinaciji. Legitimirani subjekt je mimoiđen.

U travnju 1941. sve je drugčije. Legalitet ovlaštenog subjekta je uzpostavljen. **Pravi, autentični legalitet hrvatskoga naroda naprama dotađanjnoj nezakonitosti jugoslavenskog naslova.**

Zakonitost obstanka države

Što se tiče nadalje *causae efficientis*, na kojoj leži i narodni legalitet i trajna vrijednost države, i koja *in ultima linea* ne formalno nego metaformalno, daje začetak, rođenje i život državi, to se ona ima tražiti u političkoj svijesti, državnoj misli i državotvornoj volji naroda. Prema tome, ako je istina, da država nastaje činjeničnim putem, nekim metajuridičkim nastupom u život, u čemu se odrazuje poviestno-socialni lik države, istina je isto tako, da je narav države dvostrana, višestрана, te ako se dogodi da se činjenice nađu u sukobu s bitnim aspektom državne naravi, na pr. s pravnim, onda država iako se pojavila, ne će u pravnoj zajednici, kakva je europska zajednica država, moći obstojati. Ona je prolazna pojava, materialno-pravno neobstojeća.

Što je pak taj materialni postulat, iskonski prauvjet i neobhodni pravni temelj države? To je volja odnosne političke skupine, kažu državoslovci i internacionalisti.

“Država pravno počiva na svojoj vlastitoj volji. Nju ne može pravno stvoriti nikad druga država, pa kakav god bio udio druge ili drugih država u poviestnom procesu tog stvaranja.” (Jellinek).

“Rođenje nove države predpostavlja narodnu volju kao neobhodni činbenik.” (Erich)

“Rođenje nove države u međunarodnoj stvarnosti **ovisi jedino o njezinoj vlastitoj volji.**” (Cavaglieri)

“Država mora posjedovati volju — sjetimo se Renanovih rieči, da narod znači plebiscit svakog dana — za okupljanjem svojih snaga u nacionalnu nezavisnost.” (Bilfinger)

Od Hegela do Stahla, od Jellineka do Verdrossa provlači se temeljni aksiom, da država, taj tajanstveni i zamršeni organizam ima svoju neobhodnu podlogu, da ona bez obzira na način oživotvorbe. Nije samovoljni i umjetni proizvod nego odraz nečeg nuždnog i objektivnog. Ona je konkretizacija nacionalnog duha, prodor probuđene misli etničke zajednice, ostvarenje narodne volje.

U tom smislu mogao je Poglavnik, na sjednici Hrvatskog državnog sabora od **28. veljače 1942.** opravdano reći, da je **“znajući da politička sredstva, koja stoje narodu na raspolaganju ne mogu dovesti do izražaja volju naroda, stvorio hrvatski oslobodilački ustaški pokret”.**

Ustaški pokret imao je dakle pridonieti, da hrvatska država dobije onaj neobhodni princip valjanosti, onaj bitni stvaralački prauvjet, koji se sastoji u tome, da volja hrvatskog naroda dođe uspješno do izražaja. Ustaški pokret je tu zadaću i izvršio. Njegova uloga u ostvarivanju Nezavisne Države Hrvatske mogla bi se sažeto ovako prikazati: **osnutkom ustaškog pokreta nedvojbeno je i neprieporno zasvjedočena zbiljska, skrajnja i nezatomljiva volja hrvatskoga naroda, za posjedom hrvatske države u unitarnom obliku. U ustavu ustaškog pokreta i u njegovim načelima oblikovana je i izrečena ta volja. Radom i politikom ustaškog pokreta bila je ta volja provađana, a pobjedom ustaške borbe i postignućem tražene države ona je djelotvorno ostvarena i konačno izpunjena.**

Na nazočnosti ove bitne komponente, na imanentnosti narodne volje najbolje se očituje sva prednost slučaja Nezavisne Države Hrvatske nad slučajem države SHS. Sad postaje nadasve jasno, zašto je u poviest ušla uzrečica, da je **Jugoslavija umjetna tvorevina. Ona je onaj neprirodni produkt, lutka, homunculus, kojemu manjka sklad između oblika i sadržaja.** Država SHS predstavila se međunarodnom društvu kao unija Hrvata i Srba (u svom glavnom dielu). To je ona formalno i optički bila. Trebalo bi dakle

očekivati, da su konstituirajući narodi imali i izrazili volju za osnivanjem baš takovog tipa države. Da li je srbski narod imao takvu volju, nije za hrvatsko gledište relevantno. Nu da je hrvatski narod nije nikada imao, činjenica je, koja se kroz 23 godine svakog dana jasno očitovala. **Hrvatski narod je trajno, neprekidno i uporno izricao baš suprotnu volju, volju za razkidom takvog državnog saveza, volju za posjedom posebne hrvatske države.**

Tako je državi SHS, koja se 1929. prozvala Jugoslavijom, **ab initio** manjkao glavni uvjet životnosti, volja glavnog njezinog člana. Da je uzprkos tome njezinim tvorcima uspjelo prokriomčariti takav lik bez duše u međunarodnu zajednicu i tamo steći formalnu pristupnicu, dokazom je, da se i u životu država može dogoditi ono, što i u životu posebnika, naime da se mrtvorodenče podmetne kao živo i da do otkrića prevare uživa svojstvo pravne osobe.

Nu ako pravni poredak može zabludom podijeliti svojstvo pravnog subjekta, život se može steći i zadržati jedino iz svojih vlastitih snaga. Tako i država svoje životne korjene vuče iz volje svoga naroda. Tu volju ne može nadomjestiti tuđa volja.

S ovom istinom i s Jelinekovim riečima, da državu pravno stvoriti ne može nikad druga država, uzpoređena izjava Pašića (u radikalskom klubu, veljača 1923.), da **"ovu je državu, ovakva kakva je, stvorila volja zapadnih velikih sila...** t. zv. narodna vieća i skupštine nisu za stvaranje ove države imale nikakvog značenja", znači najpravomoćniju osudu, koja je ikad nad državom SHS izrečena.

Tako eto izgleda "legitimnost" Jugoslavije naprama zakonitosti Nezavisne Države Hrvatske.

Rat i rođenje države

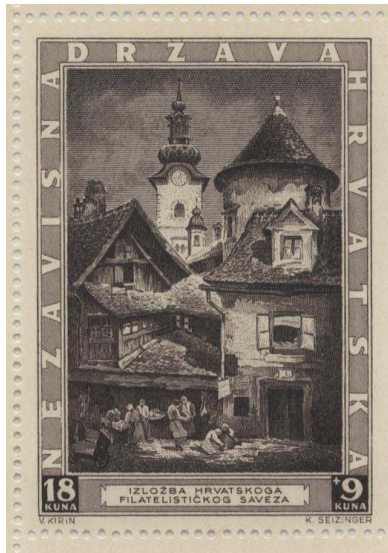
Drugi temeljni prigovor, koji je stavljen Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, jesu ratne okolnosti postanka, tvrdnja, da se za vrijeme rata ne mogu osnivati države, da ratno pravo zabranjuje mienjanje vrhovništva.

I ovdje se može unapried reći **"si tacuisses, philosophus mansisses"**. I ovdje će analiza prigovora donieti posljedke porazne za prigovaratelje.

Tri pitanja treba lučiti: radi li se o okupatoru ili o drugoj pravnoj osobi? Zar zaista u ratu ne mogu nastati države? Je li za Nezavisnu Državu Hr-

vatsku bio odlučan tuđi rat ili njezina nacionalna revolucija?

Protivnički prigovor brka dva pravna stanja, istovjetuje dva razna subjekta. Ne poriče se, da prema vriedećem pravu vojnički pobjednik ne može povećavati svoju državu na račun pobiedene države. Zaposjednuto područje ne može biti predmetom inkorporacije etnički i poviestno tuđeg područja. Ali **ovdje se ne radi niti o zaposjednutom tuđem području, niti o okupatoru.** Područje je hrvatsko, područje je nesamo nezaposjednuto nego od 15. travnja 1941. međunarodno-pravno nesporno podvrgnuto vrhovničtvu Nezavisne Države Hrvatske. Pravni subjekt, koji se koristio izmjenom vrhovničtvu nad tim područjem, nije Njemački Reich nego Nezavisna Država Hrvatska.

U tom pogledu pak ne postoji nikakvo ni pozitivno ni doktrinarno pravilo ratnog ili obćeg međunarodnog prava, po kojemu za vrijeme rata narodi ne bi mogli izstupati iz neželjenih državnih zajednica. Poviest naprotiv pokazuje, da je **fat par excellence** glavni način nastajanja država, a svakako **jedini za ostvarivanje**

nacionalnih država. Ove su skoro sve prodrle u ratu ili povodom rata, koji je vodilo više zaraćenih stranaka, od kojih su neke podupirale oslobodilačke aspiracije dotičnih naroda (Sjeveroameričke kolonije, pokrajine južne Amerike, Grčka, Italija, tolike balkanske zemlje). Ovakvi precedensi nesamo da nisu neprikladni, nego su precedensi u pravom smislu, može se reći **de lege ferenda.** Međunarodno pravo (barem u fazi prije drugog svjetskog.rata) vidi u konačnom i obćenitom oživotvorenju izključivih i čistih nacionalnih država zadnji i idealni cilj razvoja međunarodne zajednice.

Spomenuti precedensi ostaju u sjećanju naroda kao naslov slave i ponosa i za šticienika i za štitnika, od njih nastaje herojska poviest, sjajna tradicija, legende i junačtva. Ako je sve to toliko bogu-ugodno i dično za ostale narode, zašto ne bi bilo i za hrvatski narod? Zašto drugčijim mjerilom mjeriti, kad se radi o hrvatskoj državi?

Neprimjenljivost Stimsonove nauke na NDH

Na to pitanje prigovaratelji odvrćaju: u ovom ratu to više ne vriedi. U ovom ratu ne može se mienjati međunarodni status; promjene, koje neprijateljski tabor izvrši, ne mogu se priznati.

Nu *tko je postavio takvo pravilo*; je li ono obvezatno i je li od samih prigovaratelja poštivano?

To navodno pravilo poznato je pod imenom Stimsonove doktrine. U siječnju 1932. uputio je sjeveroamerički državni tajnik za vanjske poslove Stimson japanskoj i kineskoj vladi note, u kojima izjavljuje da vlada Sjedinjenih Država ne će priznati nikakvo stanje, ugovor ili sporazum, koji budu postignuti postupkom protivnim Kelloggovu paktu. Analognu rezoluciju doniela je skupština Društva naroda u ožujku iste godine.

Jednodušno je mišljenje nauke, da *Stimsonova nauka ne spada u pozitivno međunarodno pravo*. Ni nadovezujući zaključak Društva naroda nije nešto novo, on je obećanje i opetovanje nečega, što je već postojalo. Po njemu naime zanimane države mogu (ali ne moraju, jer bi se to kosilo s načelom suvereniteta) ne priznati položaje i ugovore, koji su im na štetu. A to su mogle i prije!

Što se tiče same djelotvornosti Stimsonovih načela u praksi između 1932. i 1939. te za vrijeme drugog svjetskog rata, ona su bila tada nemoćna i neprimjenjena (slučaj Abesinije), a sad ih gaze oni isti, koji su ih proglasili. (Sjedinjene Američke Države i Velika Britanija u Sredozemlju i na Iztočku, Sovjeti u Europi.)

Konačno je upućenima već davno bilo jasno, da pitanje, tko je povriedio Kelloggov pakt i kad će se primieniti Stimsonova misao, idu u sferu čiste politike i ratne promičbe. Jer uza sve frazeološko osuđivanje rata i odricanja od rata, Englezka i Francuzka su još za vrijeme sklapanja ugovora pridržale pravo na vođenje rata za svoje probitke, kolonije i saveznike. Sjedinjene Američke Države su pak, uz obćenito odobravanje, izjavile, da ocjena o tome, kad rat imade defenzivni značaj, a koji je bez ograničenja dozvoljen, pripada diskreciono samoj dotičnoj državi.

Još se može dodati da i bez ovog verbalističkog nadmudrivanja, ne bi Kelloggov pakt imao veliko značenje. U njemu naime nisu za povredu predviđene sankcije. Dopunitbeno tumačenje, kojim je

1934. u Budimpešti *International Law Association* pokušala tu prazninu ukloniti, ne dolazi uobće u obzir kao obvezatna norma.

Iz svega ovoga sliedi da je teza, koju protivnici temelje na Stimsonovim i analognim argumentima, već u obćenitoj interpretaciji neodrživa. Nu sve, kad bi ona i bila sastavni dio pozitivnog međunarodnog prava, ne bi se na slučaj Nezavisne Države Hrvatske mogla primieniti.

Jer Nezavisna Država Hrvatska nije i ne može po hipotezi biti posljedak nekog postupka protivnog Kelloggovu paktu ill paktu Društva naroda. *Treba strogo lučiti*

poviestnu prigodu, izvanjski okvir, u kojem je jedna država nastala, od dubokih i istinskih uzroka njezina bića. Ovi potonji su već utvrđeni onaj prvi je europski ili svjetski rat. Zato je jedino točno reći da je *doduše Nezavisna Država Hrvatska nastala u okolnostima jednog rata, da je taj rat za to izkorišćen, ali ona je i de facto i de iure plod vjekovne borbe hrvatskoga naroda.* Nezavisna Država Hrvatska ne rezultira dakle iz povrede Kelloggova ili kojeg drugog pakta, nego je *ona nuždni završni čin narodne revolucije, ona je spontani izvorni proizvod konačne faze hrvatskog nacionalnog ustanka, konac vjekovnog rada "okrunjenog posljednjim naletom ustaštva", kako je rekao Poglavnik u prošlogodišnjoj poslanici od 10. travnja.*

Na ovakav slučaj se Stimsonova doktrina očito ni po duhu ni po slovu ne može primieniti. Ovog su mišljenja i njezini najgorljiviji pristaše. Tako je Sir John Fischer Williams, koji je inače u tu novu t. zv. nauku ne-priznavanja polagao najveće nade, smatrajući je epohalnom i predviđajući joj budućnost sjajniju od Monroeeve, napisao još 1933. rieči, koje su najbolja apologija za pravilnost i zakonitost postanka Nezavisne Države Hrvatske. On kaže doslovce:

"Uostalom, *ako nova država uspieva čvrsto obstojati, ne može ju se ignorirati bezkonačno.* Osim toga, ako bi ne-priznavanje imalo biti sankcija za povredu međunarodnoga prava, ne smije se zaboraviti, da u slučaju, kad je povredu počinila treća vlada, kaznu ne ispašta sila, čiji je čin po hipotezi uzrok rođenju nove države, nego

nova država sama. Tako je samo nova država pogođena, iako prema hipotezi nije postojala u času kršenja pakta, te prema tome nije iskrivila nikakvu nepravilnost. Ne-priznavanje nove države prebacuje na diete posljedice događaja, koji se zbio prije njegova rođenja.

Stoga, ako nova država svoje podrijetlo vuče iz spontanog ustanka svoga pučanstva, njezino rođenje nije proizišlo iz kršenja pakta te se nova nauka ne će primieniti”.

Što znači priznanje države?

Držeći ovo odlučno uporište može se pristupiti daljnjem razvijanju problematike u obliku sliedećeg pitanja: ako se Stimsonova koncepcija u objektivnoj interpretaciji ne može primieniti na slučaj Nezavisne Države Hrvatske, na čemu onda oni još riedki renitenti mogu temeljiti uzkratu priznanja. Zar na klasičnoj nauci o priznanju?

Moramo pogledati redom, što znači priznanje za novu državu i je li ono pravno potrebno u svakoj varianti!; kojoj varijanti pripada postanak Nezavisne Države Hrvatske; koje su pretpostavke za sticanje priznanja.

Uzporo s revizijom poviestnog i genetičkog problema međunarodnog prava izvršena je u znanosti i revizija o pravnoj naravi instituta priznanja. Vladajuća nauka zabacila je onaj nazor, po kojem bi međunarodno-pravna zajednica počivala na slobodnom ugovoru država članica. Društvo država naprotiv je nužno društvo, vezano dubokim organskim i dalekim predajnim vezama, pokoravajući se neminovnim zakonima kao svaki živi organizam. Dosljedno, ne može postupak i čin priznanja imati atributivnu, stvaralačku funkciju. ***Priznanje samo registrira, konstatira***. Netočna je teza konstitutivne škole, da tek priznanje daje novoj državi međunarodno-pravnu osobnost, nego je država subjekt međunarodnoga prava od onog časa, kad je stekla podpuni učin (Tatbestand), kad je združila sve elemente činjeničnog stanja, koje daje državu. Kad je tomu tako, čemu onda priznanje. Stručnjaci za ovo pitanje odvrćaju, da priznanje, i ako ne nosi bitnog pravotvornog učinka imade primarnu praktičnu važnost. Ono je svjedodžba, kojom se izvan sumnje i spora stavlja, da su ostvareni svi uvjeti međunarodno-pravnog učina "država". (Verdross)

Kad je potrebno priznanje?

Iz toga jasno sledi, da će priznanje još manju pravnu neobhodnost imati ondje, gdje je dokaz uslied presumpcije ili notornosti olakšan ili nepotreban. Ima slučajeva, kad priznanje ni kao puka formalnost nije nužno. Mogli bismo problem svesti na ove četiri variante:

1. Osniva se država, koja prije kao ***država nikad nije obstojala***, i to na odsjeku, koji ne spada u prvotno područje međunarodno-pravne zajednice. Takvoj je državi priznanje neophodno, jer ona nije automatski postala članom zajednice država.

2. Osniva se država, koja ***u prošlosti nije nikad bila država***, ali na starom području međunarodnoga prava. Ona je ***eo ipso*** subjekt međunarodnoga prava, nu priznanje joj je potrebno, da to svojstvo nepriepono zasljeduje.

3. Obnavlja se država, ***koja je nekad bila samostalna***. Ona je još u povoljnijem položaju. Priznanje, koje će joj se jedva moći uzkratiti, značit će samo potvrdu članstva s određenim, možda sad nešto promijenjenim, sastavnim elementima.

4. Uzpostavlja se unitarni, ***prvotni oblik jedne države, čiji kontinuitet kao države nije nikad bio prekinut***. Ona je do sada živjela u raznim inačicama državnih unija. U ovakvom slučaju ***posebno priznanje nije uobće potrebno: dovoljna je notifikacija o razvrgnuću zajednice*** (Fenwick, Holtzendorf). To zato, jer takva država u času razrješenja unije, t. j. povratka unitarnom obliku, stiče ***in actu*** onu međunarodno-pravnu osobnost, koju je do tada posjedovala ***in potentia***.

Nezavisna Država Hrvatska je školski primjer četvrte hipoteze. Kontinuitet i karakter države dokazan je obilno "U našoj političkoj, pravnoj i poviestnoj književnosti. Osobito je to za fazu 1868.—1918. Pliverić u znamenitoj izmjeni misli s Jellinekom stavio izvan svake razprave. Glede razdoblja 1918.—1941. Kaufmann je, uz većinu europskih pravnika, izveo, a Lorković novim razlozima podkriepio, da s gledišta međunarodno-pravne znanosti ***spoj Hrvatske i Srbije predstavlja kategoriju unio aequali iure***. (Takav je barem formalno-pravni aspekt. S njim se ne mora podudarati socialna zbilja i politička stvarnost. Iz takvih nesklada i nastaju međunarodni konflikti).

NDH posjeduje sve pretpostavke

Ni na ovom stepenu argumentacije, gdje smo dokazali, da *hrvatska država u travnju 1941. nije s pravnog gledišta trebala posebnog priznanja*, ne ćemo se zaustaviti. Ne ćemo zato, da ne bi ostala ni najmanja sumnja o konkretnom posjedu pretpostavaka, koje su nužne za priznanje. A ni zato, što je dokaz o tome, da je Nezavisna Država Hrvatska te pretpostavke posjedovala, najlakši i najzahvalniji dokaz.

Priznanje je formalni postupak, kojim se utvrđuje da je kandidat-država zaista država u smislu međunarodnoga prava. Koje zahtjeve za to postavljaju međunarodno pravo, praksa država i kvalificirani učenjaci? Naravno da u prvom redu moliteljica mora posjedovati bitne sastojke pojma države: *zemljište, pučanstvo, vlast*. Ti element! sastavni su dio glavne i temeljne pretpostavke, t. zv. *efektiviteta*. Taj uvjet efektivnosti vlasti, *djelotvornosti pravnog poredka*, koji se u dugoj evoluciji mjerila za pripadnost međunarodnoj zajednici izkristalizirao kao jedini bitni, pretpostavlja, da nova država vlast zaista vlada, da stvarno postoji, da je dala red, nametnula zakone i izposlovala posluš. Dakle *ne samo proglaš nezavisnosti nego i fakticitet državnog života, unutaršnjeg i vanjskog*. Vanjski se pak efektivitet odražuje u prihvatu i sposobnosti primjene obćih norma pozitivnog međunarodnog prava.

Političkom i pravnom efektivitetu treba dodati kulturni. Ovaj traži od nove države, da prakticira jedan *minimum uljudbe*, da se drži stanovite razine državnog i međudržavnog ćudoređa. Moralni i pravni efektivitet bio je u prvim stoljećima života međunarodne zajednice (*Respublica Christiana*) subsumiran u kriteriju *kršćanstva*. Danas je obuhvaćen u pojmu *europaštva*.

Tako se dakle sve pretpostavke za sticanje priznanja dadu svesti na jedinstveni pojam efektiviteta, stvarnog i duhovnog.

Nezavisna Država Hrvatska je kroz četiri godine intenzivnog državnog i međudržavnog života taj efektivitet pokazala u nebrojenim oblicjima. Od efikasne vojničke redarstvene i političke do grozničave zakonodavne, upravne i kulturne djelatnosti, od živahnog diplomatskog (poslanstva, konzulati, razna izaslanstva) do bogatih ugovornih međunarodnih odnosa (preko stotinu međunarodnih ugovora, od kojih toliko značajnih i kolektivnih, bilo tehničkih bilo administrativnih bilo ideoloških) očitovala se aktivnost Nezavisne Države Hrvatske baš u onim emanacijama, koje su eminentna obilježja vrhovništva, neborivi dokazi fakticiteta vlasti i efektivnosti države.

Nu, osim toga, diplomatska je poviest za efektivitet Nezavisne Države Hrvatske pružila i svoj formalni dokaz. To su ona uvodno nabrojena priznanja, koja, kako smo vidjeli znače svjedočbu nepriepornosti o tome, da država posjeduje sva svojstva djelotvornog člana zajednice suverenih država.

Stoga se opet javlja pitanje, na čemu onda oni riedki renitenti temelje uzkratu priznanja. Da li je ta uzkrata uobće pravno relevantna? Da li je ona pravno opravdana?

Pravno govoreći *nićija uzkrata priznanja nema danas utjecaja na već izgrađenu individualnost Nezavisne Države Hrvatske kao člana europske zajednice suverenih država*. Vriedi naime pravna presumpcija, izpoviedana od najkritičnijih teoretićara priznanja, da priznanje, podieljeno od velesila ili od većine država, uklju ... (Cavaglieri). *Nezavisna Država Hrvatska, pripadajući europskom krugu međunarodnoga prava neprieporno je u Europi takav zadobila*.

Nedozvoljena intervencija protiv NDH

Što se pak tiće utemeljenosti uzkrate, istina je, da se međunarodno pravo ne nalazi još u fazi, koju je propoviedao parizki profesor Lapradelle i u kojoj bi priznanje prestalo biti političko sredstvo zadržavši izključivo pravni značaj, pa bi u danom slučaju bilo obvezatno. Ali je s druge strane istina i to, da *neutemeljena uzkrata priznanja granići s nedozvoljenom intervencijom*.

jom. Zanimljivo je, da su se i načelo priznanja stvarnih i postojećih vlada i država, kao i načelo neintervencije, koja potječu još od Monroe-a, pojavila na istom onom kontinentu, u istoj onoj zemlji, koja ih danas na stvarnu hrvatsku vladu i na postojeću hrvatsku državu oklieva primieniti.

Može biti, da se pasivni način intervencije, koji se sastoji u protupravnom nepriznavanju Nezavisne Države Hrvatske, ne čini svakome nepobitan. Ali naličja toga, aktivni stav, koji se očituje u priznavanju i pomaganju tuđinskih zahvata na području Nezavisne Države Hrvatske, svakako je nesumnjivi primjer zabranjenog miešanja u poslove hrvatske države. Američki specialist za problem intervencije Pittman B. Potter, proučavajući

motive međunarodne ingerencije, kategorički odbacuje miešanje u političke svrhe. Nema intervencije za uzpostavu nekog međunarodnog statusa, nema intervencije za primjenu nekih međunarodno-pravnih načela. Statuti međunarodnog društva, t. j. međunarodno pravo, nisu takve delegacije nikome podielili. Potter izričito zabacuje kao u pozitivnom pravu nepostojeću mogućnost priznanja i podupiranja pobunjeničke djelatnosti, osobito onda, kad se krije pod plaštem navodnog prava protu-intervencije za sprečavanje predhodne neke intervencije. Ni u Fauchille-ovom izcrpnom nabranjanju nema ni u jednoj točki opravdanja za intervenciju, koju u spomenutom djelatnom obliku protiv Nezavisne Države Hrvatske vrše neke strane sile.

BAZALO (39. nastavak)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Još su iste večeri svi prepričavali po svim Kresojića kućama, što j Mateša donio. Svatko je dodavao svoje misli i nagađanja i niti dvoje se nisu posve slagali u ocjeni Ivanova postupka i u proricanju, kako će se to i najzad razviti između njega i Kaje. Svatko je nalazio neku posebnu misao, neku posve neočekivanu mogućnost i izticao to kao najvjerojatnije rješenje. Ipak su se svi osim Anice Nikoline slagali u jednom: nastojali su, da Kaju smiruju, da joj olakšaju teret i da je uzdrže na dosadanjem putu čekanja i mirnog nošenja. Svima je bilo do obraza i ognjišta, a i Kaja je svojim držanjem i svojim odlikama stekla obću naklonost, pa su i s tog željeli, da je zadrže za sebe i svoj soj, u koji je ona spadala po svim svojim svojstvima, nagnućima, razpoloženjima i držanju. Presita svog bielog udovičtva, pa kad joj nije nikako bilo moguće, da i ona okrene u planinu, među hajduke, a pogotovo, kad puče glas, da Nikola nije htio prihvatiti careve milosti i poći okovan u tamnicu, ona je neprestano razpredala misli i osnove, kako će se na drugi način okučiti. Zasad je bila, doduše, samo biela udovica, no bilo je pitanje samo dana, možda tjedana, a u najboljem slučaju mjeseci, nikako više od godinu dana, kad

će postati i prava, crna udovica, osim ako on uteče preko međe u Tursku i tamo se izgubi. I u tom slučaju ona nije kanila ostati do vieka sama - plakati i plesti još crnu udovičku kosu. Njezina razbuktala, bujna mašta nije dopuštala, da gleda priviđenje, kako kroz godine i desetljeća kroz suzne trepavice izgledava prema Obsenici, da li će se pojaviti njezin vojno, već se je gušila uzdrhtalom željom, da biesno momče skriva na njezinim plodnim grudima zajapureno lice i tu topi svoju neobuzdanu mladost.

To ju je zanašalo, to joj je susprezalo dah u grlu i zaustavljalo kapke u treptanju, te bi stajala i buljila u nepoznatu budućnost, dok je ne bi bilo tko smeo u snatrenju, a tako je djelovala i na Kaju. Svoje je razpoloženje odlučno i bezobzirno nastojala na nju prenašati. Ne bi se smjelo tvrditi, da je imala pred očima određen cilj, osim jednog jedinog, da u njoj dobije saveznika i suborca na putu odpora i pobune proti uztaljenog reda i nazora o položaju žene prema mužu i onda, kad on nije na svom mjestu. Upotrebila je svu svoju okretnost, izrabila je svaku zgodu, svaki joj je povod bio dobar, da je podbode i razjari proti položaju, u kom se nalazila.

- Ja sam barem bila udovica, a ti, kukavico sinja, nisi ni to - govorila joj sutradan iza Matešina povratka s Alana. - Ti još nisi ni žena, a što si obukla na noge

modre lače, to j' samo da se dica ne rugaju, kad zna-
du, da si vinčana, al po svemu bi drugom morala i da-
nas još nositi bile ka i svaka druga cura što i' nosi.
Str. 40

Kaja je osjećala, da joj jetrva govori živu istinu, al
joj ipak nije ni htjela ni mogla povlađivati. Samo je
šutjela i gledala preda se.

- Svi uni divane: "Ivan ovaki, Ivan unaki" i ne mogu se
o njemu dosta napripovidati, a ja velim, da je on Sr-
đen i Bazalo i ništa drugo, pa tebi bilo pravo il krivo.
A i što bi ti bilo krivo, kad ga ni ne poznaš i kad nije
tvoj, e l' nu?!

Nije joj odgovorila.

- Da j' mužko, ne bi bje moga ostaviti taku divojku,
pa da su ga gonili carski šerežani! - nastavljala je
Anica. - Al nije mužko ni čovik. Nego, esu svi Kresoji-
ći desni soj, pa i taj nesretni naš Bazalo, al da će se
niki dati na to, da bude ka naš Sveti Rok, na pomoć
nam bje, ne bi virovala, da mi je reka uprav taj isti
naš Sveti Rok! Ko j' vidi je, da bi se graničar, pa još
Kresojić - posvetije?! Ajme meni, čuda i peljde, ko se
Bogu molil! - govorila je Anica punim ustima, a oči su
joj sievale vatrom nezatomljena zdravl-
lja i nezasićene želje životne radosti i
užitka. Kaja ju je slušala oborena pog-
leda i nije nikako mogla smoći ni jedne
jedine rieči, da joj odgovori. Nije se
slagala s njezinim riečima, al se nije ni
uzbunila, jer jednostavno nije sama u
sebi bila još na čistu, što bi činila, nego
zasad samo šutila i još uvijek strpljivo
čekala.

- I vele - nastavljala je Anica: - "Un žene ni ne gleda
ka drugi momci!" E, da: treba biti najprije mužko, pa
žene mužki gledati! Treba biti čovik, a za to, eto,
nije biti dosta samo Kresojić. Esu svi uni svoji, al i mi
smo, njihov žene, od iste osnove i potke, jer ne bi
mogle drugačije š njima. Isti smo mi soj na dlaku, ka
i uni, pa da moj Nikola nije okrenije, kako j' čovik
mora okrenuti, ja bi ga bila svojom rukom mušketala i
okrenula misto njega u planinu! Bi očiju mi moji i je-
dine moje duše! I ja sam Kresojića soj, ako su uni! ---
I eto, uprav s tog mi taj naš nesritni Bazalo nikako ne
ide u torbu! Da j', kojom srićom, okrenije u gospodu,
tamo bi i moga munjasati i pritvarati se, da j' svetac,
al ne ode u ovim našim ogradčinami ---Tu more biti i
vuk i ajduk i medvid lakše neg svetac --- E l' nu?!

- A nu! - šane Kaja jedva čujno, samo da se oglasi, da
je živa i da sluša jetrvinu bujicu rieči i misli.

- Neg, ne bi ja, na tvom mistu, tako - nastavljala je
Anica. - Ne moreš ti biti divojka dovika za to, što te
j' plovat vinča s blunom! Ne more to biti i to ne će ni
naš Spasitelj, slava mu i vala. Man ti, lipo, gledaj za
se i nikako --- prekide se, jer joj je bila na jeziku
krupna rieč.

Na te se je rieči Kaja malko trgla, no brzo se opet
svlada toliko, da Anica nije mogla ništa primietiti,
posve priveže glavu s grudima i pritvori vjeđe. I ona
je sama znala, da to ne može ovako ostati, al nije ni-
kako vidjela puta, kojim bi morala poći k drugom ci-
lju, nego li je samo tupo i niemo čekanje onoga, što
će sa sobom doći. Nije znala, kud bi i kako bi. Ne želi
ni ona ostati žena-djevica, al - kud bi, kako li bi?!

- Moram u kuću - šane neodlučno, slomljenim glasom i
pođe.

- Eto, da znaš: nisi ni ti blunasta, a već si prominila
zube, pa i sama znaš, što ti triba - govirila je Anica,
prateći je tim mislima.

U Kaji je dozorievao odpor i sprema na uzbunu, no
bila je po svojoj naravi veoma mirna,
stišana i sređena, pa je u sebi preradi-
vala i razrađivala svaku pojedinost prije
neg se odluči. U njezinu se slučaju nije
radilo o nekoj osobitoj ljubavi prema
zakonitom bračnom drugu, jer ga nije ni
poznavała, neg je tu bio u pitanje ponos
i čast ne samo jedne čestite djevojke

nego i dvaju uglednih ognjišta, dvaju starih graničar-
skih plemena. O tom se je radilo, pa se Kaja nije
htjela tim svetinjama na laku ruku poigrati. Odučila
je, da još stisne zube i strpljivo čeka, da vidi, kako
će se to razvijati bez njezina poticaja, djelovanjem
ostalih čimbenika, koji su tu u igri. U tim joj je misli-
ma bio velika podpora did Perjas, koji je svaku priliku
upotriebio, da je ohrabri i da joj pokaže, koliko je
voli on i svi ostali Kresojići. Svojim je mudrim, promi-
šljenim riečima vazda nastojao, da smiri u njoj buru,
koja je morala vazda sama sa sobom bjesniti i razdi-
rati joj i srdce i utrobu. I Maleta i Kata su bili prema
njoj daleko mekši i ljubazniji, nego li bi bili, da je ina-
če bilo sve u redu. Svaka mlada mora popiti mnogu
gorku čašu, jer to spada kao poputbina u život, a njoj
je zagorčio i otrovao cieli život njezin Ivan jednim
udarcom, te su svi drugi ustuknuli pred težinom tog

dogođaja i prema njoj se vladali kao prema dragom i dobrom bolesniku. Kako je bilo u toj kući, tako i u svim ostalim, jer su se još uvijek svi smatrali jednom kućom, kad se je radilo o krupnijim pitanjima, među koja je svakako spadao i ovaj događaj s Ivanovom ženiedbom.

Dok su se tako lomili u Kresojića kućama i molili Stvoritelja, da Ivana urazumi i povrati kući, vrelo je i u kući Viduke Peršića. On bi i bio mogao nekako nositi barem još neko vrieme bez otvorene uzbune i velike galame, al je u njegovoj Marteji uzvarilo kao u male-nu lončiću! Svaki čas je prietila opasnost, da će prsnuti i sve oko sebe pretvoriti u prah i pepeo il u otvorenu ranu.

- Da si muško, već bi bije ništo načinije za svoje ditek!

- On je šutio. Neko je vrieme šutjela i ona.

- Da j' cigansko dite, već bi se, uvano, niko bije naša, ko bi upita za nj, a ovako - ti prikriži je ruke iza sebe, di ti pamet stoji - govorila je Marteja povišenim glasom i ljutito rezala pogledom svog čovjeka - i ni da bi se barem počeaš tamo, di ruke držiš.

- Ne tupide vraže ti krlja, jer ako te pritovarim, kasno će ti plovani doći i nikakve ti trave ne će pomoći! - reče Viduka kroz zube kao da bi svako slovo protiskivao kroz najgušće sito.

- Za to bi bije junak! - odgovori Marteja odvažno. - Izbiti ženu, baciti se babuljem za ditetom, to bi mogla tvoja muška snaga, al da spašavaš svoje dite, za to nemaš šaka!

- Zaveži, jer ćeš u meni probuditi vraga, pa ćeš viditi, kakve su mi šake! - izdere se Viduka. - Nemoj misliti, da i ja ne mislim na svoje dite - nastavio je mnogo blaže kao da je osjetio, da je dužan, da joj reče svoje mišljenje - al se ne more glavom kroz zid --- I tako --- Nisu ni Kresojići ko bilo, pa da l' njima nije do našeg diteta, kad je sad i njihov. I tako --- Sve j' u Božim rukami ---

- Est to, al brez nas ne da ni Svemogućí ništa! Mi se moramo micati - govorila je ona.

- Pušti ti to meni, a radi svoje poslove, pa će dobro biti, ako Bog da.

- Kamo sriće, da sam ja muško!

- E, vidiš, ženska glavo, kako j' Stvoritelj, slava mu i vala, pogrišije, što nije da, da žene vode svit i njim gospodare! Lipote, kad bi i naš Spasitelj, unda, bije

žensko, a bije bi mora biti, kad bi sve bilo žensko ---

Što je Viduka govorio mirnije i podrugljivije, to je Marteja više plamsala biesom i srdžbom, pa joj sievne u mozgu, da ga mora udariti onako, od srca, da zapamti, te reče hladno, proračunato i na - silu mirno:

- Kad ti ne bi bije i obraz tamo, di držiš ručetine, drugačije bi i divanije i radije!

- A nul! - odgovori i on naoko savršeno mirno, nenadano izmahne svom snagom i odvali joj zaušnicu tolikom snagom, da je mam pala poleđice i zastenjela kao ranjena zvier. Nije viknula u sav glas, jer je i u tom najtežem času pomislila, da susjedi ne smiju čut, što se događa pred njihovom kućom. A to je bilo na dvo-rištu.

- Gade, sram te bilo! - Prostenjala je i žurno ustala.

- Ako nije dosta, gospa: cudine! - reče on prigušenim glasom. - Morda ćeš unda naučiti, di ti je čovikov obraz!

Htjela je opet reći, kako bi dolikovalo, po njezinu mišljenju i razpoloženju, al se je ipak svladala, pritisla dlan na obraz, po kom ju je udario, i prociedila kroz stisnute zube:

- Pitat će tebe Svemogućí i za ovo, Irude!

- Ne će tribati pitati - odgovori Viduka. Sam ću ja to njemu izpriopoviditi i ne ću Mu prigovoriti, što mi je da taku mazgu za ženu. Svaki nas mora imati nikakvu pokoru. Meni je da tebe ---

On je tako govorio, jer joj nije htio ostati dužan, al je inače bio s njom posve zadovoljan, kolko je to uobće moguće u teškim graničarskim životnim prilikama. Ujedno je pomislio, kako on doista mora čim prije u Sveti Rok i vidjeti, što se kani s njegovim djetetom. Bio je načistu, da mora nastupiti, odrješito, bojovno, da i Kresojići vide, da mu je već dosta. Ovu je odluku stvorio očito pod dojmom razgovora sa svojom Martejom, jer je on inače promišljen i veoma rado važe svaku prije neg mu pređe preko usama. Sad je i on uzavreo. Nije htio s Martejom o tom govoriti, nije joj htio tumačiti, kako i on skoro ni je misli ni na što drugo nego samo na svoju Kajju i njezinu nesreću, jer bi se žena uzoholila i pomislila, da on to sad tako postupa samo s tog, što ga je ona pošteno izpreskakala. To ipak nije mogao dopustiti ni naslutiti, pa je s tog šutio i kovao u sebi osnovu, što će i kako će.

IBRAHIM-PAŠA POŽEŠKI VELIKI VEZIR SULEJMANA II. (2. dio)

Hazim Šabanović, "Hrvatsko kolo", br. 23, Zagreb, 1942.

Kad su polazili iz Beča, bilo im je — uz ostale upute — strogo naređeno, da svoju misiju pred velikim vezirom i sultanom iznesu samo na njemačkom jeziku, ali se oni ne usudiše poslušati ovaj nalog, jer Ibrahim-paša nije htio ni čuti o njemačkom jeziku. U Carigradu ne bijaše ni tumača za njemački. Svoju misiju mogli su iznijeti na hrvatskom, materinskom jeziku Ibrahimovu, ili na talijanskom, koji je on dobro poznao. Još od petnaestog stoljeća bio je hrvatski jezik diplomatski jezik na Porti.⁴⁶ Mehmed II., osvojitelj Carigrada i Bosne, i Sulejman II. znali su hrvatski. Poslanici inozemnih vlasti na turskome dvoru, osobito austrijski i ugarski, morali su biti vješti hrvatskom ili kojem srodnom, slavenskom jeziku.

Nikola Jurišić iznese sadržaj svoje misije pred velikim vezirom na zajedničkom im materinskom hrvatskom jeziku, i zamoli ga, da mu isposluje saslušanje kod sultana.

"Poznata Ibrahimova politička govornost — piše Hammer — poslužila se je ovom zgodom, da im postavi svu silu kojekakvih pitanja o boravku cara Karla i kralja Ferdinanda, o njihovu djelovanju, njihovim ratovima, primirjima i t. d. Kralja češkog i ugarskog zvao je jednostavno "Ferdinand", a cara samo "kraljem Španjolske". Dok se, nekako, sve podsmjehivao, u isti je čas govorio, kako se oni varaju, ako misle, da će mir sklopljen među Karlom i papom biti iskren i dugotrajan; da su i sam papa i francuski kralj tražili pomoć od njegova gospodara, prije negoli su carske čete opustošile Rim i zarobile papu; da je i postupak španjolskoga kralja s francuskim čisto nečovječan. Tada zamoli, da mu ukratko kažu, koja je zapravo svrha toga njihova poslanstva. Poslanici, kojima je bilo naređeno, da stvar iznesu samo pred cara, ipak se, iako s teškom mukom, odazvaše tome zahtjevu te mu ukratko prikažu svoju misiju, bojeći se da bi se, u slučaju da potanko predoče stvar veziru, moglo dogoditi, da ne budu primljeni na saslušanje kod sultana, kao što se to dogodilo Hoberdanskom. Tada je

na dugo i široko tumačio, zašto se to dogodilo i kako su i Ferdinand i Karlo pokazali svoju slabu volju da shvate prijateljske odnose, te zahtijevali očito nepravedne stvari koliko što se tiče Ugarske toliko i u drugim zamašitim stvarima. Daka-ko, poslanici su svim silama nastojali, da sve te tvrdnje, koliko su mogli, oslabi i obescrijepe. Na koncu su samom Ibrahimu ponudili i lijepu svotu novaca, a velike godišnje darove za sultana.

Ibrahim na to odgovori: "Sultanu ti novci uopće ne trebaju, jer ima srebra i zlata punih sedam tvrđava." Ni njemu da nisu novci potrebni, što mu ih je nudio Hoberdanski, njihov poslanik, dok je molio za njegovu pomoć. On da mu je odgovorio te da i sada odgovara, da ga novcem nitko ne će i ne može potkupiti, da učini bilo što protiv volje svoga gospodara; da je radije spravan pomoći mu da osvoji cio svijet, nego da odstupi bilo koji osvojeni kraj. Poslanici ga tada zamole, da im ne zamjeri, što su mu nudili novaca. Zamole ujedno, da im isposluje i jedno saslušanje kod sultana. I bili su primljeni, osam dana poslije toga. Sjedio je tu i veliki vezir. Jurišić je tada održao vrlo svečan govor na hrvatskom jeziku, u kome je iznio svoje zahtjeve i zamolio, da mu se odgovori. Prije njega iznio je Lamberg svoje zahtjeve. Sultan je glavom dao povoljan znak da im se udovoljava, a veliki vezir reče im, da će sutra dobiti odgovor. Dva dana poslije pozva ih Ibrahim. On je sada zapravo nastavio svoj govor, u kome je napadao poslanika Hoberdanskog, dokazujući ujedno, kako bi bilo nemoguće da se sultan odreče Ugarske, koju je dva puta zadobio s teškom mukom, kako je isti taj sultan učinio prvi korak na zamolbu francuskoga kralja i njegove majke i kako mu je obećao, da će ga braniti od Karla V. i na moru i na kopnu. Kad se ni Ibrahim ni poslanici nisu htjeli odreći Ugarske, oni ga zamole, da im isposluje posljednje saslušanje, pri kojemu su, nekoliko dana kasnije, sultanu poljubili ruku, a on ih otpustio s pismima, u kojima je odgovorio."

No proljeće 1532. naumi sultan izvesti ono, što mu prije tri godine nije uspjelo: pokoriti Beč i Njemačku. Na tu vojnu pratio ga je veliki vezir. Dne 19. kolovoza 1532. godine stvori se Ibrahim-paša pred tvrđavom Kisek. Tu razapne čadore i počne juriša-

ti na grad. Kisek je junački branio Jurišić. Tri dana kasnije prispio je i sam sultan. Devetnaestog dana po Sulejmanovu dolasku nakon više neuspjelih juriša poručio Ibrahim Jurišiću, da pristane na plaćanje danka ili da plati svotu od 2.000 ugarskih forinti. Jurišić mu odgovori, da utvrda uopće nije njegova, pa da stoga ne može za nju plaćati godišnjeg danka; a što se tiče novca, da on 2.000 forinti uopće nema. Veliki vezir upita Jurišića tri puta, je li promijenio svoju odluku, nu Jurišić mu svaki put odgovori, da on ostaje pri svojoj. Napokon dade znak, da se udari na utvrdu. Ove je časove lijeпо ocrtao Klaić⁴⁷, zato ćemo se ograničiti samo na odnos ove dvojice znamenitih Hrvata: velikog vezira Ibrahim-paše i branitelja Kiseka Nikole Jurišića.

Kad je Ibrahim vidio da se grad lako ne dobiva, pozove Jurišića k sebi i izjavi mu, da je za svoje junaštvo dobio osobitu naklonost sultana, koji je svagdje poštovao junaštvo. Kad je Ibrahim-paša ugledao Jurišića, digne se, pruži mu ruku i zamoli ga, da sjedne. U razgovoru upita ga veliki vezir, je li već prebolio bolest koju je zadobio kao ambasador u Carigradu, je li opasno ranjen i zašto odmah nije predao tvrđavu. Jurišić mu odgovori: da je tešku bolest prebolio, a kako rane, koje je sada zadobio, nisu nimalo opasne, to mu ne zadaju ni najmanje brige; grad nije njegov, pa ga nije mogao ni predati. Sad predloži Ibrahim-paša, da bi pošli sultanu, nu Jurišić je znao vrlo dobro, da Ibrahimov ponos ne može ništa toliko zadovoljiti, koliko priznanje njegove apsolutne moći, pa se ispriča, da ga zasad rane sprečavaju da se pokaže pred sultanom. Ibrahim je bio zadovoljan. Bogato ga nadari i obuče počasnom odjećom u sultanovo ime. Konačno se sporazume o predaji tako, da se formalno izvjesu turske zastave na tvrđavi. To je bilo dosta, da se zasiti taština velikog vezira i sačuva čast i slava vojske padišahove. Jurišić je obilno nagrađen.

Makar i formalna, predaja Kiseka obradovala je toliko sultana, da je Ibrahim-paša dobio za nagradu počasno odijelo i perjanicu.

Na proljeće 1534. naumi sultan povesti vojnu na Perziju. Zulfi-karhan, guverner bagdaski, i Ulema, guverner azerbejdžanski, podigoše se na Tamasp-šaha, dok je Šerif-bej, han betliški, svoje mjesto ustupio perzijskom kralju. Ubojstvom Zulfikarovim dospio je Bagdad u šahove ruke, dok je Šerif-bej na čelu perzijske vojske porazio pobunjenoga guvernera azerbejdžanskog.

Veliki vezir, serasker Ibrahim-paša, kome sultan

povjeri vodstvo ove ekspedicije, pođe protiv Šerif-beja, hana betliškog, i putem sazna da je ubijen i u znak pobjede primi njegovu glavu. Prezimirajući u Halepu i pripravlivši sve, što je bilo potrebno za daljnje prodiranje, pođe "serasker-sultan" Ibrahim protiv Tibriza, prijestolnice šahove, i uđe u grad bez otpora. "Ni jedan Perzijanac", veli neki istočni povjesničar, "nije izgubio ni jedne dlake s glave." No carske se čete ne zaustaviše na tom, nego prodirahu dalje tako, da već u travnju 1534. godine s teškim mukama i naporima dođu do Bagdada, te časne prijestolnice halifa, u koju još nije bio stupio osmanlijski vladar. U prosincu 1534. godine dođe Ibrahim-paša pred Bagdad i tako ga vješto zauze, da ni u toj staroj prijestolnici Islama ni kap krvi nije prolivena.⁴⁸

U "Kući spasa i pobjede" sjede na svetu stolicu nekoliko dana kasnije, na 30. prosinca, Sulejman kao halifa.

Pri pohodu na Perziju (1533.) zavadi se Ibrahim-paša sa Iskender-pašom, koji je vrlo značajna pojava u povijesti osmanlijskog carstva u 16. stoljeću. Kao ministar financija upravljao je svim dohodcima osmanlijskog carstva. Osobno bijaše vrlo bogat. Za kratko vrijeme uspjelo je Ibrahim-paši oboriti čast i poštenje Iskender-pašino, a onda izraditi kod sultana naredbu, da se defterdar smakne. Ta naredba bi izvršena i defterdar bude obješen u Bagdadu 13. ožujka 1535. Pohod na Perziju je zadnji pohod Ibrahim-pašin. Smaknućem Iskender-paše bacio je Ibrahim-paša sam sebi klip pod noge. To je bio jedan od glavnih razloga njegovu padu.

U isto vrijeme, kada je Ibrahim-paša pošao na Perziju, stigao je u Carigrad Ivan de la Forest, poslanik francuskoga kralja Franje I., da radi o savezu između sultana i Francuske. Da izvede povjerenju mu dužnost, osobito se pouzdavao u velikog vezira. Već u veljači 1535. godine obje strane potpisale ugovor. Uza sve svoje dobre strane bio je taj ugovor prava nesreća po silnog velikog vezira Ibrahima. Već dulje vremena potkopavali su njegovu čast kod sultana razni laskavci tako, da je i sam sultan u zadnje doba, osobito od zadnjeg pohoda na Perziju, gdje se Ibrahim-paša po posebnim ljudima dao nazivati "serasker-sultanom"⁴⁹, i sam sultan počeo vjerovati u osvade. Bojazan, da veliki vezir ne radi o izdaji, porodi se u sultanu, kad se Ibrahim na francusko-turskom ugovoru potpisao kao "serasker-sultan". Sulejman odluči maknuti ovoga silnika.

Poslije punih trinaest godina, koliko je upravljao i

odlučivao moćnom Sulejmanovom carevinom, bude ovaj znameniti čovjek 15. ožujka 1536. (21. ramazana 942.) pozvan u saraje, da tamo sa sultanom večera, a onda u istoj sobi spava. Te noći dade ga njegov dugogodišnji prijatelj, blagi i milostivi gospodar, "zbog zatajenih i izdajničkih odnosa prema Francuzima" na svilenom užetu smaknuti.⁵⁰

Tako završi svoj život ovaj slavni Hrvat, ljubimac sultanov, koji se, sprva prosti rob guslač, znao dizati i uspeti do najviše časti, što ju je mogla dati silna država osmanlijska. Tako završi ovaj veliki vezir, opsjedatelj Beča i Kiseka, osvojitelj Tibriza i Bagdada, "serasker-sultan" Ibrahim; čovjek, koji je dijelio stol, odijelo i spavaću sobu sa sultanom i postelju s njegovom sestrom; komu je Ferdinand brat, a car Karlo i sultan rođaci, i najzad, koji se sam nazivaše sultanom.

Tako završi Ibrahim-paša, "dessen Laufbahn besser als alle Erklärungen die Regierungsart Solimans in der ersten Periode charakterisiert."⁵²

Pokopan je u zasebnom mauzoleju na Ak mejdanu u Carigradu.⁵³

Njega naslijedi Arbanas Ajas-paša, kojega su prsti mnogo pomogli padu Ibrahimovu. Najviše mu je bila kriva zloglasna Rok-selama, miljenica Sulejmanova, ali i njegov loš genij. "Ova perverzna žena, kojoj je ljepotu crnila najprepredenija zloća, utjecala je toliko na Sulejmana, da ga je sklonula da makne vjernog i sretnog suradnika, velikog vezira Ibrahim-pašu, kada je ovaj bio na vrhuncu slave i moći u vrijeme najsajnije periode Sulejmanove vladavine."⁵⁴ Tu svoju veliku pogrješku Sulejman je odmah uvidio i nikad nije prestao žaliti taj grozni čin.

Osmanlijski povjesničari, a po njima i Hammer, ne daju uopće jedinstvene kritike o Ibrahim-paši, nego mjesto ocjene navode riječi samoga Ibrahima. Kažu, da najbolji sud o njemu izlazi iz vlastitih njegovih riječi.

Hammer veli: Imao je po Sulejmanu neograničenu vlast, moć, koja je još više porasla, nakon što je umirio pobunjenike u Egiptu, ugušio ustanak janjičara, smaknuo izdajicu Ahmeda, ubio tlačitelja Ferhata.

Bio je u cvijetu mladosti i u muževnim godinama i najvećoj snazi nekom duhovnom kulturom srodnik, prijatelj i pouzdanik samoga Sulejmana. Intimnost, kakva je vladala među Ibrahimom i njegovim gospodarom, bila je bez primjera u povijesti

sultana i njihovih vezira. Ne samo da su često zajedno jeli, nego su vrlo često zajedno i spavali, postelja uz postelju. Jednom cijela dva dana sultan nije napustio sobu svoga ljubimca.⁵⁵ Ne bi prošlo ni jedno jutro, a da oni, na izmjenu, ne bi napisali jedan drugom po nekoliko riječi; provodili su večeri zajedno, jer je Ibrahim bio izvrstan drug zbog dosjetljivosti, glazbenog dara i načitanosti. Uz materinski hrvatski jezik i turski, poznao je izvrsno i perzijski, grčki i talijanski. Rado se bavio filozofijom, geografijom i pravnim znanostima, čitao romane i pripovijesti, osobito o Hanibalu i Aleksandru Velikom. Znao je stvarati i oživjeti nove svjetove u duhu sultanovu, koji se napajao mudročću svoga velikog vezira. Tako su Sulejman i Ibrahim punih trinaest godina proživjeli u prijateljstvu, ne samo stoga što su bili u rodu, nego još više zbog srodnosti duha. Razumije se, da je princ Mustafa bio ljubomoran na čovjeka, kojega su prije njega posluživali za carskim stolom⁵⁶, ali je Ibrahim-paša uživao tu nečuvenu milost na diskretan način.

Bio je i pokraj velike taštine i slaboća, što su ih budili istočni raskoš i neograničena vlast nad ljudima, velik i u ratu i u miru.

On je jedini znao držati na uzdi janjičare. Bio je i samosvijestan i ponosan radi te svoje snage. Doznajemo to iz samih njegovih riječi. Neka govori Hammer: Ibrahimova lukavost, oholost i moć vrlo se dobro očituju u samim njegovim riječima. Te riječi i hvale donosimo na ovome mjestu, da upoznamo još bolje njegov karakter, koji smo, uostalom, donekle mogli upoznati iz njegovih razgovora s Laskym, poslanikom Ivana Zapolje, i s poslanicima kralja Ferdinanda. Kad su 25. svibnja 1531. došli poslanici, bili su dovedeni Ibrahimu, koji se šepirio na sjedalici, odjeven u zlatnu odjeću. Bio je srednjeg stasa, duga lica, crnomanjast, u donjoj čeljusti imao je pet šest velikih i oštih zuba, dosta rastavljenih. Poljubili su mu skute i izručili mu pozdrave Ferdinanda i kraljice Marije. U poduljem govoru govorio je o zlima, što ih sobom nosi svaki rat, te o neizrecivoj sultanovoj moći, ističući, kako on sam vlada ogromnom državom, te da sve, što učini, mora biti dobro. U njemu je usredotočena sva moć, on dijeli službe, krajeve; što on dade, to je na mjestu, a što uskrati, nema toga, koji bi dobio. Pa da i veliki car hoće da nešto učini, a on se s time ne suglasi, to se ne će ostvariti, jer je sve u njegovim rukama: rat, mir, bogatstvo.

A onda o sebi! "Što ja učinim, dobro je učinjeno. Ja postavljam paše. Mogu po miloj volji dijeliti zem-

lje i kraljevstva, a da se moj gospodar nikako ne usprotivi; pa da on nešto i zapovjedi, a ja se s tim ne suglasim, to se uopće ne će ni ispuniti. Ako ja nešto zapovjedim, a on nešto protivno odredi, izvrši se moja, a ne njegova. Mir i rat u mojoj su ruci. Ja dijelim blago. Ni on se ne odijeva bolje od mene, nego potpuno jednako kao i ja. Ja od svoga ne trošim ni pare, jer on sve za mene plaća. Njegove države, zemlje, blago i bogatstvo, sve, pa bilo to maleno ili veliko, meni je povjereno. Ja time raspolazem po miloj volji. S njim sam odgojen od malih nogu, rođeni smo u istoj sedmici, Ja sam silan u miru i ratu, jer sam kod Mohača pobijedio Ugre, a i zadobio Budim ...”⁵⁷

Ibrahim-paša bijaše okružen sa 1.500 u zlatu i svili obučenih robova. Njegova vlastita odijela bijahu skupocjenija od odijela njegova gospodara, koji je vjerovao, da Ibrahim to zaslužuje.⁵⁸ Na svojim raskošnim i mnogo pohađanim dvorima uzdržavao je dva slona.⁵⁹ On je smio molbu vezira kratkim putem odbiti. Jedanput je držao javni divan u svojoj vlastitoj kući. Slično se nikada do tada nije dogodilo.⁶⁰

O Ibrahim-paši i njegovu značenju za osmanlijsku politiku Jorga se po navedenim izvorima ovako izražava:

”Er war ehrlich und nahm Geschenke nur öffentlich als Ehrenerweisungen an⁶¹; er hielt den Christen Wort und gab der osmanischen Politik eine korrekte Haltung, so dass man später schreiben konnte: Bei den Türken seien Treue und Ehrenhaftigkeit mit Ibrahim gestorben.⁶² Er hat gewiss in hervorragendem Masse mit dazu beigetragen, die Grösse des Reiches dauernd zu begründen.”⁶³

Ibrahim-paša ne bijaše samo odličan diplomat, organizator i junak na bojištu, nego i neumoran osnivač kulturnih tekovina. Ostavio je po raznim krajevima turskog carstva svu silu zadužbina, od kojih se osobito ističe svojom ljepotom veličanstvena džamija, a uz nju tekija u Carigradu⁶⁴, a onda veliki ”Karavan saraj” (trgovačko svratište) na Udbini.

Ibrahim-paša je raspolagao velikim blagom. Imao je 815 seoskih dobara i kuća; 476 vodenica (riječnih mlinova); 2.000.000 dukata, ne računajući tu zlato i srebro u polugama; 32 velika dijamanta procijenjena na 11.000.000 aspri; 5.000 bogato vezenih kabanica; 8.000 turbana; 1.100 kapa vezenih čistim zlatom; 2.000 pancirskih košulja; 2.000 oklopa; 1.100 konjskih sedala ukrašenih

dragim kamenjem i zlatom; 2.000 šljemova i 130 pari ostruga; 760 sabalja; 1.000 kopalja; 800 zlatom ukrašenih, dijamantima i drugim dragim kamenjem urešenih Kur'ana; 1.700 robova i robinja; 2.000 konja i 1.100 deva.⁶⁵

Kad je nekoliko dana iza njegove smrti njegovo imanje nuđeno na prodaju, nije više nitko govorio o njemu, koji bijaše ”dah (fiato) i srce carevo”. Znalo se, da taj car sam predstavlja svu političku vlast; sve ostalo bijaše samo štap u rukama moćnog putnika, koji ga po miloj volji lomi i baca.⁶⁶

Ova prodaja Ibrahim-pašine ostavštine svjedoči, da nije ostavio iza sebe nasljednika, pa da je i njegova dobra Hatidža prije njega zaklopila oči.

⁴⁶ Truhelka: Tursko-slovenski spomenici dubrovačke arhive, Sarajevo 1911. — M. Vukičević: Srpski jezik na Porti XV. i XVI. vijeka, ”Zora”, Mostar 1900, str. 162.

⁴⁷ Klaić.

⁴⁸ Jorga II. 364. Harrieri I. 253.

⁴⁹ Hammer II. 38—39, Jorga II. 348.

⁵⁰ Po Leunclavius-u Sp. 755. Jorga II. 349. Alberi tvrdi, na 104. strani, da je Ibrahim vodio nevjerničku politiku sa Venecijom.

⁵¹ Sulejman je posinio Ferdinanda godine 1533., kako to vidimo iz vijesti koju su 26. kolovoza te godine sier Aloise Micheli, knez zadarski, i sier Christofol de Canal, kapitan, poslali u Mletke. Vidi Ante Šimčik: Odsutnost Gazi Husrevbegova iz Sarajeva (1534.—1536.), Sarajevo, 1934. Ferdinand je smatrao Ibrahim-pašu bratom.

⁵² Jorga II. 347.

⁵³ Sidžili Osmani I. 94.

⁵⁴ Jusuf Fehmi str. 66.

⁵⁵ Po Hurmuzaki-u II. 60. Jorga II. 348.

⁵⁶ Alberi 102.

⁵⁷ Iz ”Tarichi sijasi devleti alijje” prenosi Ahmed Rasim I. 307.

⁵⁸ Alberi 109, Jorga 348.

⁵⁹ Alberi III.

⁶⁰ Jorga II. 348.

⁶¹ Alberi 104.

⁶² Po Hurmuzaki-u II. 179 Jorga II. 349.

⁶³ Jorga II. 349.

⁶⁴ Hadikatul-dževami I. 28.

⁶⁵ Carigradski glasnik za 1899. br. 44.

⁶⁶ Jorga II. 349.

U DAYTONSTANU NIŠTA NOVO - UKIDAJU JOŠ JEDNU INSTITUCIJU BiH: NOGOMETNU REPREZENTACIJU

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo - Glasnik Nacionalnog kongresa Republike BiH - br. 682

Delegati UEFA-e i FIFA-e su u četvrtak i petak učinili posljednji napor kako bi privolili članove Skupštine Nogometnog saveza BiH da promjene svoje tvrdokorne stavove i izglasaju novi nacrt Statuta. Međutim, napor Evrope je još jednom ostao uzaludan u sudaru sa daytonskim ustavom i njegovim čuvarima u Bosni i Hercegovini. Naime, delegati Skupštine Fudbalskog saveza BiH juče nisu prihvatili izmjenu statuta koja se odnosi na ukidanje Predsjedništva Fudbalskog saveza BiH, koju su ultimativno zahtjevale FIFA i UEFA. Protiv ove izmjene bili su delegati iz Fudbalskog saveza RS i kantonalnih saveza nekadašnje Herceg Bosne. U stvari ponovila se gotovo ista situacija kao sa pokušajem Evrope da reformiše policiju BiH, s tom razlikom što je tada Evropa uspjela da ubijedi Skupštinu RS da pristane na reformu policije, pa su Silajdžić i Tihčić morali priskakati Dodiku u pomoć da se to pokvari. Ovaj put su Srbi od početka ostali čvrsti da ne pristanu na Evropsku reformu Fudbalskog saveza, koristeći se daytonskim ovlaštenjima, pa nije bilo potrebe da im priskaču u pomoć naši izdajnici najvišeg ranga.

"Smatram da su se naši delegati juče dobro ponašali", pohvalio ih je Dodik, potvrđujući da se radi o još jednoj političkoj odluci donesenoj u glavnom štabu razbijača Bosne i Hercegovine.

Građani BiH su do sada imali koliko toliko "hljeba i igara", mada su mnogi oskudijevali kada je "hljeb" u pitanju. Formula "hljeba i igara" je do sada funkcionisala na zadovoljstvo i jednih i drugih, tj. i Srba, državotvornog naroda koji gradi srpsku državu na račun Bosne i Hercegovine i Bošnjaka koji su zadovoljni kada imaju "pite i igara". I eto sada im se oduzima pravo na igre. To shvataju, ali ne shvataju da je to novi korak do oduzimanja prava na državu, tj. i na hljeb. Bošnjaci ne shvataju kolika im je zaštita država BiH, bez obzira što je siromašna i slaba. To je ipak kolijevka koja ih štiti od totalnog ropstva, bezvlašća i pakla na zemlji koji im je svaki dan sve bliži, sa svakim gubitkom jednog dijela državnosti. Podsjećamo, ni Gaza nema fudbalsku reprezentaciju.

I sa svojom nedržavotvornom pameću Bošnjaci pokušavaju da "analiziraju" šta im se dogodilo. Tako čitamo "analize" i saopštenja gdje se sva krivica svaljuje na "lopove i profiterere" koji su to sve uradili zbog svojih "fotelja" itd. U stvari, da je razbijačima fudbalskog saveza BiH stalo do

"fotelja", oni bi sačuvali Fudbalski savez koji im obezbjeđuje funkcije, honorare i putovanja po svijetu. U stvari, oni žrtvuju svoje funkcije i egzistencije radi projekta velike Srbije, koji se u ovoj fazi zove Republika srpska.

Druga stvar koju pametni mogu naučiti iz ovoga je o uticaju svijeta u BiH. Pametni su znali odavno, a sada će valjda još poneko naučiti da se svijet ništa ne pita u Bosni, da će se naši političari suprotstaviti svijetu kada god svijet pokuša da nam pomogne, ali će rado svaliti na "svijet" kada god oni učine nešto protiv interesa BiH. Hoće li sad Bošnjaci prestati kriviti svijet za našu sudbinu i prestati očekivati čarobni štapić iz svijeta koji će nas spasiti? Neće. A vrijeme je odavno bilo da sami uzmemo našu sudbinu u naše ruke, a prvi korak je da shvatimo da su naši političari isključivi krivci za sve što nam se dogodilo i događa.

Da imaju i malo dostojanstva i ljudskosti bošnjački poslanici u Skupštini BiH bi poslije ovoga otkazali usvajanje zakona o etničkom popisu stanovništva. Budući da je "Republici srpskoj" veoma stalo do toga popisa, možda bi im to bila jedna dobra kazna za ukidanje Reprezentacije BiH. Ali, znajući naše izdajnike, oni će nastaviti da daju svoje glasove za sve one zakone koji trebaju četnicima, dok će četnici nastaviti da uskraćuju svoje glasove za sve ono što treba Bošnjacima.

I da se razumijemo, najveći krivici u svemu ovome, oni koji su četnicima u Daytonu dali ovlaštenja da ovako razvaljuju Bosnu

i Hercegovinu su Alija Izetbegović, Haris Silajdžić, koji i danas drsko stoji iza Dayton a i Zlatko Lagumđija.

Inače, mnogobrojne organizacije pozivaju Bosance i Hercegov-

ce na masovne demonstracije. Nacionalni kongres R BiH vas poziva da se pridružite i da usmjerite demonstracije protiv pravih uzroka, a to je velikosrpski projekat tj. daytonsko

ustrojstvo, a ne samo protiv "lopova, profitera i foteljaša" tj. protiv vjetrenjača. Ovdje ćete naći neke od tih grupa koje se organizuju za demonstracije.

NOVA TAKTIKA REPUBLIKE SRPSKE U PROVOCIRANJU IBRANA MUSTAFIĆA

Glasnik Nacionalnog kongresa Republike BiH
- br. 679

Nakon što je Ibrana Mustafić u ime Udruženja građana Majke Srebrenice i Podrinja postavio pet zastava Republike BiH sa zlatnim ljiljanima na privatnoj parceli pored Memorijalnog centra u Potočarima, Policija Republike Srpske, koja je u presudi Instrenacionalnog suda pravde označena kao izvršilac genocida u Srebrenici, je inicirala zahtjeve da se skinu zastave i pozivala je Ibrana Mustafića, pa čak i radnike koje je on unajmio, na saslušanja.

Kao odgovor na ove izazove, Majke Srebrenice i Podrinja su postavile pored jarbola sa zastavama permanente željezne panoe sa citatima iz Presude Internacionalnog suda pravde i jos par pravnih činjenica.

Sada, genocidna policija mijenja taktiku i umjesto direktne provokacije kroz institucije "Republike srpske", provocira Ibrana Mustafića privatnom tužbom od strane onog istog policajca koji je potpisao Rješenje kojim se Ibranu naređuje da skine zastave.

Tužilac Munib Avdagić, sin Esada, nastanjen u Dugom Polju, tuži Ibrana Mustafića što je

Ibrana Mustafić

objavljenim tekstem u www.republika.net pod naslovom "Odgovor Ibrana Mustafića muslimanskim četnicima u genocidnim institucijama u Srebrenici" "teško povrijedio ugled i čast tužioca, te njegovu [tužiočevu] ličnost"?!"

U tekstu objavljenom na www.republika.net, je rečeno da je Rješenje kojim se nalaže Ibranu Mustafiću da skine zastave "potpisao Mr. Munib Avdagić, muslimanski četnik i komunalni policajac u genocidnim institucijama u Srebrenici i genocidnoj Republici Srpskoj". U tužbi je ono "muslimanski četnik" napisano masnim slovima vjerovatno indicirajući dio teksta koji je "teško povrijedio ugled i čast" Muniba Avdagića, sina Esada, nastanjenog u Dugom Polju.

Prvo, Ibrana Mustafić sa tekstom objavljenim na www.republika.net ima onoliko koliko i Mr. Munib Avdagić. Tekst je prenesen iz Online Glasnika Nacionalnog kongresa Republike BiH br. 672 od 17-tog Juna 2010 kao komentar Nacionalnog kongresa Republike BiH, kao što je i ovaj tekst, a ne komentar Ibrana Mustafića ili Muniba Avdagića.

Dakle, srpski policajac Munib Avdagić provocira Mustafića "Rješenjem" mada Mustafić nije počinio nikakav prekršaj zakona, nego je samo prakticirao svoje građansko pravo slobode govora kada je na privatnoj parceli istakao zastavu sa Ljiljanima. I sada se opet Minib Avdagić ponaša kao žrtva, te koristi institucijama genocidne RS da tuži Ibrana Mustafića, koji je preživjela žrtva genocida.

Samo da podsjetimo, za policiju RS, kojoj služi Munib Avdagić i po zakonima "Republike Srpske" riječ "četnik" nije uvreda, nego naprotiv najveća čast. Ravnogorski četnički pokret nikada nije stavljen van zakona u Republici Srpskoj, nego su oni rame uz rame sa Vojskom Srbije i "Vojskom Bosanskih Srba" počinili genocid u Srebrenici i svake godine 12. jula marširaju Srebrenicom, Bratuncom i ostalim mjestima ge-

nocida slaveći svoju "pobedu" nad Turcima kako nas nazivaju i oni i njihov idol Ratko Mladić, a nažalost i Reis Mustafa Cerić.

Upravo su se četnici borili da se u Srebrenici viori srpska zastava sa krstom i četiri C, a ne zastava Republike BiH, "Zlatni Ljiljani", a što je cilj i pomenu tog policajca Muniba Avdagića". Dakle, Nacionalni Kongres Republike BiH je samo konstatovao činjenice u svome članku od 17-tog Juna 2010, te ne dozvoljavamo da se ikome drugome pripíše zasluga za taj članak.

Osim toga, Nacionalni Kongres Republike BiH već dugi niz godina naziva Aliju Izetbegovića "muslimanskim srbinom veleizdajnikom Republike BiH", Harisa Silajdžića "školovanim agentom UDBE", Mustafu Cerića "agentom UDBE" koji je zaštitio ostale agente UDBE među imamima Islamske zajednice itd. itd.

I na sve te naše argumentovane optužbe se prozvani ne usuđuju odgovoriti, jer znaju da su

istinite, nego samo blokiraju medije i puštaju da se "prašina slegne", da ostane samo u zatvorenom krugu na internetu, da ne provali u narod kojega oni kontrolišu klasičnim, mnogo moćnijim medijima, kao što su Radio, TV i klasične dnevne i nedjeljne novine.

Oni svjesno izbjegavaju argumentovanu konfrontaciju sa NKRBiH jer znaju da bi tada istina pobjedila, pa bi bio ugrožen velikosrpski projekt kreiranja i legalizacije Republike Srpske.

Zato su izabrali privatnu tužbu, nekog beznačajnog malog šarafa u institucijama Republike Srpske, Muniba Avdagića, da pokušavaju lično se obračunati sa BH patriotima na terenu, a da time ostave velikosrpski projekat po strani od diskusije.

Samo da podsjetimo, Republika BiH nikada nije legalno ukinuta. NKRBiH se poziva na Ustav Republike BiH, članove 154 i 155, po kojim niko nije mogao legalno rasformirati Republiku

BiH i svaki građanin je dužan boriti se svim sredstvima protiv okupacije bilo kojeg dijela teritorije Republike BiH.

Član 154.

Neprikosnoveno je i neotuđivo pravo i dužnost građana, naroda Bosne i Hercegovine i pripadnika drugih naroda koji u njoj žive da štite i brane slobodu, nezavisnost, suverenitet, teritorijalni integritet i cjelokupnost i Ustavom utvrđeno uređenje Republike.

Član 155.

Niko nema pravo da prizna ili potpiše kapitulaciju, niti da prihvati ili prizna okupaciju Republike Bosne i Hercegovine ili pojedinog njenog dijela. Niko nema pravo da spriječi građane Republike Bosne i Hercegovine da se bore protiv neprijatelja koji je napao Republiku. Takvi akti su protuustavni i kažnjavaju se kao izdaja Republike. Izdaja Republike je najteži zločin prema narodu i kažnjava se kao teško krivično djelo.

U PRODAJI JE KNJIGA PUKOVNIKA HUSE SALIHOVIĆA: „SREBRENICA - ZAŠTO SMO DOŽIVJELI GENOCID!?"

Glasnik Nacionalnog kongresa Republike BiH

- br. 679

U okviru obilježavanja petnaeste godišnjice genocida u Srebrenici UG „Majke Srebrenice i Podrinja“ je izdalo i treću knjigu koja na autentičan način govori o vremenu agresije na BiH i doprinosi rasvjetljavanju historijskih prilika devedesetih godina u Srebrenici, ali i šire. Radi se o knjizi ratnih zapisa i svjedočenja pod nazivom „SREBRENICA – Zašto smo doživjeli genocid!?", autora pukovnika Huse Salihovića iz Srebrenice, kome su četnici 28.

juna 1992. godine u Srebrenici ubili suprugu Remziju. Salihović je obavljao dužnost komandira čete, komandanta bataljona i komandanta 283. istočnobosanske brigade. Nakon rata ostao je u profesionalnoj vojsci, diplomirao odbranu i sigurnost na Fakultetu političkih nauka u Sarajevu, a krajem 2007. godine pensionisan je u činu pukovnika.

Ova knjiga (na 366 stranica) sigurno nikoga neće ostaviti ravnodušnim i poslužiti će kao uspomena, sjećanje i opomena na agresiju i srebrenički genocid.

Poslije knjiga „Planirani kaos“ i „SREBRENICA 1993.-1995. – ratni dnevnik r. Hameda Salihovića Sade“, ovo je treća koju, u okviru svojih aktivnosti, potpisuje (i realizira, posebno uz pomoć Ministarstva kulture i sporta Kantona Sarajevo, Fondacije za izdavaštvo FBiH, Novi Grad Sarajevo itd.) ovo Udruženje, čineći napore da se preživljeno u proteklom periodu agresije što više sačuva od zaborava, ali i da se što bliže dođe do prave istine o svemu što se u to vrijeme dešavalo.

GENOCIDNA POLITIKA "REPUBLIKE SRPSKE" SE NASTAVLJA I U MIRU

Glasnik Nacionalnog kongresa Republike BiH

- br. 679

Ni nakon 15 godina od najvećeg stratišta u Evropi poslije Drugog svjetskog rata, genocida u Srebrenici, ratne sjekire nisu zakopane. Prestala su ubijanja i klanja Bošnjaka ali nije prestala mržnja i kontinuirani psihološki rat protiv bošnjackog naroda i protiv države Bosne i Hercegovine. Kako drugačije nazvati posljednji istup srpskog člana Predsjedništva Bosne i Hercegovine gospodina Nebojše Radmanovića nego nastavak genocidne politike i negiranja svega što podsjeća na najveći pokolj Bošnjaka Srebrenice i Podrinja julske dana 1995. godine.

Vijeće bh organizacija Australije je duboko povrijeđeno i osramoćeno riječima gospodina Radmanovića i u ime građana bh porijekla koji žive u Australiji zahtijeva javnu ispriku gospodina Radmanovića za uvredu naneseću svim žrtvama genocida u Srebrenici i porodicama preživjelih kao i svim poštenim Bosancima i Hercegovcima kojima sama pomen Srebrenice nanosi bol i žal za nevino ubijenim.

U svakoj izgovorenoj riječi gos-

podina Radmanovića naslućuje se patološka mržnja prema svemu što podsjeća na genocid u Srebrenici i svemu što je muslimansko i bošnjacko. Zar je moguće da gospodin Radmanović odavanje počte stradalim Bošnjacima, učenjem Fatihe i minutom šutnje, smatra vjerskim obredom ili je to samo nastavak prljave igre. Još veća uvreda gospodina Radmanovića je imenovanje hora Islamske zajednice Gazi husrevbeg horom šehida, koji će na komemoraciji po programu izvesti pjesmu (ilahiju) Šehidi. Zna gospodin Radmanović dobro šta znači riječ šehid i namjerno je tako podmeće pod ime hora jer po njemu i njemu sličnima Bošnjaci trebaju svi biti šehidi. Jadna li je država koja ima ovakvog predsjedavajućeg koji ne poštuje ni mrtve ni žive građane zemlje kojoj bi trebao biti na čelu.

Ovakvim izjavama gospodin Radmanović i njegov pijun Momčilo Vuković, otpravnik poslova u Ambasadi BiH u Canberri, na sve načine pokušavaju da dovedu do incidenta i samo njima poznatih protesta i demonstracija. Pošto mi kao organizatori ne znamo niti ne najavljujemo nikakve proteste, očito je da Vuković i Radmanović pripremaju proteste protiv države Bosne i

Hercegovine u zgradi Ambasade i jedino ovako izgovorene riječi gospodina Radmanovića i postupci Momčila Vukovića mogu dovesti do nesagledivih bezbjednosnih i političkih posljedica.

Podsjetimo bh javnost da je komemoracioni skup održan prošle godine u zgradi Parlamenta Victorije u Melbourneu sa istim programom i nijednom australskom političaru nije zasmetala ilahija Šehidi niti proučena Fatiha, ali daleko je Australija od Bosne i Hercegovine i Australija nema tipove poput Radmanovića, Dodika, Špirića i nema diplomatsko konzularne predstavnike poput Momčila Vukovića.

Žalosno je da ministar u australskoj vladi Laurie Ferguson treba da šalje pismo otpravniku poslova Ambasade Bosne i Hercegovine u kome u ime Vlade Australije traži kulturnije ponašanje i uljudniji odnos prema australskim građanima bh porijekla. Zar je potreban bilo kakav komentar na sve ovo?

Senada Softić-Telalović

Predsjednica

Vijeća BiH

organizacija Australije

U POTOČARIMA SE VIHORE ZASTAVE REPUBLIKE, ISTE ONE KOJE SU SE VIHORILE U UJEDNINJENIM NACIJAMA

Glasnik Nacionalnog kongresa Republike BiH

- br. 679

Pet zastava koje se vihore pored memorijalnog centra u Potočarima nisu ratne zastave Armije BiH kako se navodi.

Zastava sa zlatnim ljiljanima je legalna zastava Republike BiH, članice Ujedinjenih nacija. Samo da pomsjetimo, to je ista ona zastava koja se viorila ispred zgrade Ujedinjenih nacija predstavljajući suverenu drža-

vu Republiku BiH. Ispred Ujedinjenih nacija se nikada nisu vihorele ratne/vojne zastave bilo koje države pa niti zastava Armije Republike BiH, koja pored grba sa ljiljanima ima i dva unakrsna mača.

„PREOBRAŽENJE“

Ivo Matanović, Zadar

Uređujem više portala, kao i više hrvatskih državnopravnih udruga. Za one koji me manje poznaju, želim se najprije predstaviti. Rođen sam 09.02.1929. g. u Šimićima kod Banja Luke, sa stalnim sam boravkom u Zadru, dakle starac od 81 g. i kusur mjeseci. Nu bez obzira na moje godine ja sam još uvijek vrlo djelatna. Predsjednik sam Zdruga udruga hrvatskih političkih uznika RH i inozemstva, zatim predsjednik Obrednog društva bojovnika Domovinskih ratova. Član sam predsjedništva Stranke Hrvatskog oslobodilačkog pokreta te glavni tajnik i utemeljitelj Udruge Hrvatske pravoslavne zajednice, o kojoj upravo želim nešto više reći.

Prije nekoliko godina rodila se ideja kod nas nekolicine hrvatskih domoljuba za obnovom Hrvatske pravoslavne zajednice, one iste kakva je bila još za vrijeme Austro-ugarske, a zatim ponovno utemeljena i registrirana 1942. g.

Osmišljeno urađeno!

Koncem 2009. g. spomenuta skupina ljudi, na čelu s mojom malenkošću, kreirala je web stranicu pod imenom: www.hrvatskipravoslavci.com.

Potom smo podnijeli zahtjev Uredu državne uprave za registraciju udruge pod nazivom: **Udruge Hrvatska Pravoslavna Zajednica** sa sjedištem u Zagrebu, Voćarska 11

O samom značaju i ciljevima Udruge, rekli smo u samom predgovoru (uvodu) na spomenutoj stranici, pa Vam ovog puta ne ću to više ponavljati. Otvarajte stranicu i sami prosudite značaj ove preobrazbe jednog dijela Hrvata koje su Srbi dekretom za vrijeme balkanskih ratova posrbili i preimenovali u Srbe. Radi se naime o Hrvatskim pravoslavcima ili još preciznije romaniziranim Ilirima – Vlasima, koji su zbog turbolentnih zbivanja na kraju postojanja velike Ilirije - početak nove ere, izgubili svoj nacionalni identitet i sve nacionalne temeljnice koje čine jedan narod narodom. Našavši se tako u takvoj situaciji, svoj preobražaj našli su kod drugih naroda koji su zavladaali s njima.

Tako su, primjerice i naši hrvatski Vlasi postali dio hrvatskog naroda. Teorija o tzv. Srbima u Hrvatskoj, da su oni došli iz Srbije ne pije vodu.

Oni nisu od nikuda došli već su tu od vjkada postojali. Njihova transformacija u Hrvate se dogodila zbog gubitka vlastite antropološke komponente koja čini jedan narod narodom.

Ako čitate pažljivo stranicu, tamo ćete naći mnogo detalja, o kojima ovdje, prostora radi, ne mogu više reći.

Budući je početkom iduće 2011. godine redovita inventura broja stanovnika u RH, potrebno je za taj popis dobro se pripremiti i ljudima tzv. Srbima, odnosno Hrvatskim pravoslavcima objasniti značaj njihovog nacionalnog preobražaja. Već na prošlom popisu preko 14 tisuća tzv. Srba se preimenovalo u Hrvatske pravoslavce, a prema anketama koje smo proveli, iduće godine očekuje se da će ova brojka preći 100 tisuća.

Stoga Vam se, dragi prijatelji, obraćam s ovim tekstom da se učlanite u Udruge Hrvatska pravoslavna zajednica. Bez obzira na vjersku pripadnost svaki državljanin RH - punoljetnik može postati članom Udruge Hrvatske pravoslavne zajednice.

Klikom na pristupnicu možete ju povećati a potom ispuniti i poslati na adresu (mailom, faksom ili poštom): www.hrvatskipravoslavci.com; faksom na 023-214-523; 214-300 ili poštom na: Hrvatska Pravoslavna Zajednica 23000 Zadar, Trg Petra Zoranića 1.

Za sve druge informacije koristite kontakt – gore navedene brzo glase ili još 098-171-3697 (Ivo Matanović, Zadar) i 098-184-49-55 (Srećko Cvitanović- Zagreb)

ZNAČENJE OSNUTKA HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE

id, "Nova Hrvatska", Zagreb, 6. lipnja 1942.

Zagreb, 5. lipnja.

Danas je Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske potpisao Ustav Hrvatske pravoslavne crkve i odredbu o imenovanju preosvećenoga Arhiepiskopa Germogena Mitropolitom zagrebačke mitropolije Hrvatske pravoslavne crkve sa sjedištem u Zagrebu, čije će se ustoličenje obaviti u nedjelju 7. lipnja o. g. Prema Ustavu Hrvatske pravoslavne crkve podijeljeno je područje Nezavisne Države Hrvatske na jednu mitropoliju i tri eparhije. Osim toga uređena su Ustavom i ostala pitanja u pogledu odnosa između Nezavisne Države Hrvatske i pravoslavne crkve.

Ovi čini, koji su neposredna posljedica Poglavnikove odredbe o osnutku Hrvatske pravoslavne crkve od 3. travnja o. g., najviša su potvrda i dokaz, da će u Hrvatskoj biti svakome zajamčena sloboda vjere i savjesti.

U Nezavisnoj Državi Hrvatskoj imademo izvjestan broj pripadnika pravoslavne vjere, čije je svećenstvo za vrijeme bivše države bilo u hijerarhijskom sklopu srpske pravoslavne crkve i bilo joj prema tome podložno. A, budući da je srpska pravoslavna crkva, kao autokefalna (samosvojna) crkva, u

kojoj je laički utjecaj (utjecaj svjetovnjaka, napose utjecaj vlade) već po njezinom temeljnom uređenju vrlo jak, to nakon uspostave Nezavisne Države Hrvatske nije hrvatska državna vlada mogla dopustiti daljnje održavanje ovakvog stanja, jer bi na taj način jednoj stranoj, inozemnoj vlasti bio pridržan neposredni utjecaj na pripadnike pravoslavne vjere u Hrvatskoj, što se protivi svim načelima međunarodnih i međudržavnih odnosa. Moralo se dakle pristupiti likvidaciji crkveno-hijerarhijske sveze našeg pravoslavnog pučanstva sa srpskom pravoslavnom crkvom.

Protivnici Nezavisne Države Hrvatske iskoristili su ovu priliku, da u svojoj mržnji okleveću hr-

vatsku državnu vladu ne samo s tobožnje vjerske nesnošljivosti, nego i s tobožnjih progona vjere. Osobito su to iskoristili plaćeni agenti onih, koji su u Sovjetskoj Uniji za vrijeme svoje krvave vladavine u sama dva desetljeća poubijali oko 300.000 pravoslavni svećenika. Oni su se poslužili i ovim sredstvom, samo da uzmognu što više naškoditi hrvatskoj državnoj vlasti.

U onim prvim mutnim danima imala je ova njihova promičba i izvjesnoga uspjeha, pa je pokolebala dosta naših pripadnika pravoslavne vjere. Međutim se pokazalo, da Poglavnik i hrvatska državna vlada ne vrše nikakvu promičbu obećanjima, nego da svoja obećanja i izvršuju. Baš o Uskrsu donesena je zakonska odredba o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi, a sada je evo potpisan i Ustav te crkve.

Sve je ovo od najvećeg unutarnje-političkog značenja za život Nezavisne Države Hrvatske. Time je dokazano, da se u rješavanju pitanja pravoslavlja u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj išlo za tim, da se isključi utjecaj strane vlasti — što svatko mora priznati kao opravdanu stvar — a nije se išlo ni za kakvim progonom vjere. Ovim su konačno izbijena iz ruku protivnika naše državne vlasti i zadnja sredstva njihove podle promičbe u ovom smislu.

Da je tome tako, najbolji je dokaz to, što na tu stvar gleda ovako i samo naše pučanstvo pravoslavne vje-

re, pa čak i ono, koje se - budući zavedeno po židovsko-boljševičkim plaćenicima — odmetnulo bilo u planinu. Ovih smo dana donijeli obavijest o vraćanju toga zavedenog pučanstva svojim domovima i o njegovoj izjavi privrženosti Nezavisnoj Državi Hrvatskoj i njezinim vlastima. I ono uviđa kamo su ga doveli boljševičko-židovski plaćenici i kako je jadno nasjelo njihovim lažima.

Sređivanje unutarnjih prilika u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj nastavlja se u punoj mjeri, unatoč teških međunarodnih prilika. To dokazuje ne samo našu sposobnost za život, nego dokazuje i to, da je Nezavisna Država Hrvatska u punoj mjeri čimbenik reda i pravde u ovim krajevima.

PREDSTAVNICI PRAVOSLAVNIH SELA ISTIČU VJERNOST POGLAVNIKU I NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ

HDU "Croatia", "Nova Hrvatska", Zagreb, 13. svibnja 1942.

Karlovac, 12. svibnja.

Ovih su dana Velikog župana Velike župe Pokupje posjetili predstavnici pravoslavnih sela **Udbinje, Klipino Brdo, Ivankovićselo, Ivoševićselo i Utinja** iz općine Vukmanić, da izraze vjernost tamošnjeg pravoslavnog pučanstva Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Izaslanstvo je predveo općinski načelnik **Josip Crnković**, a bili su prisutni najugledniji seljaci iz spomenutih pravoslavnih sela, i to **Tomo Ivanković, Đuro Tesla, Milić Krivokuća, Dragan Zjača, Stanko Radojčić** i drugi. Oni su velikom županu predali predstavku u ime tamošnjih seljaka pravoslavaca.

Odmah na početku predstavke pravoslavni seljaci ističu svoju nepokolebivu, vjernost i odanost Poglavniku i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj te dalje doslovno kažu:

"Izjavljujemo, da nemamo nikakve veze s četničko-komunističkom bandom, jer seljak po svome načinu života nikada ne može biti pristaša takve bande, a mi smo i te kako osjetili njihov strahovit teror, dok su kroz četiri mjeseca bili podpuni gospodari naših sela, jer su tada ne samo pljačkali novac, blago, hranu, već su naše ugledne seljane ubijali, ako su im se odupirali, pa smo takvim njihovim radom do temelja gospodarski propali."

Veliki župan održao je poslije toga govor u kojem je naglasio, kako mu je neobično drago, što vidi sada pred sobom one, koji su na svojoj koži osjetili svu strahotu i krvološtvo komunističke vlasti i njihovog "proleterskog raja", ali su ipak ostali vjerni svojoj domovini Hrvatskoj. U njima teče hrvatska krv, a osim toga, oni kao seljaci, koji vole zemlju, kuću i obitelj ne mogu biti komunisti, jer su komunisti u glavnom, kako su sami mogli vidjeti, gospoda, koja nijesu imala nikada u rukama pluga i motike, a koja seljaku žele oteći zemlju i obitelj. O "proleterskoj državi" govore danas oni, koji su uvijek bili naučeni živjeti od tuđe muke, te i danas svojim postupkom i nasiljima nad seljačkim pravoslavnim pučanstvom dokazuju, koliko im je stalo do naroda, a napose do seljaštva.

Nakon toga zadržao se veliki župan s prisutnima još neko vrijeme u razgovoru, raspitujući se za njihove prilike, a oni su mu iznosili svoje potrebe i poteškoće. Veliki je župan obećao, da će sve učiniti, kako bi se njihovo teško stanje čim prije popravilo.

Prije rastanka prisutni predstavnici seljaka pravoslavaca ponovno su istakli svoju odanost Poglavniku i vjernost Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, obećavši, da će svim silama raditi s hrvatskim državnim vlastima oko uništenja i posljednjeg partizana na Kordunu, da bi se postigao podpun mir u ovome kraju.

NAREDBA O NAZIVU "GRČKO-ISTOČNE VJERE"

Nakon osnivanja Nezavisne Države Hrvatske naziv "srpsko-pravoslavna vjera" nije u skladu s novim državnim uređenjem

"Hrvatski narod", Zagreb, 21. srpnja 1941.

Zagreb, 19. srpnja.

Ministar pravosuđa i bogoštovlja dr. Mirko Puk propisao je ovu ministarsku naredbu o nazivu "grčko-istočne vjere".

Nakon osnivanja Nezavisne Države Hrvatske naziv "srpsko-pravoslavna vjera" nije više u skladu s novim državnim uređenjem.

Stoga određujem, da se ubuduće ima upotrebljavati naziv "grčko-istočna vjera".

USTAV HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE

“Nova Hrvatska”, Zagreb, 6. lipnja 1942.

Na temelju zakonske odredbe o osnutku Hrvatske pravoslavne crkve od 3. travnja 1942. broj XC-800-Z-1942. potvrđujem ovaj Ustav Hrvatske pravoslavne crkve:

I. OBĆE ODREDBE

§ 1. Hrvatska pravoslavna crkva jest jedna i samosvojna (autokefalna). Za nju vrijede dogmatska i kanonska načela sv. Pravoslavlja.

§ 2. Hrvatska pravoslavna crkva ima dostojanstvo patrijarhije sa sjedištem u Zagebu.

§ 3. Grb Hrvatske pravoslavne crkve sastoji se od poluštita s dvadesetpet pačetvorinskih polja, bijelih i crvenih, poredanih naizmjenice u pet redova tako, da je početno polje bijelo, a u sredini poluštita stoji jednakokraki križ modre boje. Sve crkvene oblasti, crkvena samoupravna tijela i crkveni djelatnici (organi) imaju svoje žigove s crkvenim grbom u sredini i nadpisom okolo: "Nezavisna Država Hrvatska", a ispod toga ime samoupravnog tijela, odnosno crkvenog djelatnika (organa) i oblasti i oznaka mjesta njihova sjedišta.

§ 4. Službeni jezik Hrvatske pravoslavne crkve je hrvatski, sa službenim hrvatskim pismenima.

Zastava Hrvatske pravoslavne crkve jest trobojnica: crven, bijeli, plavi s jednakokrakim križem zlatne boje na bijelom polju.

§ 5. Hrvatska pravoslavna patrijarhija pravna je osoba. Isto su tako pravne osobe eparhije i župe (parohije).

§ 6. Hrvatska pravoslavna crkva upravlja se u dogmatskom i kanonskom pogledu na temelju:

a) sv. Pisma i sv. predaje prema nauci sv. pravoslavlja,

b) kanona obćih crkvenih sabora, a u upravnom pogledu na temelju:

a) zakona o osnutku Hrvatske pravoslavne crkve,

b) ustava Hrvatske pravoslavne crkve

c) naredaba i zaključaka onih oblasti koje su za to opunomoćene ovim ustavom.

§ 7. Uređenje Hrvatske pravoslavne crkve jest crkveno-hijerarhijsko i crkveno-samoupravno.

§ 8. U Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi postoje ovi crkveno-hijerarhijski i samoupravni djelatnici (organi):

a) patrijarh, sv. arhijerejski sabor, veliki crkveni sud,

b) episkop, eparhijski crkveni sud,

c) nadžupnik (arhijerejski namjestnik),

d) župnik (paroh),

e) crkveno-obćinski upravni odbor.

§ 9. Na čelu Hrvatske pravoslavne crkve stoji patrijarh, koji je ujedno mitropolit zagrebačke mitropolije. Naslov je patrijarha: "Patrijarh Hrvatske pravoslavne crkve i mitropolit zagrebački".

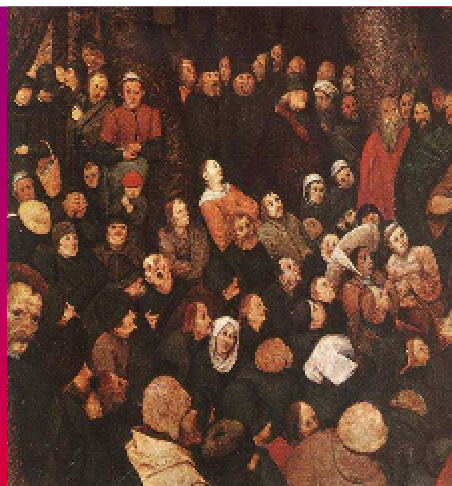
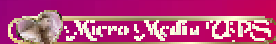
§ 10. Hrvatska pravoslavna crkva jest episkopalna. Ona se u upravnom pogledu dijeli na eparhije, arhijerejska namjestništva (nadžupništva) i župe (parohije). Na čelu eparhije je episkop kao glavar svoje eparhije. On predstavlja eparhiju pred državom i odgovoran je patrijarhu i sv. arhijerejskom saboru.

KRŠTENJE GOSPODINOVO GODINA C

Lk 3,15-16.21-22

Narod
bijaše u
iščekivanju
i svi se
u srcu
pitahu

o Ivanu nije
li on možda
Krist.

Zato im Ivan
svima reče:

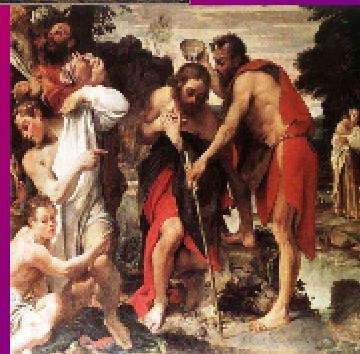
»Ja vas,
istina,
vodom
krstim.

Ali dolazi
jači od
mene. Ja
nisam
dostojan
odriješiti mu
remenje na
obući.

On će vas
krstiti
Duhom
Svetim i
ognjem.«

Kad se krstio sav narod, krstio se
i Isus. I dok se molio,

**se nebo, siđe
na nj Duh
Sveti u
tjelesnom
obličju, poput
goluba, a glas
se s neba
zaori:**

**Ti si Sin moj, ljubljeni! U tebi mi
sva milina!**

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (55. nastavak)

Mieczystaw Malinski

PODAJ BOGU BOŽJE

Prestali smo moliti. Nestala je jutarnja i večernja molitva. Djeca više ne uče moliti. Sve je manje molitava u različitim prigodama i pohoda u crkvu.

Prestali smo moliti. Mnogi kažu: nema vremena. Ali je dublji razlog uvjerenje, da su u životu važnija djela. Međutim, nema više ni djela ljubavi. Sve je više ljudi koji cijene stvari samo po tom koliko im koriste. Sve je više ljudi koji za svaku uslugu traže protuuslugu, a za dobrovoljno djelo nisu voljni ni prstom maknuti.

Nije lako upeti se pa učiniti nešto nesebično, iz ljubavi. Koristoljubivi smo, pohlepni, zavidni. Sve smo u većoj opasnosti, da i kod najsvetijih čina gledamo samo svoje interese. Pa ipak, djela ljubavi su srž našeg kršćanstva i naše ljudskosti.

Upravo zato nam je potrebna molitva, dnevna molitva. Zato je nužno uvijek iznova i redovito stati pred Boga, sjediniti se s njim koji je sama ljubav: da ne bismo u životu izgubili najvažnije — ljubav.

1. nedjelja kroz godinu A,
Mt 22, 15—21

MOŽETE LI PITI ČAŠU KOJU JA PIJEM?

Vredniji život više stoji. Što više želiš, više ti je uložiti.

A ti u dnu svoga srca skrivaš nadu, da će ti se sve to nekako, negdje, iz nekih razloga, nekim čudom vratiti. Nadaš se, da će barem tvoj slučaj biti iznimka, da će sve poteći bez tragičnih potresa, bez tegobnih rješenja, bez teških koraka, bez svagdanjih muka i nevolja. Nadaš se da će barem tebi uspjeti sve zaobići, sve izbjeći i — sve postići.

1. nedjelja kroz godinu B,
Mk 10, 35—45

KAZA ISUS...

KAKO VALJA SVAGDA MOLITI

PrestaLi smo moliti. Obiteljska molitva je mrtva. Više ne molimo niti prije niti poslije jela. Čak je i znak križa nestao.

Često se čuje objašnjenje: Nепrestano smo u hitnji, odasvud u stisci, prezaposleni, ne stignemo moliti.

Sve to znači, da nam molitva nije više važna. Zarobili su nas neodgovorni poslovi, razgovori, dogovori, rokovi. Smatamo da je to najvažnije i da ćemo po tom biti vrednovani sada i na sudnjem danu. Ne pada nam više na pamet, da bi upravo po molitvi sve što činimo bilo bolje, a onda i zaslužnije. To nadilazi naše predodžbe. Mjesto toga trčimo za opipljivim rezultatima, uspjesima i učincima; a molitva — čini nam se — koči naš napredak i usporava uspjehe.

nedjelja kroz godinu C,
Lk 18, 1—8

BOŽJI PUSTOLOV (6. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

KRV MUČENIKA - PLODNO SJEME

Između Rta južne Indije i otoka Ceylona prosulo se je Manarsko otočje. Tu su živjeli ribari slični Paraverima. Čuli su za čudesnog bijelca iz Evrope pa zamole za pouku. Franjo ne smije otići od Lovaca bisera pa ni Franju Mansilha ne smije odstraniti, nego im pošalje indijskog klerika što ga je poveo iz Goe. Taj se pokazao dorašlim uzvišenom poslu. Pouči i pokrsti nekoliko tisuća tih Karejaca — šest do sedam stotina napunio je tako Božjim žarom i duhom da su bili spremni žrtvovati krv i živote za svjedočanstvo vjere.

Dočuo je to radža sa Ceylona u gradu Jaffna Čekaras Sekaram pa nahuškan pošalje pet hiljada vojniika na te krsćane. Zahtijevaju od njih neka se odreknu vjere. Kad oni neće o tom ni čuti, stjeraju ih šest do sedam stotina na okup i okrutno sasijeku sve, i žene i dojenčad. Strašan čin, no ujedno slavna pobjeda.

Franji međutim mnogo jada zadaju neki nepravredni portugalski činovnici. Da uredi poslove, pokrsti još neka sela. putuje 300 kilometara po burama i kiši, kroz pustinje i bregove iz Manapada u Kočin. Odvraćaju ga, jer bi ga to moglo stajati života od zvijeri i ljudi, ali on bosonog daje se na put. Sam piše u Rim: "Preporučujem se u molitve Vaše i djece. Tako se ne plašim nimalo teškoća... Ali život mi je tako dojadio te mislim da bi bilo bolje da umrem nego što gledam zločine koje ne mogu spriječiti".

No turobno raspoloženje ne drži se od milosti prepороdenog optimiste dugo. Prevalio je put i pokrstio mnoštvo Makuaca. Daje upute o Mansilha i poslovima. Čuje o mučenicima na Manarskom otočju, to mu donese veliku utjehu, ali i duboku bol. Pođe u Gou da spriječi za buduće takove čine, ali se i potuži divnim pismom kralju Ivanu III. da će odgovarati na sudu Božjemu za nedjola svojih činovnika. Na čast je kralju što je te riječi lijepo primio, a Franju još više cijenio.

Guverner de Susa tobože ogorčen na cejlonskog radžu obećaje osvetničku ekspediciju. Franjo svećtački blago promatra sve to — a politika je bila prljav posao, te od krvi mučenika osta samo miris za nebo, a nepravda na zemlji.

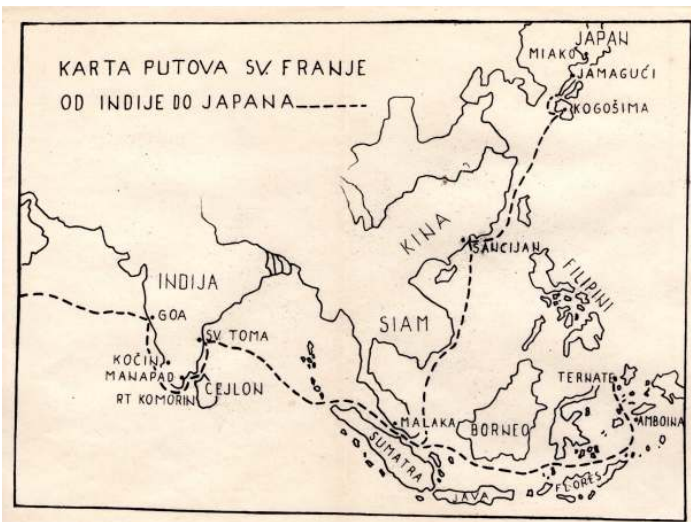
NOVI KRAJEVI

Snažno zadrhta veliko Franjino srce kad u isti čas primi vijest da su se negdje u dalekom carstvu na otoku Celebes krstila dva domaća vladara i usrdno mole za misionare. Sutradan stiže u Ceylon princ Ivan, nećak kralja Kotija, koji se pokrsti. Nije li to sve plod i nagrada mučeničke krvi? Franjo sav uzbuđen piše isti dan tri pisma: Ignaciju u Rim, Šimunu Rodriguezu u Lisabon i treće rimskoj subraći. Vapije za što više radnika u vinogradu Gospodnjem koji obećaje obilnih plodova. Neka dođu svi koji nemaju pravog posla u Evropi — samo neka su dobra zdravlja i pobožni. No odmah ublažuje zahtjev da ima i lakših poslova i za one koji nisu osobito čvrsta zdravlja. Zaklinje neka mu pišu i s čežnjom očekuje poticaje i dobre vijesti, "jer u Indiji nema za nas veće radosti od čitanja Vašega pisma".

DOĐITE U POMOĆ!

Šimunu Rodriguezu piše Božji čovjek uz ostalo neka ne šalje nikoga od svojih prijatelja na otok za činovnika, jer su ti "izbrisani iz knjige života".

Treće pismo uzбудilo je ne samo rimske isusovce već i šire slojeve katoličke Evrope: "Bog Gospodin naš znade koliko bi mi bilo draže vidjeti Vas nego pisati. No premda nas Bog rastavlja prostorima, ipak nas isti duh i ista ljubav usko združuju. Sjećanje na prijašnji zajednički život, ako se ono temelji na Kristu, znači gotovo isto što i stvaran život zajedno ... Bog Gospodin naš velik je broj ljudi pozvao k vjeri u kraljevstvu Tavankore u

kojemu sam sada. Nedavno sam u jednom mjesecu krstio više od deset tisuća ljudi. Kod toga posla radim ovako:

“Kad dođem u pogansko selo koje me pozove, skupim muškarce i mladiće te ih učim vjeru u Oca, Sina i Duha Svetoga. Po tri put se križaju i zazivlju božanske osobe. Zatim ih učim ostale nauke i molitve. Sve sam to prije dvije godine napisao u njihovu jeziku i znam napamet. Ja predmolim, oni ponavljaju, stari i mladi. Iza toga tumačim članke vjere i zapovijedi njihovim jezikom. Zatim mole Boga za oprostjenje grijeha, Onda ih krštavam i dajem svakom napisano (na cedulji) njegovo krsno ime. Iza toga idu muškarci kući te pošalju žene koje krstim na sličan način. Iza krštenja bodrim ih da poruše hramove i kumire. Ostavljam napisane molitve i upućujem ljude kako će poučavati druge ujutro i uvečer. Tako idem od sela do sela privodeći ljude Kristu. A za svega ovoga posla osjećam toliko obilje unutarnje utjehe da Vam ne mogu opisati ni izreći!”

MOĆ I ČAR SVETOSTI

Mjesec dana ostao je Franjo u Travankoru i pokrstio oko 10.000 i utvrdio vjeru koju su sačuvali kroz stoljeća. Bijelci su bili poput pasa koji su lajali i grizli jadne pripadnike najnižih kasta. I sad taj bijelac postupa s njima kao s prijateljima i braćom. Mučio se i žrtvovao za njih sve komotnosti i sve vrijeme. No iz njegovih dobrostivih ruku izlazila je Božja sila. Nema čudesnih djela koja bi zapanjivala, ali on pohađa, njeguje, pa i s uspjehom pomaže njihovim bolesnicima. Loše je doduše govorio njihovim tamulskim jezikom, ali su dobro razumjeli njegov govor srca, kad im je govorio o velikom Bogu tako dobrom i milostivom, koji ih je stvorio, ljubio, postao čovjek, bio malen i preziran kao i oni, i umro strašnom smrću da ih oslobodi od demona i donese divnu besmrtnost. To ih je poticalo na obraćenje, ali to su činili kasnije i razni američanski propovjednici, bogati i opskrbljeni svim sredstvima, novcima i lijekovima, živjeli udobno, imali vlast za sebe, pa nisu po 30 godina postigli ono što je on u 30 dana. — A Franjo je bio sam, ispaćena lica, iscrpljen od pješčenja i napornih poslova, izvrnut samovoljni činovnik; pa ipak mu se tisuće dive, polaze za njim — vuče ih konačno milost koja je sjala iz njegovih očiju.

Plod takve svetosti i žara jest i to što je taj oganj njegova srca u pismima potresao srca pola Evrope i rodio stvarnim odlukama: Kralj Ivan III. od-

ređuje neka sve te divne vijesti oglase sa svih portugalskih propovjedaonica. Zatim neka se iz njegove blagajne dade novac za uzdržavanje 500 isusovačkih studenata u Coimbri. A dvanaestorica od njih putuju slijedeće godine na njegov trošak u Indiju. Rektor kolegija piše dragom Franjinu prijatelju Petru Faberu o učinku Franjinih pisama ovo: “Ne bih osjetio ni najmanje teškoće da čitav kolegij premjestim u Indiju.” A nitko nije bio uzbuđen duhom Božjim toga pisma kao upravo taj blaženi Petar Faber koji je postao apostol toga pisma. čitao ga kralju Filipu II. i širio ga po čitavoj Španjolskoj i preko njezinih granica. Sam Faber piše: “Samo Bog znade kako bih rado poslao pomoć magistru Franji i još mu radije ponudio sebe samoga. Mislim da ne bi bilo nerazborito kad bi se čitava naša Družba kao i pojedini njezini članovi dali na spremanje misionara za Indiju ...”

NA TOMINU GROBU

Uz pobjedničku radost steže Franjino srce i bol zbog onih 700 pobijenih kršćana, a toliko drugih predano je na milost i nemilost nepravdama portugalskih upravljača i neprijateljskih radža.

U isto doba dolazi vijest da su krajevi oko Malake u velikom pokretu prema Bogu i očekuju samo vjerovjesnike. Isto tako obraćenja i čežnje za pravom vjerom po ostrvima današnje Indonezije, osobito na otoku Celebesu, u Makasarskom otočju. Franju vuče srce onamo daleko — želi čitav svijet predobiti za ljubljenoga vođu — Krista. Ali nije siguran da li je to volja Božja u onim prilikama — mora dobiti svjetlo od Boga. Odlučuje poći 250 km daleko prema sjeveru na grob indijskoga apostola svetoga Tome u Mylapore, današnje predgrađe Madrasa, i tamo će moliti da spozna jasno volju Božju.

Omanja lađa bori se šest dana s olujom i valovima. Franjo šest dana ništa ne jede nego prinosi žrtve i zaziva Božji blagoslov. Samo jednoč uze nešto juhe lukovače. No lađa se mora vratiti iza ponovnog pokušaja. I tako Franji ne preostade drugo nego da 250 kilometara nepoznatog puta prevali pješke za smrtonosne svibanjske vrućine. Prašan i znojnan luta neprohodnim stazama, moli dobroćudne Indijce šaku riže, ali nikad ne gubi srčanost niti osjeća napasti da napusti pothvat. kad ga eno pozdravljaju ruke apostola Tome koje su zasle u otvoreni bok probodena Srca.

U MASOVNOJ GROBNICI U SREDIŠTU LJUBUŠKOG PRONAĐENA DVA FRANJEVCA

Ljubuški, 24. srpnja 2010. (Vicepostulatura) –

Vicepostulatura postupka mučeništva "Fra Leo Petrović i 65 subrača" na čelu s fra Miljenkom Stojićem i ***Povjerenstvo za obilježavanje i utvrđivanje grobišta iz Drugog svjetskog rata i poraća na području općine Ljubuški*** na čelu s Vicom Nižićem 19. srpnja 2010. počeli su otkopavanja na lokalitetu "Tomića njiva" u samom središtu Ljubuškog. Tu je, prema svjedočanstvima, ubijeno i zakopano preko 20 osoba, žrtava komunističkog režima. Većina ih je bila ispitivana i određena za ubojstvo u obližnjoj zloglasnoj "Ozninoj kući" čiji podrum-tamnica i danas je živo izgleda.

Nakon što je bagerom uklonjen površinski sloj zemlje dubine oko 1,5 metar, prešlo se na ručno kopanje pod stručnim nadzorom arheologa Tihomira Glavaša. Prvi dan su pronađeni nepotpuni dijelovi dvaju tijela, što upućuje na to da nakon strijeljanja nisu zakopani nego su ubačeni u jamu koja je tu bila, ali kako su bili blizu površine, životinje su ih rastrgale. Uskoro se počelo pojavljivati sve više kostiju tako da je drugoga dana otkopavanja određen i **opseg masovne grobnice 3,5 X 4,5 m**. Daljnja otkopavanja i pronalazak potpunih posmrtnih ostataka pojedinih osoba i predmeta koji se nalaze u ovoj masovnoj grobnici pomažu pomalo složiti i mozaik događaja koji su se tu odvijali. Žrtve su ubijane puškama i strojopuškama, nakon toga još im je jedanput

pućano iz pištolja u glavu te su gurane niz strminu jame dok se nije napunila. Osim žice kojom su bili vezani te ponekog metka, uz tijela su nađene i neke osobne stvari, primjerice nožić, puca, dijevi naočala, ostatci obuće i odjeće, ostatci krunica...

Na ovom lokalitetu su do 24. srpnja (šestog dana otkapanja) otkriveni posmrtni ostatci 21 osobe. Među njima su zacijelo dvojica franjevac. Uz tijelo br. 10. i tijelo br. 18 pronađene su franjevačke krunice i ostatci tkanine koja neodoljivo podsjeća na habit. Jedan od franjevaca, po nekim drugim pronađenim predmetima i svjedočanstvima svjedoka, trebao bi biti **fra Slobodan Lončar**, a drugi bi mogao biti **fra Paško Martinac ili fra Martin Sopta**. Nakon obavljene DNK analize dvojica franjevaca bit će pokopana u franjevačkoj samostanskoj crkvi na Širokom Brijegu gdje već leže kosti **22-ojice njihove subrača** koje su komunisti ubili. Na drugim poznatim mjestima leže kosti još njih 9. Tako sveukupno znamo za posljednje počivalište **31 hercegovačkog franjevca od 66 ubijenih**.

DNK analiza obaviti će se na Patologiji u Splitu pod vodstvom prof. dr. sc. Marije Definis Gojanović i prof. dr. sc. Davorke Sutlović. One sa suradnicima od početka rade na identifikaciji pronađenih posmrtnih ostataka iz Drugog svjetskog rata i poraća za koje se pretpostavlja da bi mogli pripadati nekome od ubijenih hercegovačkih franjevaca. Tako je 30. svibnja 2005. na Patologiji u Splitu identificiran **fra Melhior Prlić** čije je tijelo pronađeno u masovnoj grobnici u Zagvozdu. To je bila prva identifikacija neke žrtve iz Drugog svjetskog rata s područja BiH, Hrvatske i Slovenije napravljena pomoću DNK analize. Ujedno je to bio početak studija forenzike na Sveučilištu u Splitu.

Vrijedi spomenuti i da su ova iskopavanja na lokalitetu "Tomića njiva" izazvala veliko zanimanje javnih glasila, ali i pojedinaca koji neprestano dolaze pogledati kako napreduju istraživanja te djelatnicima na lokalitetu donose osvježavajuća pića ili drugo što je potrebno a oni mogu učiniti.

Otkopavanja još nisu gotova i bit će nastavljena sve dok ne budu pronađeni posmrtni ostatci svih

Ostatci krunice, habita i mocnika

osoba koje se nalaze na ovome mjestu. Nakon toga će biti napravljena DNK analiza, a oni koji misle da se među pronađenim kostima nalaze ostaci i nekoga od njihove rodbine moći će dati krv te će njihov DNK biti uspoređen s DNK uzorkom pobijenih.

Tada će te kosti ponovno prestati biti broj, dobit će svoje ime i identitet, osobnu prošlost, na jedan način ponovno će biti dio povijesti, mogli bismo reći gotovo oživljeni. Položit će se dostojanstveno

u grob kao osobe. Vjerujemo da toliko svatko zaslužuje, a pogotovo oni koji su ubijeni zato što nisu bili po volji određenom političkom sustavu, njegovim čelnicima ili agentima toga sustava.

U gradu Ljubuškom nalazi se još nekoliko masovnih grobnica u kojima su zatrpani ljudi pobijeni krajem Drugog svjetskog rata ili u poraću. Istraživanja će biti nastavljena i na tim lokalitetima, kao i na drugim manjima.

HRVATSKI DOMOBRANCI I CIVILISTI POMORJENI V SLOVENIJI OD 23. MAJA 1945.

"Tudi mi smo umrli za domovino", zbornik, kojega su priredili i uredili Franc Perme, Anton Žitnik i drugi, Društvo za ureditev zamolčanih grobov, Ljubljana 2000. str. 422

Žrtve križevoga pota od Dravograda do hrvaške meje	145.000
Žrtve v Kočevskem Rogu	41.000
Žrtve v Zasavskem hribovju	24.000
Žrtve v Brežiškem polju - Mostec	6.000
Žrtve Krakovski gozd - 11 grobišč - glej slike	5.000
Žrtve del hrvaške vlade in otroci ter nune Lancovo	1.300
Žrtve Crni Grob - ostanek vlade pobite v Lancovu	200
<i>V slovenski zemlji pomorjeni Hrvati</i>	<i>190.000</i>

BLEIBURŠKI MEMENTO MORI (2. dio)

Stratišta i grobnice na području Republike Slovenije

Franc Perme – Ljubljana, Franjo Talan -
Varaždin, Dragutin Šafarić - Velenje

Izvešće Društva za ureditev zamolčanih grobov, Ljubljana - Predsjednik: Franc PERME, Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava, Varaždin - Predsjednik: Franjo TALAN, Povjerenstvo za Sloveniju, Velenje - Predsjednik: Dragutin ŠAFARIĆ, Ljubljana, 25. studenog 2003.

15. Brežice s okolicom, grobište Krakovski gozd

Hrvatski bjegunci zaustavljeni na lijevoj obali Save, kod Brežica, pobijeni su u Krakovskoj šumi, gdje ima 7 grobišta, na Colaričevoj livadi ima 5 grobišta, u zaselku Mrtvice 4 grobišta i u Poljčevem peskokopu. Pobijeni su u razdoblju 10.-12.-13.5.1945. g. Ukupno žrtava oko 4.500.

Grobište uz cestu Ilirska Bistrica i Mala bukovića. Kolona je bila zaustavljena na povlačenju, pobijeno je oko 3.500 hrvatskih domobrana i civila, u razdoblju 10.-14.5.1945.g. Žrtve je moralo zakopavati domaće stanovništvo.

16. Mislinja, Gornji Dolič: žrtve i grobišta u povratku na Križnom putu

Na povratku odnosno na Križnome putu iz pravca Slovenj Gradca prema Celju, na području Mislinja-Gornji Dolič bilo je pobijeno još oko 2.500 Hrvata u razdoblju 20-25.5.1945. g.

17. Celje, Teharje, Savinjska dolina

Grobište na području Celja broji do 40 lokacija, pretežno u urbanom - sada gradskom području. Samo protutenkovski kanal od Teharja - Zgornje Hudinje - Golovec ima dužinu nekoliko kilometara.

Tu je pokopano oko 25 tisuća hrvatskih vojnika. Sada je to sve urbani dio naselja grada Celja.

Bežigrad kod Celja - sjever-jug 1.500 hrvatskih vojnika.

Tabor na Teharju 4-5 tisuća osoba slovenske, hrvatske i njemačke narodnosti.

Dalje su još veća grobišta: Pregrada, Šumski institut, grad Mlinarjev Janez, za grobljem na Teharju, zaliveni rudnik Pečovnik za celjskim gradom, Košnica i Tremarje prema Laškom, Petriček, transformatorska stanica Selce, područje Golovca, sajmište na Golovcu, športska dvorana na Golovcu, park Lava, Lipovškov travnik prema Žalcu, zaselak Lopata, Medlog - Joštov mlin. Cjelokupna dužina streljačkih rovova u Celju još je nepoznanica, pobijeno i zakopano je od 10-15 tisuća hrvatskih bjegunaca.

Iza celjskog starog grada nalazi se Hudičev graben, gdje je i napušteni rudnik Pečovnik. Stariji ljudi, povjesničari tvrde, da je tamo u taj rudnik odvedeno oko 12 tisuća ljudi, koji su zaliveni vodom i potopljeni zauvijek.

Kod Žalca u Kotarjevom gozdu leži 150 slovenskih maloljetnih domobranaca, u Libojima oko 800 hrvatskih bjegunaca. Još je neotkrivena lokacija napuštenog rudnika na planini Žvajga iznad grada Prebolda.

Zapadno od Celja ima nekoliko kilometara vojničkih rovova od zaselka Medlog - sjeverna strana Ložnice, močvarne livade, Curkov pašnik - streljački rovovi, napunjeni su žrtvama.

Ukupno žrtava na područja općine Celja: 48.150 hrvatskih bjegunaca, 2.570 Slovenaca, 2.450 njemačkih vojnih zarobljenika (točan broj se nikada neće znati). Na celjskom području su mnoga grobišta doslovce pregažena izgradnjom novih objekata i putova.

18. Vojnik kod Celja

Uz potok Tesnica spodnja strana ceste, Celje - Maribor šljunčara, te na mjestu današnjeg gradskog groblja grada Vojnik, Tundruš kod Bezovice, dolina Bezovice, imanje Preložnik, u šumi oko Bovca. Žrtve: hrvatskih bjegunaca 800, Slovenaca 60, pobijenih u razdoblju od 25.5.-10.6.1945. g.

19. Šentjur pri Celju

U ribogojilištu za Presečnikom 50 hrvatskih bjegunaca, iza poljoprivredne škole ima još 60 hrvatskih bjegunaca.

20. Podčetrtak

Grobište Šentjur ispod Svetih Gora 150 hrvatskih bjegunaca, a u Pištanju oko 400 hrvatskih bjegunaca.

21. Rogaška Slatina

Rogatec ima oko 500 hrvatskih bjegunaca, u Lučah 70 hrvatskih bjegunaca.

Sevnica

Uz Savu je zakopano oko 250 hrvatskih bjegunaca.

**Slika vidljivog protivtenkovskog kanala u Bohovi - na tom mjestu ekshumirano je 1.179 kostura.
Snimio Dragutin Šafarić dne 13. ožujka 1999.**

Vidljivo mjesto grobišta s oko 500 žrtava u nekadašnjem protivtenkovskom kanalu u „Mislinjskom klanecu“ - ove žrtve nastale su prije „Bleiburga“ odnosno 13. -14. svibnja 1945. Klizište je 1999. snimio Dragutin Šafarić

koji se protežu od grada do rijeke Save, napunjeni su s do 10 tisuća hrvatskih zarobljenika, dovedenih skelama, po oko 800 ljudi, u noći preko Save. Ubijanje je trajalo još dosta dugo poslije završetka rata.28. Mokrice kod Bregane

Ispod grada Mokrice, samo 2 km od graničnog prijelaza Bregana i manje od kilometra južno od magistralne ceste leže žrtve, dovezene vlakom iz Zidanog mosta do Brežica i do jama, gdje je završilo oko 10 tisuća žrtava pokolja, najvećim dijelom Hrvata. Bilo je to u šestom i sedmom mjesecu 1945.g.

29. Leše kod Prevalja,

23. Krško

Dolinom uz cestu Veliki Kamen - Brestanica. Na sredini livade su grmovi, gdje je grobište 500 hrvatskih bjegunaca. Veliki Kamen - Šerbečeva šuma 50-60 hrvatskih bjegunaca. Grobište pod sportskim igralištem 1.000-1.500 hrvatskih bjegunaca.

Ubojstva su bila u razdoblju od 15.-16.5.1945.g.

24. Rogatec

U kraju Dobovec pri Rogatecu lijevo prema Tošlinu prije prijelaza preko pruge pobito je 300-500 vojnih zarobljenika u razdoblju 7. ili 8.5.1945. g.

25. Celje-Štore

U jarcima između Celja prema Štorama, kod spomenika partizanske celjske čete, na području terasastog zemljišta zasađenog s smrekama ima oko 1.200-1.500 hrvatskih bjegunaca. A u poplavljenom rudniku Pečovniku nekoliko stotina hrvatskih bjegunaca.

26. Brežice

Protutenkovski kanal koji se proteže od regionalne ceste do savskog naselja je 600 slovenskih domobrana te oko 4 tisuće hrvatskih bjegunaca.

27. Mostec, Brežice

Protutenkovski jarci dužine više stotina metara,

Koroška

Oko grada Turna u više grobišta ima oko 500 žrtava slovenskih, hrvatskih i njemačkih žrtava.

30. Područje Velenje – Slovenj Gradec

Grobišta uz glavnu cestu od kanjona Huda luknja pa do zaselka Pameč (koje se nalazi na pola puta Slovenj Gradec - Dravograd), nastala su od pobijenih iz zaustavljene kolone hrvatskih bjegunaca na putu prema Austriji. Pobijani su bili u vremenu od 10.-15.5.1945.g. Tu je još grobište, nedaleko, jugozapadno od Slovenj Gradca, u Starom trgu, zvanom Žančani, gdje je oko 600 slovenskih domobrana te oko 4.500 hrvatskih civila i vojnika. Prema ocjeni, u mnogobrojnim grobištima u toj okolini leži oko 10-12 tisuća hrvatskih žrtava.

31. Gorica iznad Šoštanja i Velenje

Na području Šoštanja ima nekoliko grobišta, nastalih kod povlačenja postrojbi i civila, a posebno grobišta nastalih kasnije kod likvidacija. Gorica nad Šoštajem ima 50 žrtava raznih nacionalnosti, ponajviše pak domaćih ljudi, strijeljanih 23.5.1945. g. Na raznim lokacijama Šoštanja ima oko 600 žrtava, dok je na području planine Koželj kraj Velenja oko 200 žrtava.

32. Slovenske Konjice

Grobište za domaće Pečovnik, ribnik Partovec, na livadi za Balantovom kućom, uz potok Žičnica u

Špitaliču te više lokacija naokolo, Vešenik, u šumi Lesica iznad Konjica, Tepanje, te u šumi kod Stranice. Slovenaca ima 870, hrvatskih bjegunaca 1.130, Nijemaca 100 žrtava.

33. Slovenska Bistrica

U dva protivračna bunkera tvornice IMPOL bilo je prije dvije godinen otkopano 400 kostura. Pobijeni su domaći ljudi 16.1.1946. g. Još jedno manje grobište je kod stare vojarne.

Uz novu autocestu Celje - Maribor s istočne strane je povećana šuma imenom Velenik, gdje je također grobište oko 10 pobijenih domaćih bogatijih ljudi.

34. Šterntal - Kidričevo

U drvenim barakama za radnike, koje su služile za radnike kod gradnje tvornice, postojao je vojni lager. Prvi su bili tamo dovedeni hrvatski bjegunci uglavnom vojnici. Pobijeni su, u dva grobišta njih ima oko 5-6 tisuća.

Na ispražnjeno mjesto doveli su slovenske Nijemce, bogatije domaće ljudi iz Štajerske, čitave obitelji, ukupno oko 5 tisuća žrtava. Pobijeni leže u dodatna tri grobišta u šumi, te ispod tvorničke hale "B", gdje se proizvodi aluminij.

Dakle ukupno na tom području Šterntala ima preko 10 tisuća žrtava.

35. Grad Borl kod Ptujja

Istočno iznad ceste i ispod starog grada Borla leži pobijeno 1.800-2.000 hrvatskih bjegunaca. Pobijene su morali pokopati domaći seljaci iz gradića Cirkulane. Grobište je otkriveno 2003. g.

36. Maribor i njegova okolica

Najveće poznato grobište je protutenkovski kanal na Bohovskim livadama, a sada je tamo već velika šuma. Skidali su ljude do gola u barakama nedaleko kanala, od kojih se još vide betonski temelji tih baraka. Uz protutenkovske kanale bile su još dvije šljunčare, sada prekrivene asfaltom. Obje šljunčare pune su hrvatskih vojnika.

Grobiša su također u kraterima nastalih bačenim avionskim

bombama na Maribor. Ocjenjuje se ili se nagađa, da ima do 74 tisuća žrtava na području Maribora, neki procjenjuju samo do 50 tisuća, neki oko 60 tisuća žrtava, a neki istražitelji za područje Maribora do 120 tisuća.

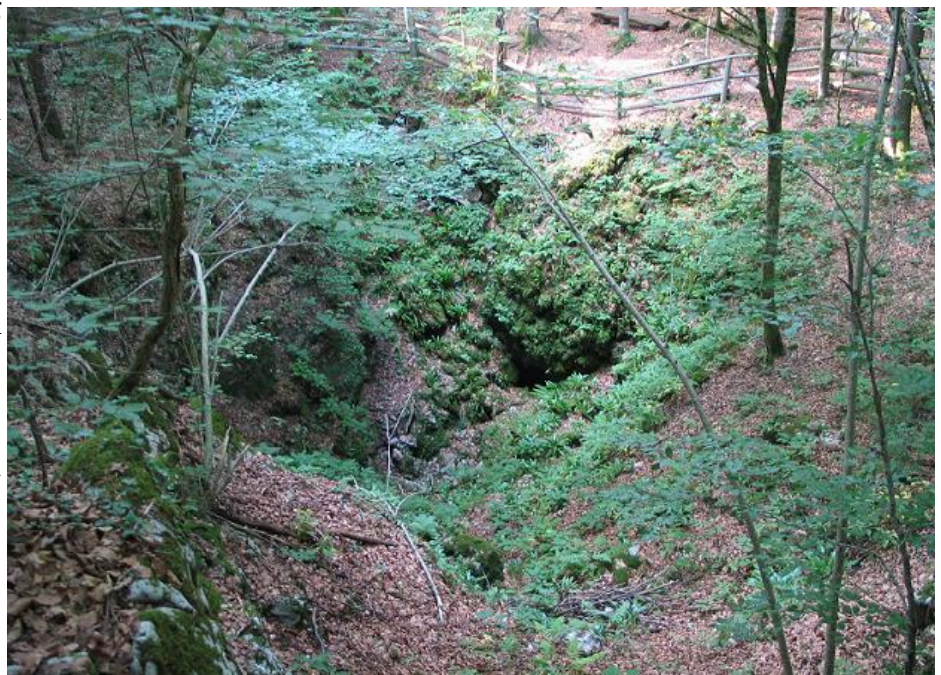
Hočko Pohorje, to je istočni dio Pohorja, ima šest grobišta, koja se još dobro vide.

Na ostalom području Pohorja ocjenjuje se da ima 5 tisuća Hrvata. Dosta kasnije tu je pobijano oko 1.400 slovenskih Nijemaca, koji su bili pobijeni iduće godine u razdoblju 15.-16.1.1946. g.

37. Hrastovec kod Lenarta kraj Maribora

Krv je tekla u potocima, takva su svjedočenja, sve do amnestije 7.10.1945. g. Ali tu se je krv prolijevala sve do 1952. g., na osnovu komunističkih sudova zvanim *Sodišće slovenske narodne časti*, zbog čijih odluka je bilo formirano više logora po Sloveniji za izdržavanje presude ili do smaknuća.

Iz zatvora na gradu Hrastovec žrtve su nastale zbog teških oboljenja i tifusa, a umrli su bili bačeni u Slivničko jezero i na druge lokacije, a njih najmanje 19 su domaći ljudi, ubijeni 17.5.1945. g., ali zasigurno nije to jedino mjesto žrtava iz tog područja. To su bili osuđeni Slovenci, Hrvati, Mađari pa i slovenski Nijemci, koji su pomrli zbog teških uvjeta života. Na groblju u Volečini kod Lenarta je u neoznačenim pojedinim grobovima 31 čovjek umro na gradu od 10.-29.8.1945.g.

Od Kočevja po šumskom putu na 6 km u Kočevskom Rogu s desne strane nalazi se stratište poznato kao zloglasna „Jama pod Krenom“

38. Put uz rijeku Dravu: Dravograd – Maribor

Na tom području Križnog puta, dok cesta uz Dravu ima dužinu 70 km, gdje ima više manjih grobišta, uglavnom hrvatskih vojnika i civila, koja se još nisu uspjela potvrditi. Broj žrtava nije poznat, ali je zasigurno u pitanju više tisuće, jer su se ljudi masovno pokušavali spašavati pa su na bijegu bili ubijeni, bolesne su ubijali i bacali ih u Dravu, o čemu ima mnogo svjedočenja. Samo u Šturmovom potoku (graba) bilo je ubijeno 6 tisuća Hrvata i crnogorskih narodnih vojnika.

39. Primorska i Brkini

U okolici Logatca su tri grobišta slovenskih domobrana, u Hrušici, pri Postojni grobište civila.

U Vipavi su grobišta: Primčeva boronovka, Benkova ulica i Devetkova kuća. Žrtve su ubijeni njemački zarobljenici u razdoblju 14.-15.-5.1945. g. Za gradskim grobištem uz zid pokopano je 8 Slovenaca, ubijenih 17.7.1945. g.

Mučilnikov otok ima pokopanih oko 400 njemačkih zarobljenika.

Od Kočevja idući šumskim putem na udaljenosti 8 km u Kočevskom Rogu s lijeve strane nalazi se zloglasno stratište „Macesnova Gorica“

Hrvatski uljudbeni pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**“OGNJIŠTE” Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković